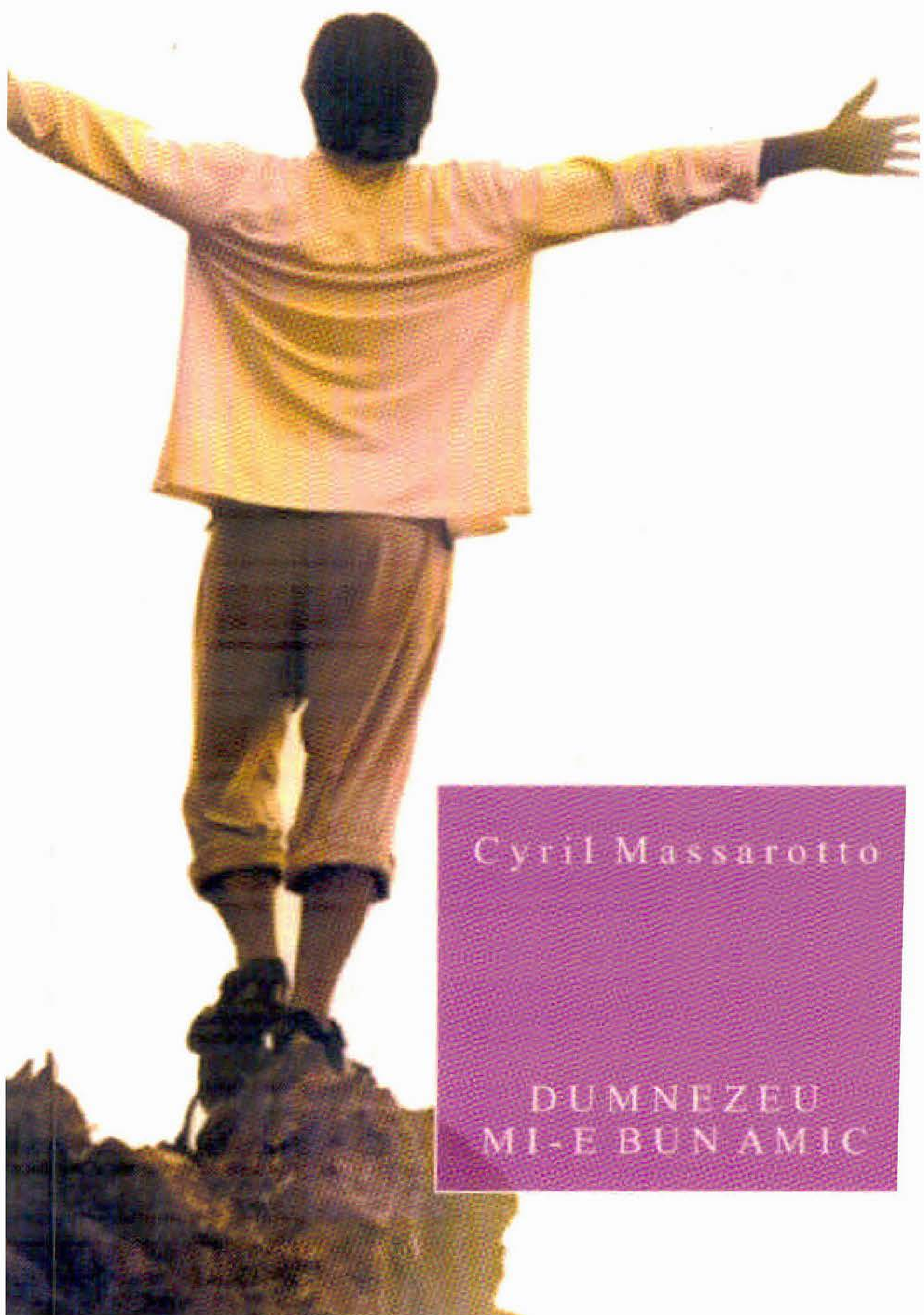
LITERATURĂ UNIVERSALĂ

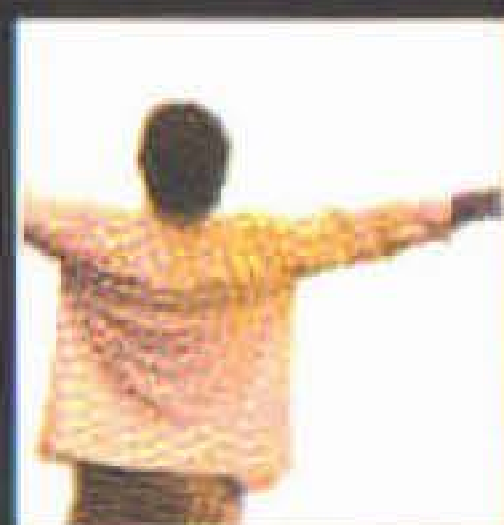

Cyril Massarotto

DUMNEZEU MI-E BUN AMIC

biblioteca de buzunar

biblioteca de buzunar

Cyril Massarotto
DUMNEZEU MI-E BUN AMIC

Are treizeci de ani, este simpatic și cel mai bun prieten al lui este chiar Dumnezeu. Un prieten extrem de valoros mai ales atunci când e să întâlnești femeia vieții tale, studentă la Sorbona în timp ce tu ești vânzător într-un sexshop…

„În anul zero al poveștii acesteia am întâlnit două persoane care mi-au schimbat complet viața: Dumnezeu și Alice.

Alice este o studentă la psihologie care m-a tulburat de la prima privire. Iubirea ei este una atât de rară, de puternică încât o simți în fiecare clipă și nu-ți mai revii niciodată.

Dar ce-i cu Dumnezeu în toată istoria asta? El… El este Dumnezeu: fascinant, omniscient, preocupat de oameni, atent dar dotat cu un simț al umorului uneori surprinzător. E împreună cu noi chiar și în cele mai grele momente, un prieten desăvârșit și aproape că uit, uneori, cine este cu adevărat.

Dar va trebui să-mi răspundă la întrebarea: de ce tocmai eu? De ce, dintre atâția oameni m-a ales tocmai pe mine ?!"

Cyril Massarotto s-a născut în 1975 și este institutor într-o grădiniță din Perpignan. Atras de literatură, dar și de chitara electrică, mult timp s-a mulțumit să scrie doar textele cântecelor pe care le compunea pentru grupul său *Saint-Louis*. Din 2006 s-a hotărât să-și extindă orizontul și s-a apucat serios de scris. *Dumnezeu mi-e bun amic*, apărut în 2008, este romanul lui de debut. Un roman amuzant, emoționant și concis, care are pur și simplu gustul vieții.

ISBN 978-973-724-236-5

www.all.ro

DIEU EST UN POTE À MOI
Cyril Massarotto

DUMNEZEU MI-E BUN AMIC
Cyril Massarotto

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MASSAROTTO, CYRIL
Dumnezeu mi-e bun amic / Cyril Massarotto;
trad. Liliana Urian. – București : ALLFA, 2009
ISBN 978-973-724-236-5
I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20 A, sector 6, cod 060512– București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
Departamentul distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33
Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: Cosmin Comărnescu
Design copertă: Andra Penescu

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Cyril Massarotto

DUMNEZEU MI-E BUN AMIC

Traducere din limba franceză
de Liliana Urian

EDITURA
ALLFA

Anul zero

– Hei tu, salut!

– Dar ce caut aici? Și tu cine ești?

– Știi bine cine sunt.

– Ești...

– Hai spune-o.

– Ești... Dumnezeu?

– Vezi, nu era greu! Bineînțeles că sunt Dumnezeu. Așa îți închipuiai că arăt, nu?

– Da, dar de aici și până la a te vedea de-adevăratelea... Așadar, chiar exiști?

– Bineînțeles că exist!

– Nu, nu, nu cred așa ceva. Nu e posibil...

– Ei hai, te rog, nu face ca ceilalți să stai ore în șir întrebându-te dacă e un vis sau dacă ești mort. Nu, nu ești mort, da, eu sunt Dumnezeu, da, exist, da, tocmai stai de vorbă cu mine. Nu e o farsă pentru vreo emisiune tv, nu sunt un actor cu barbă albă, nu e nicio cameră ascunsă. Ce penibili sunteți în ultima vreme! Înainte, era într-adevăr mai puțin complicat... Asta e, te-ai liniștit?

– Nu știu, cred că am halucinații...

– Of! Ce obositor e! Ei hai că te trimit înapoi, cheamă-mă când o să fii mai puțin suspicios.

– Și când voi fi pregătit?

– Peste puțin timp, fii fără grijă.

– E zarbi totuși... ah, scuze, zarbi vrea să însemne bizar, e pe versin. Ah, scuze, versin vrea să însemne invers...

– Hei, dar drept cine mă iei? Drept vecinul tău de palier, un vânzător de aspiratoare la domiciliu? Îți reamintesc că sunt Dumnezeu. Vorbesc toate limbile, toate dialectele, înțeleg și știu tot ce iese din gura tuturor Oamenilor. Iată Lecția numărul Unu: în ceea ce vă privește pe voi, Oamenii, sunt omniscient. Știi ce înseamnă asta?

– A priori, că știi totul despre noi.

– Bravo! Ai învățat Lecția numărul Unu.

– Wow, super! Ce-am câștigat?

– Pot să-ți mai lungesc sexul cu câțiva centimetri, vrei? Haide, n-o să fie prea...

– Nu e posibil să fii așa de vulgar! Nu știu, fă ceva, ar trebui să-ți ții totuși rangul de Dumnezeu! Nu există o deontologie a dumnezeilor, un comportament adecvat?

– Atunci iată încă două lucruri de reținut pentru tine: Lecția numărul Doi – nu există decât un Dumnezeu, și acela sunt eu. Lecția numărul Trei: tot ce se referă la Oameni sunt eu, deci îmi pot permite totul. Iubirea sunt eu, poezia sunt eu, vulgaritatea sunt tot eu, literatura sunt eu, muzica sunt eu, umorul sunt eu...

– Modestia este altcineva se pare...

– Ești într-adevăr așa cum te știam. Faci glume răutăcioase la adresa lui Dumnezeu, fără niciun fel de scrupul! Încearcă să-ți dai seama: îți bați joc de Dumnezeu!

– În același timp, mă simt atât de în largul meu cu tine, ca și cum ne cunoșteam deja...

– Este normal, toți cei care mă întâlnesc au această impresie. Am vegheat mereu asupra ta, ca și asupra tuturor,

te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi. Sunt puţin tatăl tău, puţin prietenii tăi, suntem în familie când suntem împreună.

– Adică?

– Adică mă cunoşti şi tu. Exişti, deci mă cunoşti. Eu sunt un pic din tine şi tu un pic din mine. Dar o să te las în pace un moment ca să te gândeşti la asta cu calm. Înainte de a te părăsi, îţi dau Lecţia numărul Patru, care este şi ultima: nu trebuie să acorzi întâlnirii noastre mai multă importanţă decât are în realitate. Vei înţelege cu timpul asta, ca şi restul. Hai şterge-o, pe curând.

De trei zile nu mai am vești de la el, simt că înnebunesc. E cu atât mai enervant cu cât am uitat să-l întreb despre mesajul pe care avea să mi-l transmită. Dintr-odată încep să mă întreb dacă povestea asta nu e o halucinație provocată de ceva ce-aș fi mâncat sau de o intoxicație cu monoxid de carbon, pe scurt o chestie care mi-ar fi zăpăcit neuronii. Fiindcă, dacă sunt sigur de un lucru, acesta e că n-am visat, nu dormeam. Am încercat în zadar să-l chem, nu s-a întâmplat nimic. Niciun flash care să mă transporte în cer. Nimic.

M-am săturat să rămân închis în casă, cred că e mai bine să mă întorc la lucru. Am spus că am gripă când am sunat alaltăieri, dar René o să înceapă să-și pună întrebări. Se străduiește el să fie cool ca patron, dar nu trebuie totuși să întind coarda. Hai, e aproape ora optsprezece, am o oră să mă pregătesc și să mă duc la sex-shop. Viața mea trebuie să-și reia cursul normal.

– Salut René, m-am întors!

– Salut! Nu mai ești bolnav?

– Nu, mă simt mai bine, mulțumesc. Dar nu m-am dus la doctor, ca să nu întrerup lucrul...

– Știi bine că nu-mi pasă. Ești bolnav o dată pe an, n-o să-ți tai din leafă.

– Mulțumesc. Totul a fost bine, nu s-a întâmplat nimic deosebit?

– Nu. De fapt, da, o chestie amuzantă. Ca să te înlocuiesc, am luat o fată, așa ca să văd ce iese. Și n-o să-ți vină să crezi, dar cifra de afaceri a scăzut rău de tot în cele trei nopți cât a lucrat! Cred că clienților obișnuiți le era prea rușine să meargă la casă cu filmele lor de sonați în fața acestei fetișcane cu figură serioasă. Nostim, nu?

– Da, oarecum, dar în același timp nu mă uimește. Ce te-a apucat să angajezi o tipă?

– Am vrut să văd ce iese, n-a fost o idee prea bună. Dar cred că tu o să ai de lucru în seara asta, bolnavilor noștri le-a cam lipsit probabil desfrâul. Ciao, baftă!

Nu prea îmi place când vorbește așa. N-are niciun respect pentru clienții care vin aici ca să compenseze mizeria vieții lor sexuale. Îi numește mereu „bolnavi", „perverși", „sonați". Eu cred că sunt doar cu moralul la pământ, prinși între fantasme tot mai îndrăznețe și o viață tot mai de insipidă. Cred că nu-i nimic rău în asta, doar singurătatea. În orice caz, de opt ani de când lucrez aici, niciunul din clienții mei n-a fost autorul vreunui fapt divers sângeros, dovadă că ei nu fac rău nimănui. Lui René i se rupe de oamenii ăștia, ceea ce-l interesează pe el este să-i meargă afacerea și-atât. Și probabil că-i merge, având în vedere că și-a schimbat iar mașina anul ăsta și că, de Crăciun, mi-a mărit salariul. Cred că e singurul patron care-i mărește leafa angajatului său, deși acesta nu-i cere niciodată nimic.

Noaptea e lungă și mai ales liniștită. Clienții obișnuiți trebuie să fi fost intimidați de fată. Are și René ăsta niște

idei, pe legea mea. Uite, o să mă uit la noul *Gură mică, dar lacomă*, ajuns deja la partea a noua. Timpul trece repede totuşi.

Dar mă gândesc că Dumnezeu trebuie că mă vede în timp ce mă las pradă fantasmelor cu bruneta asta care are într-adevăr o gură foarte mică. Ştie probabil chiar că mă excită, îmi citeşte poate gândurile în momentul ăsta! Cum să aflu dacă aşa e?

– Doamne? Doamne, te rog, e urgent!

– Da?

– Este enervant flashul tău. Eu am ochii fragili! În fine, nu asta este important... Mă întrebam: adineauri, mă priveai?

– A, întrebarea clasică: oare vă văd în mod constant? Răspunsul este da.

– Ce!? Mă vezi tot timpul?

– În ce limbă trebuie să-ţi spun ca să pricepi? Da, te văd, în fiecare clipă, în fiecare secundă. Nu numai că te văd, dar ştiu ce gândeşti, ce-ţi imaginezi. Tu şi toţi Oamenii.

– Stai puţin, dar e un adevărat infern! N-ai fi putut să mă minţi?

– De ce-ai fi vrut să te mint?

– Nu ştiu, nu voi mai putea să trăiesc normal ştiind asta!

– Hai, linişteşte-te. Va trebui să treacă un pic de timp, atâta tot.

– Nu e posibil! Vrei să spui că mă vezi chiar şi când mi-o fre...ăăă... când mă masturbez?

– Dacă n-ar fi decât asta... Dar văd totul! Uite, aminteşte-ţi că, acum trei ani, ai vrut să-i faci cadou Sabrinei un vibrator, de ziua ei...

– O cunoşti pe Sabrina?

– Lecţia numărul Unu... Pe scurt, n-a fost deloc încântată, ţi-a zis că era ceva dezgustător, super-jenant ca de obicei. Ei bine, ţi-aminteşti ce-ai făcut cu vibratorul în seara aia?

– Ce? M-ai văzut când mi l-am pus în... Oh, nu! Oh, nu, fir-ar să fie, n-o să mai pot să te privesc în ochi! Oh, e oribil! Ce umilire! Dumnezeu m-a văzut în timp ce încercam vibratorul! E cea mai mare ruşine din viaţa mea!

– Ei hai, nu fi jenat!

– Ia te uită la el! Îmi spune să nu fiu jenat! Mersi, mă simt bine, nu mai sunt deloc jenat acum că mi-ai cerut tu să nu fiu, e o minune!

– Ador ironia. Şi eu o folosesc.

– Înţelege-mă, eram curios, vând în fiecare zi vibratoare, aproape că era ceva ce ţinea de profesionalism. Şi apoi, n-am făcut-o decât o dată, îţi jur!

– De câte ori ai zis?

– Ei bine, poate de două ori... Mă oboseşti, gata, du-mă înapoi!

– N-o lua aşa, glumeam...

– Du-mă-î-na-poi! Imediat!

– Cum vrei.

După ce am dormit o bună parte din zi, trebuie să recunosc că încep să mă obișnuiesc cu ideea că într-adevăr poate că nu e așa de grav ca Dumnezeu să vadă și să știe tot ce fac. La urma urmei, dacă ar fi o favoare rezervată doar mie, aș fi înspăimântat, dar fiind cazul fiecăruia dintre noi, în fine...Mai ales oamenii care fac lucruri mai ciudate ar trebui să fie îngroziți, dar, norocul lor, nu vor ști niciodată că cineva îi vede. Fiindcă nu sunt eu cel mai scrântit, asta-i sigur. Dacă mă gândesc bine, poate că am fost cam dur cu el. Deși trebuie să fie obișnuit cu asta. Mă înțelege cu siguranță pentru că el înțelege totul, știe că nu m-am gândit la ceva rău, dar poate că o să-mi poarte pică. Dumnezeu o fi ranchiunos? Dacă el a inventat totul, înseamnă că și ranchiuna e tot de la el. O să-mi facă mutre, poate nici n-o să mai vrea să mă vadă... O să las să mai treacă puțin timp până să-l chem, o să văd eu. O s-o fac pe spăsitul, așa cum am făcut cu René atunci când ne-am luat rău la harță acum un an sau doi. Mi-a reproșat că i-am făcut morală după un incident la magazin, și dacă e ceva ce René detestă e să i se dea lecții. Era o poveste banală la început, doar un client care adusese înapoi un film și cerea să i se returneze banii pentru că, după el, *Bătrânele*

nesățioase nu erau chiar atât de bătrâne, în orice caz nu destul ca să-l excite. Urma să mă execut, când René, care făcea contabilitatea alături, i-a zis individului că nu primim filmele înapoi. Și atunci, tipul, care era destul de vânjos, a făcut greșeala să ridice tonul, amenințător, tratându-ne ca pe niște escroci. Și bineînțeles n-a mai lungit-o, fiindcă René a trecut de cealaltă parte a tejghelei și l-a aranjat cu doi pumni în față și o lovitură între picioare, mod de a pune punct final discuției. Eu i-am zis că nu-mi place violența și că exista fără îndoială o altă soluție, de unde cearta care a urmat între noi. Din fericire, ne-am împăcat repede; după câteva zile, mi-a zis că îi părea rău, dar că nu se putea stăpâni fiindcă era iute la mânie.

Sângele ăsta iute se datora, după părerea lui, originilor sale. Este spaniol, la bază, în fine, părinții lui îndeosebi. El este născut aici, mama lui l-a adus pe lume la câteva zile după sosirea lor în Franța. Dar el îmi vorbește mereu de Spania ca și când ar fi trăit toată viața acolo; e amuzant, mănâncă în stil spaniol, bea în stil spaniol, vorbește spaniolă cât mai des posibil și ar respira și aer spaniol dacă l-ar putea aduce de-acolo. Evident, s-a căsătorit cu o spanioloaică, și nu cu o fată de imigranți ca el, nu, una adevărată cu un accent de te umflă râsul. L-a lovit pasiunea în timpul vacanței petrecută în Spania și a adus-o în valize, ca amintire, cum zice el. Când era mai tânăr, nu-i plăcea să studieze, așa că a preferat să se angajeze în armată, nu prea văd logica, dar mă rog... Rezultatul: după câteva săptămâni, i-a spart capul unui gradat și a făcut un pic de închisoare. Eu, dacă l-aș fi cunoscut pe René în acea perioadă, aș fi știut că lucrurile aveau să se întâmple așa, având în vedere caracterul său, și l-aș fi prevenit în legătură cu armata. În

fine, cert e că a cam deviat de la drumul drept, cum se zice, câteva afaceri necurate, încă un pic de închisoare, trafic cu diverse chestii de două-trei ori, după care a hotărât să se cuminţească deschizându-şi un sex-shop. Te aranjezi cum poţi, nu trebuie să ai prea mari pretenţii. În orice caz, René este persoana cea mai de treabă pe care o cunosc, chiar dacă ai nevoie timp ca să-ţi dai seama de asta. La început, te uimesc gura mare şi braţele groase, ba chiar îţi provoacă un pic de frică, dar, de fapt, nu, când îl cunoşti, îi vezi bunătatea. Poţi să-i vezi şi tristeţea când o dă pe alcool. Mi-a zis, într-o seară în care băuse prea mult, că, dacă nevasta lui ar fi putut să aibă copii, i-ar fi plăcut să aibă un fiu ca mine. Am zis mulţumesc.

Fiindcă şi mie mi-ar fi plăcut să am un tată. Şi o mamă. I-am avut, evident, dar să zicem că mi-ar fi plăcut să-i am mai mult timp, măcar încă puţin. Cu mama, în mod cert, n-a fost vina mea. Chestia asta începe cu o umflătură la sân, nimic alarmant, fără îndoială un chist, şi apoi, cu timpul, ai impresia că devine chiar mare, atunci încetezi să te mai faci că nu vezi şi te duci la medic, el te trimite la spital şi acolo afli că e prea târziu, că s-a întins în tot corpul şi că în curând o să mori. Atunci vrei să-ţi protejezi fiul şi nu-i spui nimic, are totuşi treisprezece ani, dar e tot copilaşul tău şi nu vrei să sufere. El află vestea doar cu câteva zile înainte de sfârşit, când ai epuizat toate minciunile frumoase, cele pentru binele lui, şi când nu mai poţi să-i ascunzi nimic. Atunci, vestea asta cade pe capul lui, grea ca o nicovală.

Când am împlinit optsprezece ani, dimpotrivă, am fost răsfăţat. Patruzeci de mii de euro este totuşi o sumă! Evident, exista şi un inconvenient: nu era un cadou, ci o

moștenire. Tata a așteptat majoratul meu ca să se sinucidă, fiindcă nu vroia să fiu plasat într-un orfelinat sau altă glumă de genul ăsta, mulțumesc mult! Nu acceptase niciodată moartea mamei și așteptase cu răbdare aniversarea mea. Chiar în aceeași zi, niciuna în plus. Se pare că aștepta de prea mult timp. Moartea lui ar fi trebuit să mă distrugă, dar, la drept vorbind, gestul lui nu m-a surprins, bănuiam că o să-l facă și, în același timp, mă temeam. Făcea aluzie la asta în permanență, îmi spunea că încă o iubea, vorbea adesea de reîntâlnirea cu ea și îmi explica, atunci când refuza să-mi cumpere ceva prea scump, că ar prefera să pună banii deoparte pentru mine, pentru mai târziu, când el nu va mai fi. Nu știu dacă i-am purtat vreodată cu adevărat pică. Îmi pare rău doar că a ales ziua aia.

Trecutul meu este cam greu, dar, în mod ciudat, nu cred că sunt un om nefericit. Am fost, bineînțeles, enorm, dar mi-am revenit întotdeauna. Trebuie să spun că îmi place să râd, distracția e secretul meu, așa că e bine. Asta poate pentru a echilibra lacrimile. Sper că e așa, pentru că, dacă e cazul, o să mă distrez și mai mult având în vedere stocul de necaz pe care îl târăsc încă din tinerețe. Astăzi, în ceea ce privește fericirea, cred că sunt la mijloc. Dar de existența lui Dumnezeu nu eram convins, evident până de curând. De ce ar fi el interesat de un amărât ca mine, care trudește în fiecare noapte într-un sex-shop? Chestia asta n-are sens. Nu știu, eu, dac-aș fi Dumnezeu, aș alege un tip bine, cu un serviciu bun, cu nevastă, copii, unul normal, pe scurt, care să fie în rândul lumii. Dar eu, cine sunt eu ca să-l interesez câtuși de puțin? Un tip de treizeci de ani care a ales jobul ăsta caraghios pentru a-și plăti studiile și care, bineînțeles, a preferat să renunțe la

facultate decât la slujbă. Un tip fără alt scop în viață decât acela de a nu o duce prea rău, un tip a cărui singură responsabilitate este de a le da sfaturi bune clienților care vin să se aprovizioneze cu filme porno în care se amestecă bărbați, femei, transsexuali, accesorii diverse și variate, și asta în toate combinațiile posibile și imaginabile, un tip singur, fără familie, în realitate fără prieteni, care place fetelor dar care n-a știut niciodată să păstreze una, un tip care, în concluzie, nu folosește la nimic. Și apoi, mai ales, de ce ar fi ales un necredincios? Este adevărat, la urma urmei, n-am crezut niciodată în Dumnezeu. Totuși, sunt convins că totul este real, că n-am visat. Așa că trebuie să știu acum:

– Doamne?

– Da?

– Uite, vroiam doar să știu de ce m-ai ales pe mine din moment ce sunt necredincios.

– Te contrazic: toți Oamenii sunt credincioși.

– A, nu! Eu nu eram credincios până să ne cunoaștem. Și încă mie nu prea-mi păsa, dar există oameni, ca bunica mea de exemplu, îmi amintesc că...

– Știu, mamaia Andrée, ea nu iubea religia, zicea mereu că preoții sunt niște idioți, că Dumnezeu e o șarlatanie inventată pentru a le da speranțe celor care nu mai au nimic și că, dacă acest Dumnezeu ar exista, ar fi un mare ticălos să-i lase pe toți acești oameni să moară de foame în nenorocire și mizerie, și că ea ar avea vreo două vorbe să-i zică acestui Dumnezeu care se uită la voi cum crăpați singuri și triști.

– Ei, vezi?!

– Tocmai, ea credea în mine mai mult decât alții fiindcă îmi purta sâmbetele. Oamenii care gândesc ca ea nu mă iubesc, deci exist, altfel nici nu s-ar gândi să-mi spună lucrurile verde-n față. N-o s-o lungesc cu subiectul acesta, dar află că toți Oamenii cred în mine, fie că sunt conștienți de asta ori nu, fie că se revendică din mine ori mă combat ca idee. Oamenii de știință care-și petrec timpul încercând să dovedească că nimic nu e divin, anarhiștii fără Dumnezeu și fără stăpân cărora le e frică de existența mea căci au oroare de orice dominație, intelectualii și inocenții, toți cei care mă blamează și mă atacă, toți cred în mine în felul lor. A-ți fi frică, a nu avea încredere, a nega, a te teme, a caricaturiza, a încerca să dovedești, a fi sigur, a te îndoi: toate astea înseamnă a face să existe. Înseamnă să crezi.

– Bine, la limită, dar de ce m-ai ales pe *mine*?

– Pentru că pur și simplu îmi place compania ta. Dar, ca să-ți spun tot adevărul, în realitate nu te-am ales.

– Atunci m-ai tras la sorți? Am câștigat la loteria cerului?

– Nu. De fapt, tu mi te-ai impus. Erai tu sau nimeni altcineva.

– Vrei să zici că Dumnezeu nu putea vorbi cu niciun alt om decât cu mine? Este o chestie de inteligență, asta e? Îți trebuia unul care să fie la înălțimea ta sau ce? Unul cu superclasă! Nu credeam că sunt un asemenea geniu, e plăcut, într-adevăr!

– Stai, prea te ambalezi... Ascultă, există un motiv, e-adevărat. Un motiv care pentru tine nu este extraordinar, dar pentru mine e. Ceva prețios care face din tine o ființă unică.

– A, da? Ce?

– Nu trebuie să-ți dezvălui nimic deocamdată.

– Ei, hai că poți să mi-o spui!

– Nu, fiindcă tu n-ai încă acest motiv în tine.

– N-am înțeles nimic...

– E ceva ce vei avea în viitor, cu timpul. Deci ți-l voi spune mai târziu, mult mai târziu.

– Dă-mi cel puțin un indiciu!

– Nu ne jucăm Cluedo[1]. Nu mai insista, că altfel te trimit înapoi!

– Spune-mi drept: este un motiv bun? Vreau să zic e ceva pozitiv?

– Da, e pozitiv. Fii liniștit. Hai pe curând!

---

[1] Cluedo (sau Clue) – joc clasic de societate, inventat în anii '40, în Anglia, în care participanții trebuie să descopere autorul, arma și locația unei crime, folosindu-se de o serie de indicii. Varianta video a jocului datează din 1984 (n.trad.).

E încă linişte în seara asta, nu e lume multă. Ah, uite o fată singură, în plus e şi drăguţă. E într-adevăr ceva rar o fată singură într-un sex-shop, mai ales noaptea. Şi mai ales drăguţă. De câte ori se întâmplă asta, simt subit că am sufletul unui vânzător ieşit din comun, un adevărat profi. Care, ca orice bun profesionist, are nevoie să cunoască obiceiurile clientei lui, aşteptările şi dorinţele ei, ca s-o consilieze mai bine. Vine direct să-mi vorbească, este perfect:

– Bună seara, cu ce vă pot ajuta?

– Cu nimic, mulţumesc, mi-am uitat ochelarii de citit când am plecat alaltăieri. În sertarul din dreapta, în partea de jos cred, dacă aţi putea să mi-i daţi.

– A, dumneavoastră m-aţi înlocuit? Încântat.

– La fel. Îi găsiţi?

– Ăă… da, iată.

– Mulţumesc. La revedere!

– Aşteptaţi, vă grăbiţi?

– Nu, dar…

– Aşteptaţi un minut, vorbiţi-mi despre nopţile când aţi lucrat aici!

– Pe legea mea... era penibil, bărbații mă priveau de parcă eram un amestec între femeia cea mai dezirabilă din lume și, nu știu, un monstru din adâncuri. Aveam impresia că sunt o bucată de carne pe pășune dar de care leii nu îndrăznesc să se atingă. Că sunt, pe scurt, un tabu în sensul freudian al termenului, sacru și interzis. Foarte ciudat și deranjant. L-ați citit pe Freud?

– Nu prea.

– Nu există „nu prea". Fie citești, fie nu citești.

– Atunci să zicem că nu l-am citit. Dar o s-o fac!

– Nu, n-o s-o faceți. Eu îl citesc pentru studiile mele de psihanaliză, mă pasionează, dar dumneavoastră ce interes aveți?

– Ei bine, când o să mai treceți pe aici, vom putea vorbi despre asta.

– Având în vedere că toți clienții n-au cumpărat nimic în prezența mea, n-am de gând să mai lucrez aici vreodată, așa că n-o să mai vin.

– Ați putea trece să mă vedeți pe mine?

– Poftim?

– Da, ca să discutăm, ca să treacă timpul.

– Sunt studentă, am viața mea, n-o să-mi petrec serile cu dumneavoastră în acest sex-shop.

– Uitați care-i treaba, este ora unu noaptea, într-o marți, și sunteți aici, nu e dezagreabil?

– Dar asta n-are nimic de-a face, îmi uitasem ochelarii și, cum sufăr de insomnii...

– Încă un motiv în plus, veniți când n-aveți somn, o să discutăm psihanaliză...

– Nu, mersi. La revedere!

Ce m-a apucat să mă dau la ea? Fata asta se bagă-n seamă cu Freud al ei, mă disprețuiește și eu continui, zâmbitor, „veniți să mă vedeți ca să discutăm...". Ce neghiob! Cu ifosele ei de intelectuală, e suficient să fie drăguță ca să-și permită să mă ia de sus. Studentă și snoabă, exact ce mă enervează. Dar într-adevăr drăguță totuși.

Este agasant, m-am gândit la fata asta toată ziua. Mă întreb dacă o să mai vină în seara asta. Tatăl meu mi-a zis odată că, atunci când o femeie spune *poate*, asta vrea să însemne *nu* şi, când spune *nu*, asta înseamnă *poate*. Deci îmi păstrez speranţa... Adineauri, când l-am înlocuit pe René, am profitat de asta ca să-l chestionez despre ea, cu aerul că nu m-ar interesa. Aparent, Alice – ia te uită, o cheamă Alice, nici măcar n-o întrebasem – este baby-sitter la nu-mai-ştiu-cine din anturajul soţiei lui care era acolo când am sunat să spun că sunt bolnav şi care i-a sugerat s-o ia pe această Alice, fiindcă, în calitate de viitor psihanalist, piaţa sexului putea s-o intereseze, în plus era drăguţă şi, pe deasupra, avea nevoie de bani. Atunci René a zis „da", bineînţeles. René zice mereu „da", aşa este el. M-a întrebat de ce venise şi dacă mi se părea drăguţă, i-am răspuns „îşi uitase ochelarii" şi „hmm". El n-a mai zis nimic.

Freud, ce ştiu eu despre tipul ăsta? N-o să mă ruşinez acum că nu ştiu mare lucru, nu? Nu-i vina mea că nu-mi place să citesc! În orice caz, deşi ea n-o să mai vină, cu siguranţă, eu o să mă duc totuşi să deschid uşa unei biblioteci. Dar n-aş putea oare să...

– Doamne?

– Bună.

– Ia te uită, nu mai foloseşti flashul?

– Nu, e inutil de-acum, ai evoluat în relaţia cu mine, aşa că punerea în scenă este minimă. Totul o să se normalizeze pe parcurs, ai să vezi.

– Vorbeşti de punerea în scenă, deci norii, de exemplu...

– Acelaşi lucru. Dacă prima oară când ne-am văzut aş fi sunat la uşa ta îmbrăcat în domnul fitecine, ţi-ar fi fost cam greu să crezi că sunt Dumnezeu, nu? Atunci am folosit norii, barba lungă şi albă şi tot ce-ţi imaginai. Şi fulgerul pentru un spectacol de înaltă clasă.

– E adevărat că mi te închipuiam exact aşa. Nu e foarte original... Acum, că mă uit în urmă, îmi spun că e un truc de puştan...

– Da, într-un fel, dar majoritatea oamenilor îşi închipuie astăzi că sunt aşa. Am de puţin timp o haină carnală, foarte mult timp n-am fost decât o lumină care străpungea norii.

– Dar adevărata ta înfăţişare care e?

– Nu am o „înfăţişare adevărată". N-o am decât pe cea din închipuirea voastră, forma care mă face credibil în ochii voştri.

– Adică, dacă un tip îşi imaginează că eşti o caracatiţă, i te arăţi în chip de caracatiţă?

– Da. Dar te asigur că nu s-a întâmplat niciodată.

– Păcat. Şi nici castor n-ai fost?

– Nu. Dar, înainte să-mi faci o listă cu toate animalele care te amuză, spune-mi de ce m-ai chemat.

– Ah, da, mă întrebam, doar din curiozitate, dacă l-ai cunoscut bine pe Freud...

Am aflat o groază de lucruri despre psihanaliză ieri, Dumnezeu este într-adevăr un prof bun, păcat că Alice n-a venit. Bănuiam, dar simțeam totuși o mică înțepătură în inimă ori de câte ori se deschidea ușa. Dintr-o dată, i-am cerut lui René să-mi dea numărul ei sub un pretext cam stupid. Din fericire, îl avea notat în carnețelul lui. Când mi l-a dat, avea un zâmbet în colțul gurii, care putea să însemne orice. Acum, am degetele pe telefon de o oră, dar n-am curajul s-o sun, nu știu de fapt cum să încep conversația și mai ales sub ce pretext, fiindcă ar trebui să fie unul cât de cât credibil. Eram cufundat în aceste reflecții când cineva a intrat, eu am aruncat un „bună seara" destul de puțin comercial, fără să-mi ridic ochii de pe claviatura casei de marcat și am simțit cum o siluetă se postează în fața mea. Am ridicat capul: Alice. Nu intra în panică. Și mai ales, ia-ți un aer detașat.

– Bună seara.

– Ia te uită, tu? Ai mai uitat ceva?

– Nu, am venit doar să vorbim, așa cum mi-ai cerut, ca să mai treacă timpul.

– Da? Drăguț din partea ta, nu m-așteptam. În plus, e într-adevăr liniște în seara asta, tocmai am vândut

două...ăăă, adică îmi face plăcere să te văd. Nu reușești să dormi?

– Nu. Mă plictisesc când nu dorm și am învățat destul pentru astăzi. Așa că m-am hotărât să vin să te văd. Ai citit Freud?

– În întregime. Nu numai că l-am citit, dar, în plus, am un prieten care l-a cunos..., în fine, l-a studiat bine și el. Sunt chiar sigur că o să-ți spun ceva de care habar n-aveai: știai că prietenul tău Sigmund era foarte complexat de mărimea sexului său?...

Întins în pat, îmi spun, în timp ce aștept să mă cuprindă somnul, că, în seara asta, trebuie s-o recunosc, am fost foarte bun. Deja, la nivel de psihanaliză, am fost la limita erudiției. Totuși, în realitate, sunt nul în materie de Freud, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu (ah, uite, am înțeles acum expresia asta), totul a mers bine, ca uns. Și apoi reflexele de seducător mi-au revenit destul de repede în ciuda lipsei întâlnirilor feminine din ultima vreme. Am ascultat mult, am vorbit puțin dar bine, debit reținut și voce gravă, privire care spune multe fără să meargă prea departe, pe scurt, totul a fost perfect. Totuși, partea proastă e că nu sunt sigur că am sedus-o complet. A râs de câteva ori, dar am impresia că era cam rezervată. Ca și cum nu vroia să se trădeze prea mult. De fapt, ceea ce mă enervează e că n-a vorbit cu adevărat despre ea, ci mai mult despre studiile ei, dar n-a spus nimic despre trecutul ei și nu mare lucru despre proiectele ei. În fine, important este că mi-a lăsat numărul de telefon înainte de a pleca, îl am în dublu exemplar acum. Simt că va trebui să mă folosesc de el.

Sunt foarte obosit, dar mi-e imposibil să dorm, e ciudat. Oare sunt în starea asta din cauză că l-am întâlnit pe

Dumnezeu sau pe Alice? Totuşi, timp de câţiva ani, n-am trăit mare lucru la nivel de emoţii, iar acum, dintr-o dată, sunt prea multe. Sper că n-o să visez în noaptea asta fiindcă, în principiu, când se întâmplă ceva în viaţa mea, am parte de aşa ceva. Am oroare de vise, bune sau rele. Visul ţine de viaţa care ne este furată. Nu poţi să controlezi nimic, nu înţelegi niciodată ce se întâmplă şi după aia îţi pui tot felul de întrebări ore în şir, ceea ce poate chiar să-ţi strice ziua. Ultima dată când am visat, se făcea că ajungeam acasă şi, în patul meu, era un cuib enorm. Din el a ieşit o pasăre – era o ciocârlie din câte mi-a zis – şi atât a insistat să mă ia la dans încât am acceptat. Aşa că m-am pomenit în salon, dansând un vals cu o pasăre mare cât mine, lucru care nu părea să mă tulbure peste măsură. Poftim. Am încercat să găsesc o semnificaţie, dar mai aveam puţin şi-o luam razna. Va trebui să-l întreb pe Dumnezeu odată. În fine, în seara asta, în mod excepţional, îmi doresc s-o visez pe Alice.

De ce mi-era teamă nu scap. N-a mai venit de două seri. Deci, sunt două ipoteze: fie nu-i plac cu adevărat, caz în care nu mai avem ce vorbi, fie consideră că, lăsându-mi numărul de telefon, trebuie să fac eu primul pas, sau mai degrabă al doilea. Până în prezent, am avut mereu norocul ca femeile să mă caute, să mă aleagă oarecum, dar de data asta cred că va trebui s-o fac eu. Așa că m-am hotărât, o sun:

– Alo?

– Bună Alice, ce mai faci?

– A, tu ești? Începusem să cred că mi-ai pierdut numărul!

– Nu, ei hai, cum să-l pierd?! Doar că, ăăă....

– Vrei să vin în seara asta?

– Da, vreau. În fine, îmi doresc mult, da. Dacă ai chef.

– Atunci, pe diseară. Te pup!

Ei iată, dacă te ambalezi, dai lovitura! Și încă în mai puțin de zece secunde! Ce seducător! E adevărat, nu-ți servește la nimic să fii modest, trebuie să fii sincer cu tine însuți. Un telefon, o întâlnire, punct. În seara asta, o să-mi pun o cămașă.

– Nu ți-o pune pe aia, nu-i place negrul.

– Ai putea să mă anunți când vii, nu? Bine, deci ce culoare îi place?

– Albastru, e mai bine.

– Dar spune-mi, e legal ce faci, să-mi spui tot felul de chestii despre ea?

– Legal? E cel mai bun lucru!

– Ai înțeles bine ce am vrut să spun...

– Ascultă, te sfătuiesc ca prieten, cu diferența că sunt un prieten care știe tot, dacă îți pune o problemă morală, nu-ți mai spun nimic, cum vrei.

– Nu, scuze, spune-mi. Deci, mă îmbrac în albastru. Ce-i mai place în afară de asta?

– O să-ți spun, dar n-aș vrea să mă trezesc la închisoare...

– Nu ierți nimic, nu?! Nu-ți cer să-mi spui lucruri prea intime, ci doar cum să-i plac.

– O barbă de trei zile și va fi perfect.

– Fir-ar! Dar tocmai m-am ras azi-dimineață, deci pe asta am ratat-o. Altceva?

– Nu, nimic. Baftă!

Sunt agitat, și ea la fel, aparent. Nu vorbește aproape deloc. Totuși, lucrurile începuseră bine. Când m-a sărutat pe obraz, la venire, mi-a zis că am înțepat-o un pic, dar că îmi stătea foarte bine așa. N-am înțeles pe moment, dar mi-am atins obrazul cu mâna și am simțit barba un pic crescută. Bine jucat, Doamne, eu nici măcar nu-mi dădusem seama. După ce am schimbat câteva banalități, atmosfera a devenit un pic tensionată, cu multe momente de liniște. Nu pot să ies din starea asta, n-am reușit s-o fac să râdă ca ultima oară și nu mai știu ce să încerc. Acum, îmi spune că trebuie să plece. E clar că s-a plictisit, cu atât mai rău

pentru mine. Ocolește tejgheaua ca să-mi spună la revedere. Sunt dezgustat.

– Sărut-o, imbecilule!

– Ce este?

– Trebuie s-o săruți, haide!

– E normal să aștept, e ciudată, n-a spus aproape nimic!

– Asta fiindcă e în aceeași stare ca și tine! Așteptați amândoi același lucru, dar nimeni nu începe... Dacă v-ați vedea, parc-ați fi niște adolescenți, îți jur, parc-ați avea cinșpe ani amândoi.

– Bine, o să încerc s-o sărut, dar dacă o să încasez o palmă, te previn, o să fie vai de tine!

– Oh, amenințări!

– Uită-te la mâinile mele, vezi cum tremur, nu?

– E normal. Ascultă, o să fie bine, eu doar accelerez un pic lucrurile, fiindcă, dacă vă las pe voi s-o faceți, o să mai treacă ceva săptămâni. Hai grăbește-te.

Ciudat loc pentru un prim sărut. Când a venit către mine, am luat-o de mână și ne-am sărutat acolo, printre dildo-uri uriașe și ținutele sado-maso. Cum spune proverbul, nu contează ce e în sticlă, important e că te îmbată. În spatele tejghelei acestei sticle cu viciu, mă îmbăt cu dulceața buzelor ei, cu căldura îmbrățișării noastre. Cu aceste câteva guri de fericire.

Totul se întâmplă mulțumită lui. Am într-adevăr noroc că-mi e prieten. Dacă mă gândesc bine, e amuzant să spun asta. Dumnezeu mi-e bun amic.

– Ai avut dreptate, ne-am sărutat, mulțumesc mult!

– Cât entuziasm!

– Îţi mărturisesc că este minunată, şi inteligentă pe deasupra! Sunt cu adevărat mulţumit, plutesc pe un norişor, cum se spune... Aşa trebuie să fie şi în paradis, nu?

– Ce spui?

– Spun că paradisul trebuie că seamănă cu ceea ce simt eu acum, nu? Mă refer la expresia „a pluti pe un norişor".

– Ce paradis?

– Ei hai, nu te face că nu ştii, paradisul există totuşi, nu?

– Nu.

– Cum adică „nu"?

– „Nu" este un adverb care exprimă negaţia. Şi un palindrom[1], în al doilea rând. „Nu" înseamnă că paradisul nu există.

– Am înţeles asta, mersi, dar îţi dai seama de cruzimea cu care mi-o spui? Vrei să-mi distrugi fericirea sau ce?

– Dar ce sperai? Că după ce mori, o să-ţi crească aripi în spate şi un cerc pe cap? Că o să te instalezi liniştit în cer şi că o să poţi să stai la taclale cu Napoleon şi Coluche[2] şi, de ce nu, să reiei partida de cărţi cu Raimu[3]? Ei bine, nu.

– Şi atunci, după ce murim, nu mai e nimic?

– Ba da, mai e Întrebarea.

---

[1] *palindrom* – cuvânt care poate fi citit atât de la stânga la dreapta, cât şi de la dreapta la stânga fără să-şi piardă sensul (n.trad.).

[2] Coluche (1944 – 1986) – celebru umorist şi actor de comedie francez, pe numele lui adevărat Michel Gerard Joseph Colucci (n.trad.).

[3] Raimu (1883 – 1946) – vedetă de music-hall şi actor, unul din monştrii sacri ai cinematografiei franceze din anii '30 şi începutul anilor '40, pe numele lui adevărat Jules Auguste Muraire (n.trad.).

– Întrebarea? Ce întrebare?

– Bine, ascultă-mă cu atenție, pentru că o să-ți dezvălui ceva esențial. Primordial.

– Ceva de genul secretul lui Dumnezeu?

– Se poate spune și așa, da... Bun, m-asculți?

– Sunt numai ochi și urechi.

– Atunci încep. După moarte, nu este nimic, nici infern, nici paradis, nimic. Dar în momentul morții e ceva. În clipa ultimei lor bătăi de inimă, Oamenii mă întâlnesc. Le dezvălui în acel moment existența mea și apoi le pun Întrebarea.

– Care-i întrebarea asta?

– Nu întrebarea *asta*, ci *Întrebarea*. Singura care contează cu adevărat.

– Spune-mi-o!

– Bineînțeles că nu ți-o spun. Tu nu ești pe punctul de a muri, din câte știu, nu?

– De data asta, tu trebuie să știi mai mult ca mine.

– N-o să se întâmple prea curând, te asigur.

– Dar, dacă sunt unic, așa cum spui, dacă m-ai ales încă din viață, înseamnă că sunt pregătit să o aud!

– Nu. Motivul întâlnirii noastre o să-l cunoști înainte de a muri, ți-o promit. Cât privește Întrebarea, în schimb, nu vei știi mai mult despre ea decât atunci când inima ta va înceta să bată. Vei fi în aceeași situație ca toți Oamenii. Nu ești pregătit decât în acel moment. Pe curând!

Sunt decepționat în privința paradisului, dar m-a ajutat atât de mult cu Alice încât nu pot să-i port pică. Dimpotrivă, această poveste cu întrebarea m-a dat peste cap, nu încetez să mă gândesc la ea. Viața mea s-a schimbat totuși de când ne cunoaștem el și cu mine. În fine, vreau să spun viața mea interioară.

A revenit ieri, și în seara asta a rămas până când am terminat programul. Am plecat împreună la ea acasă. Foarte natural, în tăcere, m-a luat de mână și m-a condus spre camera ei. Acolo, am dezbrăcat-o, tremuram un pic – totuși, nu era frig – și am făcut dragoste. N-am făcut dragoste ca într-o carte sau ca într-un film, ci așa cum faci dragoste pentru prima oară cu cineva. Ești un pic agitat, încerci să nu confunzi viteza cu graba, dorința cu setea de celălalt, ai vrea să nu te gândești la nimic și totuși te gândești la prea multe lucruri, ești cam stângaci... Să nu o faci prea repede, să pari sigur pe tine, să nu lași timpi morți, deși ai tot timpul din lume, și, apoi, te simți bine fiindcă e ceva în plus, ceva diferit, ce n-ai cunoscut cu altele, inima nu-ți bate mai repede, ci mai cu putere, mâna mângâie în același fel, dar este mai caldă. În cele din urmă, plăcerea a venit, o plăcere care te copleșește, mai puternică decât orice altceva. O clipă de nedescris. În aceste câteva secunde, picioarele îmi tremurau, privirea îmi înghețase, urechile îmi țiuiau. Toate simțurile îmi erau anihilate. Doar plăcerea mai era, nimic altceva.

Se vorbește adesea de un al șaselea simț: acest al șaselea simț este plăcerea. Ea singură le dirijează pe celelalte cinci:

se servește de ele pentru a lua naștere, le stinge pentru a exista, le reînvie înainte de a muri.

Această primă noapte a fost fantastică. Cu adevărat. Și următoarele au fost asemănătoare, nu ne mai puteam stăpâni să nu facem dragoste. În fine, mai ales Alice, fiindcă eu, după trei zile în ritmul ăsta, am fost victima unei stări de oboseală pasagere, mă cam blegisem, ca să zic așa. Am preferat să preîntâmpin un dezastru și am luat de la sex-shop un gel afrodiziac ale cărui calități îmi fuseseră lăudate de mulți clienți. Când ea mi-a dat de înțeles că n-ar fi împotrivă s-o facem pentru a treia oară la rând, mi-a fost un pic cam greu să demarez. Așa că m-am dus să mă izolez pentru o clipă în baie unde ascunsesem, prevăzător, flaconul. Am început să mă dau cu gel, urmând scrupulos instrucțiunile...

– Ia te uită, își cam pierde din semeție Casanova al nostru! Ce rușine!

– Dumnezeule, te rog, nu acum!

– Îmi pare rău, nu m-am putut abține!

– Ești foarte drăguț domnule comic, dar te-ai pus în locul meu vreo secundă? Cum vrei să mă întorc la Alice și s-o iau de la capăt pentru încă o partidă? Ai stricat totul!

– Sunt dezolat, dar recunoaște că o glumă bună merită niscaiva sacrificii!

– Da... Mai ales când cel care glumește ești tu iar sacrificiul este pentru mine...

– Pot să îndrept lucrurile dacă vrei. Nu trebuie decât să pocnesc din degete și hop, o să ai vigoarea unui tânăr și înflăcărat armăsar! Ce zici?

– Nu, mersi, nu mai am chef cu prostiile tale. În plus, știu că ai să mă privești, viciosule...

El îmi zâmbește, face o mișcare din mână și mă trezesc iar în baie, tot gol, cu flaconul în mână, simțindu-mă complet ridicol. N-o să mai pot face dragoste cu Alice în seara asta. Trebuie să găsesc repede o scuză, în plus, mă strigă:

– Dar ce faci? Te aștept!

– Ăăă... vin! Caut doar o aspirină fiindcă m-a pocnit deodată o migrenă groaznică. Nu mă simt foarte bine, cred că am luat vreun virus, ceva...

Anul unu

Asta e, facem pasul hotărâtor. Ne instalăm astăzi nu la mine, nici la ea, ci în altă parte, la noi, în apartamentul nostru. Pasul nu este până la urmă atât de mare fiindcă, în fapt, trăim practic împreună încă de la început. Dar, dacă pentru mine e o urmare logică a relației noastre, pentru ea era mult mai complicat. Ea trebuia să treacă peste o prăpastie, cea a fricii. Nu mi-a spus-o, dar mi-a scris-o. Un bilețel lăsat dimineața pe măsuța joasă, așa cum îmi lasă adesea pentru orice, căci se pricepe mai bine să scrie decât să vorbească.

„Dragul meu,

Pentru majoritatea oamenilor, nașterea sentimentelor este un moment prețios, o fericire venită de nicăieri. Pentru mine, a începe să-l iubesc pe celălalt fără să știu dacă sunt iubită la rândul meu este un moment de reală suferință, un risc insuportabil. Dacă atunci când se nasc sentimentele, unii au roz în obraji, eu una am negru în inimă. Negru de îndoială și negru de frică. Așa că tu trebuie să mă iubești. Trebuie să mi-o spui și să mi-o arăți. Tot timpul, în fiecare

zi. Și nu te supăra pe mine, dar îmi va trebui timp ca să-ți spun *te iubesc*."

N-am ezitat niciodată să-i spun *te iubesc*, asta mi se părea cât se poate de evident. Și cel dintâi surprins am fost eu, căci până acum nu fusesem niciodată regele sentimentelor, nici al relației reușite, de altfel. Dar, de data asta, era într-adevăr altceva. I-am spus-o destul de repede, după două sau trei săptămâni, cred, și i-o repetam în mod firesc. După acest bilețel pe care mi l-a lăsat, am bombardat-o fără încetare. Un șuvoi de *te iubesc*, te iubesc când ne țineam de mână, te iubesc când ne sărutam, te iubesc când făceam dragoste, te iubesc când nu făceam nimic, te iubesc când n-aveam nimic să ne spunem, te iubesc când ne spusesem totul, te iubesc pentru a sparge tăcerea și, când i-o citeam în ochi, spuneam *te iubesc* în locul ei. Vedeam că asta îi făcea bine, după fiecare *te iubesc* îmi zâmbea, emoționată, îmi mângâia obrazul cu palma sau mi se cuibărea în brațe. Și apoi, într-o zi, în urmă cu aproape trei luni, mi-a spus-o în sfârșit. Am impresia că vorbele i-au ieșit singure din gură, fără ca ea să fi vrut. S-a dat un pic înapoi, apoi s-a aruncat în brațele mele, ca și când ar fi vrut să se ascundă, și m-a strâns îndelung. Răsufla foarte puternic, și eu la fel. I-am spus c-ar trebui să ne luăm un apartament împreună, a dat din cap că da, lipindu-se de torsul meu.

O să ne placă aici. Simt asta. În orice caz, nu doream altceva decât să trăiesc cu ea. În rest, slujba este liniștită cum a fost mereu, studiile lui Alice s-au terminat, anul viitor ar trebui să-și deschidă propriul ei cabinet, pe scurt, totul merge de minune. Și nu mi-e frică.

În seara asta, este dublă petrecere. Sărbătorim mutarea în noua noastră casă și, în plus, celebrăm doctoratul lui Alice. Am pregătit o groază de mâncăruri, în fine, le-am comandat, de fapt. E plăcut că părinții ei sunt degajați, deși asta o spun ei, adevărul e că sunt bogați, sau aproape. Cu siguranță că, la început, nu erau încântați că fiica lor iese cu un tip ca mine, mai ales care are o asemenea slujbă, dar lucrurile s-au aranjat repede, mă găsesc inteligent se pare. E ceea ce mi-a repetat Alice, eu aș fi crezut că sunt gentil sau amuzant mai degrabă, totuși relația cu ei e bună, cu atât mai mult cu cât nu-i văd prea des. Singurul lucru care mă cam supără la petrecerea asta este că eu n-am decât un singur invitat al meu, René, în timp ce Alice are o mulțime din cauza studiilor ei. Nu prea-mi place când este atâta lume, este mereu mult vacarm, în timp ce eu apreciez mai presus de toate calmul și liniștea. Pe măsură ce prietenii îi sosesc, ea mă prezintă celor pe care nu-i cunosc, ceea ce nu servește la nimic, dat fiind că niciodată n-am putut reține prenumele celor pe care i-am cunoscut deja, în afară de Elvire, pentru că este original și pentru că ea râde mereu la poantele mele, și de Thomas, pentru că

sare-n ochi că e îndrăgostit de Alice. Asta nu mă deranjează, îl înțeleg, dar îl țin sub supraveghere.

Suntem vreo cincisprezece și masa e destul de greu de suportat pentru mine fiindcă ei vorbesc numai despre doctorat. Unii l-au ratat din cauza juriului sau a subiectului – aparent, nimic nu este din vina lor – și alții l-au obținut grație muncii înverșunate și unei doze sigure de abnegație. René, care a avut ideea bizară să nu se așeze lângă mine, mă privește din când în când cu un aer contrariat. Atunci, eu ridic din umeri, făcând o mutră care vrea să spună „Ei da, va trebui să rezistăm toată seara!”. Bietul René nu se simte în largul lui aici, printre toți acești tineri. Desigur, n-am vârsta lui, dar mă plictisesc îngrozitor și eu. Cel mai rău este că s-a plănuit să se dea mobilele la o parte pentru a se dansa, deci, dacă René o să plece mai devreme, seara asta o să mi se pară foarte lungă.

Nu știu de cât timp dansează toți, dar încep să nu mai rezist. Muzica este dată oribil de tare, salonul este mai plin de fum ca niciodată și fata insuportabilă care s-a așezat lângă mine nu dansează nici ea, dar încearcă, se pare, o mare plăcere să cânte cât o ține gura toate cântecele, fără excepție. Și individa cunoaște toate cuvintele pe de rost, un adevărat tonomat prevăzut cu o pereche jegoasă de căști! Cel mai rău este că, din când în când, îmi zâmbește legănându-și capul și ochii ei îmi spun „Hai, încearcă și tu, vei vedea că este super! Viața este mai frumoasă când cânți!”. Am nevoie de puțină liniște, de un răgaz, măcar pentru câteva clipe. Îl strig pe Dumnezeu încet, fără să-mi

mişc buzele, dar nu-mi răspunde. Şi tipa asta care cântă şi mai abitir... Respir adânc, încerc un pic mai tare, dar tot nimic. Nu mai pot, am ajuns la capătul...

„DOAMNEEE!"

Toată lumea mă priveşte, este îngrozitor. Am strigat „Doamneee" chiar în clipa în care muzica s-a oprit, între două cântece, şi acum, nu numai că nu sunt în nori, dar, pe deasupra, toată lumea se uită ţintă la mine, cu o figură uluită. Mai ales Alice, care se apropie cât se poate de repede:

– Ce-ai spus?

– Cine, eu? Nimic.

– Ba da, ai urlat „Doamneee!". Ai păţit ceva sau ce?

– Ce tot îndrugi acolo? N-am strigat „Doamneee", am strigat, ăăă... „Un foc... şi eu!"[1]

– A, da?! Şi pentru ce-ţi trebuie foc? Te-ai apucat de fumat acum? Ştiu ce e... Nu eşti obişnuit să bei, aşa că dă-mi ăsta!

Mi-a smuls paharul din mână şi s-a dus să-l pună pe masă, făcând nu din cap şi înălţând ochii la cer. Din fericire, nu l-a mirosit, fiindcă nu era decât suc de portocale în el. Muzica se porneşte iar.

– Data viitoare, să ştii că merge şi dacă mă chemi doar în gând. Şi că nu sunt la dispoziţia ta imediată. Să nu crezi

[1] Joc de cuvinte în original: *Dieu* („Dumnezeu") – *Du feu!* („Un foc!") (n.trad.).

că am făcut-o intenționat, doar mă cunoști... Dar în orice caz, am râs de m-am prăpădit!

Rușinea.

Strângându-mi mâna în momentul plecării, Thomas a crezut de cuviință să-mi spună: „Ai mult noroc..." și m-a privit drept în ochi, cu un zâmbet care părea aproape sincer. I-am povestit scena lui Alice, adăugând că nu mai vroiam să-l văd pe tipul ăsta. A fost de acord. Un pic mai înainte, Elvire îmi mărturisise că Alice avusese mult noroc, eu i-am replicat că și ea își luase doctoratul, dar n-a mai zis nimic. Așa că m-am oprit acolo cu discuția.

Anul trei

Îi găseam ultra-ridicoli pe oamenii care plâng la propria lor nuntă, dar iată o pățesc și eu. Când o văd pe Alice în frumoasa ei rochie albă, plâng ca un copil. Și cel mai grav este că nici măcar nu mi-e rușine. Mă însor. Incredibil! Acum câtva timp, când plănuiam s-o cer în căsătorie, mă gândisem că, totuși, acesta era destinul meu, să o iau de soție. Am vrut totuși să am cugetul împăcat:

– Doamne?

– Da?

– Doar o întrebare: lui Alice și mie ne era sortit să ne întâlnim?

– Da.

– Eram sigur de asta...

– Dar, cu riscul de a te dezamăgi, este la fel pentru toată lumea și pentru tot restul. Destinul este un termen care nu există decât fiindcă Oamenii cred asta. V-ați întâlnit, *deci* era destinul vostru și nu *pentru că* era destinul vostru. O știi după, nu înainte.

– Văd că nuanța este importantă.

– Pe scurt, destinul este sinonimul cuvântului „realitate". Să spui „era destinul meu" înseamnă să spui „asta mi s-a

întâmplat", restul nu este decât credință sau superstiție, este același lucru. Pur și simplu, vreți să dați acestei realități un sens aparte, un relief pozitiv sau negativ. Vorbiți mai tot timpul de destin în cazul iubirilor nebunești sau al deceselor tragice. Dar niciodată când e vorba de ceva anodin. De exemplu, ai mâncat adineauri un sandviș?

– Da.

– Ei bine, să mănânci sandvișul ăsta era destinul tău. Este același lucru ca întâlnirea cu Alice, îmi pare rău.

– Da, bine, poate că ar fi trebuit să nu te întreb... Dar am făcut-o, mersi totuși. Ciao!

Este singurul aspect negativ al relației mele cu el: mai pierd ceva din vise, din fantasme, din romanescul lucrurilor fiindcă pot să știu totul. După ce am reflectat la asta, mi-am zis că poate îi pusesem o întrebare proastă. Destinul este o invenție, de acord, dar iubirea pe care o am pentru ea nu este o fantasmă, este reală. L-am întrebat atunci pe Dumnezeu dacă Alice era femeia vieții mele și la asta el mi-a răspuns simplu da. A adăugat că o știam deja și că, deci, răspunsul lui nu-mi dezvăluia mare lucru. Sigur că o simțeam și eu într-adevăr cu intensitate, dar nu se știe niciodată, o garanție în plus nu strică. Și când Dumnezeu îți confirmă că vei iubi o femeie până la sfârșitul vieții, nu văd altă opțiune decât s-o cer în căsătorie.

Aveam chef s-o fac într-un mod original dar simplu, așa că mi-am stors creierii și am găsit: într-o seară, i-am agățat, în mod discret, inelul la legătura de chei. A doua zi dimineață, încă îmi luam micul dejun când ea a plecat la lucru. A ieșit spunându-mi la revedere, dar n-a remarcat nimic. Eram un pic decepționat, când, după câteva secunde,

a deschis iar ușa și s-a îndreptat încet spre mine cu un aer uluit:

– Vrei să te însori cu mine?

– Da.

– Pentru toată viața?

– Nu, doar pentru o săptămână și după aia mai vedem... Da, bineînțeles că pentru toată viața!

Mi-a sărit în brațe și, în elanul ei, a dat de pământ cu mic-dejunul meu. Cafeaua era pe jos, bolul spart, și în acest timp ea mă îmbrățișa, sufocându-mă cu sărutări. Pentru o maniacă a curățeniei ca ea, asta însemna cu siguranță da.

Alice nu și-a închipuit nicio clipă că o să ne căsătorim la biserică, era evident pentru ea, o non-tradiție familială. Dintr-o dată, eram foarte îngrijorat de relația mea cu Dumnezeu.

– Știi, în privința căsătoriei, Alice și cu mine nu suntem tocmai de acord...

– A, nu mai vrea să se mărite cu tine? Este liniștitor, se pare că i-a venit mintea la cap chiar la timp!

– Fii serios două minute, te rog, trebuie să-ți spun ceva ce mă îngrijorează mult. Iată: Alice nu vrea să se căsătorească la biserică.

– Și?

– Și n-aș vrea să-mi porți pică pentru asta, poate că sperai să ne căsătorim, hmm, în fața ta cum se spune! Sincer, țin să-mi cer scuze, dar nu cred că voi reuși s-o fac să-și schimbe părerea...

Părea amuzat să mă vadă atât de supărat, avea zâmbetul ăla al lui care-mi place mult. Dar foarte repede m-a liniştit şi m-a asigurat că asta nu-i punea nici cea mai mică problemă. Când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns că, dacă toate cuplurile s-ar iubi atât de tare ca noi, căsătoria ar putea foarte bine să nu existe, asta nu-l deranja câtuşi de puţin. Mi s-a părut drăguţă chestia asta, mi-a făcut plăcere.

E ciudată căsătoria. Eu, când era vorba de căsătoria altora, aveam mereu tendința să mă plictisesc rău, dar, deodată, în timpul mesei, mă amuz să-i privesc discret pe oameni și-i văd pe unii dintre ei că, efectiv, par să aibă o irepresibilă dorință de a se întoarce acasă. Îi înțeleg, prin forța lucrurilor, dar dacă ar fi în locul meu..., dacă ar avea șansa să se căsătorească cu Alice, să fie iubiți de ea, să trăiască cu ea zi de zi... ar ști că acest mariaj este ieșit din comun.

Prevăzusem să ținem fiecare câte un mic discurs înainte de tort, în fine, când spun că prevăzusem, înseamnă că mai ales mama ei insistase. Atunci, cu o zi înainte, ne-am scris fiecare discursurile pe câte o bucată de hârtie fără ca celălalt să le citească, pentru a păstra surpriza. Mi-era un pic rușine să spun atâtea lucruri de față cu toată lumea, dar mi-am luat inima în dinți. M-am lansat într-o abureală prin care încercam cu greu să explic că eram fericit, că mi se schimbase viața, că eram încântat că oamenii erau acolo, că soția mea era frumoasă. În orice caz, n-am știut niciodată să scriu, dar măcar încercasem. Când a venit rândul lui Alice, ea a spus doar: „Vă mulțumesc tuturor că sunteți

aici, din inimă", și s-a așezat la loc. I-am făcut observația că mă cam trăsese pe sfoară, o văzusem totuși scriind ieri. Ea mi-a răspuns atunci că ceea ce scrisese nu era decât pentru mine și nu privea pe nimeni altcineva. Mi-a pus discret bucata de hârtie în mână. Am desfăcut-o între genunchi, sub masă, pentru ca nimeni să nu mă vadă. Pe ea scria:

„Îți mulțumesc că ești aici. Din toată inima."

Odată masa terminată, atmosfera s-a mai destins puțin. Încurajate de alcool, mătușile bătrâne au catadicsit să-și dea jos pălăriile respingătoare, iar tinerele au renunțat la bolerourile lor, afișându-și decolteurile înnebunitoare spre marea plăcere a bărbaților celibatari dar și a altor câțiva. Un unchi în vârstă al lui Alice, cu un costum la fel de tern precum figura nevesti-sii, s-a lăsat, se pare, impresionat de panorama oferită de o domnișoară de onoare și a invitat-o la un rock ultra-zgâlțâit. Pentru a fi la înălțimea tinerei lui partenere, tipul se zbătea ca un biet diavol, de ai fi zis că e o marionetă epileptică, transpirând abundent. Noroc că melodia următoare a fost slow. Așa că a profitat de ocazie să se lipească la maximum de noua lui dulcinee, părea că e în al nouălea cer, uitând de nevastă-sa care, până atunci, se prefăcuse că nu vede nimic. Dar când a avut nefericita idee să-și plimbe mâna în jos pe fundul tinerei lui cuceriri, ea s-a repezit pe ringul de dans și i-a urlat tunător: „Henri! Plecăm! Imediat!", ceea ce a făcut ca jumătate din asistență să izbucnească în râs și a consternat cealaltă jumătate. Eu am râs bineînțeles. Și atmosfera s-a încins și mai și.

Pe cât de reușită a fost toată ceremonia căsătoriei, pe atât de amar a fost sfârșitul petrecerii. La plecare, René a venit să mă îmbrățișeze și mi-a mulțumit pentru a zecea oară că l-am ales ca martor. Este adevărat că acest lucru i-a făcut plăcere, chiar am crezut că o să-i dea lacrimile când a semnat în registru, m-a amuzat să-l văd într-o asemenea stare. L-am întrebat dacă pot să-i vorbesc un minut înainte să plece și i-am adus la cunoștință hotărârea mea de a renunța la sex-shop:

– Sunt căsătorit acum și m-am cam săturat să stau cu Alice doar o oră seara, între momentul în care ea se întoarce și cel în care eu vin la slujbă. Vreau să am o viață de cuplu mai stabilă, cu orare clasice, înțelegi?

– Totuși, de când sunteți împreună, treaba merge bine, nu? Asta nu te-a împiedicat să te însori, din câte știu, nu?

– Nu, sigur, dar vreau să-mi pun...

– Dar de ce vrei să schimbi totul? Dacă e o problemă de bani, pot să-ți măresc salariul, să știi!

– Problema nu e asta, înțelege-mă, René...

– Ceea ce înțeleg eu e că, dacă ai întâlnit-o, asta mi se datorează mie, totul mergea bine și, acum, tu vrei să pleci, vrei să mă lași baltă!

– Nu o lua așa...

– O iau așa cum mi-o servești! Du-te, fă-ți viața cu psiholoaga ta, eu nu mai sunt destul de bun pentru tine acum, domnului îi e rușine cu slujba lui...

– Dar, René, ești martorul meu, despre ce rușine vorbești? Asta n-are nimic de-a face!

– Ba da, are de-a face, tipa te-a îmbrobodit, așa că fă-ți viața, lasă-mă singur, oricum nu-ți mai servesc la nimic acum! Și știi ce, nu te obosi să mai treci, îți trimit cecul și nu mai vorbim despre asta.

– Dar...

– Niciun dar, e bine așa, ne-am încheiat socotelile. Plecați, lună de miere frumoasă, distrați-vă bine, o să mă descurc eu și fără tine! La revedere.

Și astfel și-a luat nevasta de mână și a plecat. Pur și simplu.

Eram un pic tulburat de această scenă, dar am decis să nu mă sinchisesc, nu în seara asta. O să-i treacă. Odată petrecerea terminată, ne-am dus în apartamentul pe care-l rezervasem pentru noaptea nunții noastre. Ne-am pus de acord să nu bem și să nu mâncăm prea mult în timpul serii ca să nu ne stricăm prima noapte de soț și soție. Citisem undeva un studiu statistic dintre cele mai serioase care spunea că majoritatea nopților de nuntă, departe de a fi partide tari de tăvăleală nu erau decât festivaluri de migrene și sforăieli. Din cauza alcoolului. Noi voiam un impresionant moment sentimental și pasional, o veritabilă explozie de plăcere. Ea s-a izolat în baie de unde a ieșit îmbrăcată cu o cămașă de noapte din mătase neagră dărâmător de sexy și m-am dus și eu să fac un duș rapid. După ce mi-am luat un halat de baie și m-am pieptănat un pic, am deschis

în sfârșit ușa și sângele a început să-mi clocotească în vene: Alice era așezată pe marginea patului, cu un picior în... gură. Tocmai își rodea, pe bune, unghiile de la picioare acolo, în fața mea. Am rămas încremenit de această viziune, incapabil să reacționez. Apoi, ea s-a uitat la mine și a zis cu aerul cel mai firesc din lume:

– Ei, ce e?

– Dar, draga mea, ce te-a apucat?

– Unghiile astea mă jenează. Nu face figura asta, suntem căsătoriți acum, n-o să mai fie ca până acum.

– Alice, nu e posibil, nu tu, nu în seara asta...

Și atunci, ea a izbucnit în râs și mi-a zis: „Dar sunt eu, idiotule!"

Și hop!, s-a transformat în Dumnezeu. Sau mai degrabă el își relua adevărata înfățișare după ce o împrumutase cu nerușinare pe cea a soției mele!

– Nu-mi vine să cred! Te amuză chestia asta, nu-i așa?

– Ah! Ar fi trebuit să-ți vezi figura, a fost formidabil! Toată deziluzia din lume se abătuse pe fața ta, ce fază!

– Și mai e și mândru de el pe deasupra! Dar cum ai făcut-o, Alice unde e?

– Alice este în apartamentul vostru, tu nu mai ești acolo! Ei da, având în vedere absența flashului, în momentul în care ieșeai din baie, te-am adus aici, unde am recreat camera și tot ce era în ea. Și iată, domnul a crezut că visul lui cu Ileana Cosânzeana s-a spulberat! Chiar că sunt tare...

Și continua să râdă. Ușurat, am intrat în jocul lui și am început și eu să râd. La urma urmei, dacă aș avea puterile

lui, aş face şi eu acelaşi lucru, sau poate că nu, aş face mult mai rău. Pradă ilarităţii, mi-a făcut la revedere cu mâna şi m-am trezit în adevărata baie. Am ieşit de acolo şi m-am uitat la Alice cea adevărată, instalată confortabil în pat. Ea m-a privit, a dat la o parte cearşaful din partea mea de pat şi mi-a zis:

– Ce-i cu zâmbetul ăsta?

– Nimic, iubirea mea. Nimic, doar fericire.

Anul cinci

Mi-e greu să realizez că această chestie rotundă şi murdară care este pe cale să deformeze groaznic – ba chiar iremediabil – vaginul lui Alice este fiul meu. Capul a ieşit, apoi umerii, torsul acum... Tocmai devin tată... Bazinul, picioarele... Sunt tată! Copilul ăsta tocmai m-a făcut tată. O lacrimă îmi curge pe obraz. Apoi o a doua. Un torent de lacrimi şi de *te iubesc* schimbate cu Alice, soţia mea, despre care îmi spun că nu va mai fi deloc a mea, fiindcă îi aparţine şi fiului meu. Presimt chiar că va fi mai ales a lui o perioadă. O voi împărţi bucuros cu el.

– Doamne?

– Da?

– E băiat!

– Felicitări. Va avea o viaţă frumoasă.

– O ştii deja?

– Da.

– Atunci sunt şi mai fericit. Îl cheamă Leo. Alice i-a ales numele.

– Sunt fericit şi eu. Foarte. Du-te, întoarce-te lângă ei, ne vedem săptămâna viitoare.

A devenit o obișnuință. Ne vedem în fiecare marți seara către orele unsprezece. Chestia asta s-a instalat firesc, fără s-o stabilim cu adevărat, la slujbă era practic o oră moartă. Bineînțeles, ar fi putut fi indiferent în ce alt moment, fiindcă timpul nu se scurge când mă întâlnesc cu el, dar atunci eram liniștit pentru a mă gândi la întrebările pe care urma să i le pun și, odată întors, aveam câteva clipe de calm pentru a-mi reaminti conversația noastră, pentru a reflecta la ea. Când am renunțat la sex-shop, am continuat același ritual. Cu timpul, am din ce în ce mai puține întrebări metafizice să-i pun, dar asta nu schimbă nimic, vorbim la fel de mult, despre subiecte grave și despre nimicuri, despre ce-am mai făcut în timpul zilei, despre grijile mele.

Mai mult decât un prieten, el a devenit pentru mine un fel de tată. René juca oarecum acest rol până acum, dar, din seara căsătoriei, nu l-am mai revăzut, au trecut deja doi ani... Am încercat să-l sun de mai multe ori, dar n-a vrut niciodată să-mi mai vorbească. N-am înțeles reacția lui și m-am simțit abandonat o dată în plus. Atunci, m-am agățat și mai mult de Dumnezeu. Astăzi, nu-i am decât pe el, pe Leo și pe Alice. Pe care îi iubesc profund. Tatăl meu, fiul meu și spiritul meu strălucit. Strălucit este puțin spus, soția mea este de o inteligență uluitoare, reușește în tot ce face, are o cultură destul de impresionantă, mai ales în comparație cu a mea, și cabinetul ei merge ca pe roate. Câștigă într-adevăr bine, destul de mult pentru noi trei, și aș putea fără îndoială să nu lucrez, totuși țin să-mi păstrez independența, statutul meu de tip întrucâtva. Este o reacție foarte primară, dar mi-o asum. Trebuie să mai spun că nu mi-a fost greu să-mi găsesc noul job fiindcă l-am descoperit grație lui Dumnezeu. După ce am plecat de la sex-shop,

mi-am luat două luni de odihnă, dar destul de repede am simțit nevoia să-mi reiau activitatea. L-am întrebat atunci pe el ce crede despre asta:

– După părerea mea, ar trebui să schimbi complet branșa.

– Și eu vreau, dar am tot căutat în ultima vreme și n-am găsit nimic...

– Asta fiindcă te subestimezi! Ai capacități pe care nici nu le bănuiești, fii mai ambițios...

– Cum să fiu ambițios? Ai vreo idee?

– Da, ți-am găsit jobul perfect.

– Serios? Ce?

– Copywriter într-o agenție de comunicare.

– O, sună bine! Dar habar n-am în ce ar consta...

– Este o muncă de creație, cam ca în publicitate.

– Dar n-am făcut studii...

– N-ai nevoie de diplomă pentru creație.

– Da, dar există un jargon în aceste medii, știi, cum vezi în filme!

– O să-l afli de la mine cât ai zice pește.

– Și CV-ul meu, l-ai văzut?

– O să faci și tu ca toată lumea, o să minți în legătură cu trecutul tău.

– Și chiar dacă obțin un interviu, ce-o să le spun?

– Tot ce vrea directorul să audă.

– Ce?

– O să te fac să înveți pe de rost tot ce vrea el să audă. Cuvânt cu cuvânt.

– Stai, e prea ușor! Este chiar nedrept pentru alții!

– Nimeni nu va fi grav lezat, ai încredere în mine. În plus, agenția e la doi pași de tine, chiar alături! Ei, ce zici?

– Pe legea mea, măcar pot să încerc...

– Perfect. Să ne-apucăm de treabă, ai multe lucruri de învățat!

În ziua interviului de angajare, patronul se minuna pe măsură ce vorbeam. Dădea constant din cap privindu-mă drept în ochi, cu sprâncenele ridicate și cu un aer aprobator. Apoi, când i-am spus că eram înnebunit după damele japoneze, joc de care habar n-aveam totuși că există cu câteva zile mai înainte, ochii i s-au învârtit ca bilele și am crezut că o să mă îmbrățișeze. La sfârșit, când mi-a zis: „Ați înțeles totul despre meseria noastră. Bine ați venit la noi!", mi-a fost un pic rușine. Dar acum ador jobul ăsta. Vin în contact cu o grămadă de oameni, dau idei, apreciez, conving. La început, când nu înțelegeam întrebarea care mi se punea, îl chemam imediat pe Dumnezeu în minte și, hop, știam. Acum, nu mai am nevoie de el, sunt ca un pește în apă. Ba chiar am impresia că devin mai inteligent cu timpul.

E o nebunie cum s-a schimbat totul în câțiva ani. Cine ar fi crezut pe atunci că micuțul vânzător celibatar de la sex-shop avea să lucreze îmbrăcat în ultimele țoale la modă și că se va întoarce seara la superba lui soție, în vastul lor apartament? Și astăzi, copleșit de fericire, iată-mă în această clinică ținând în brațe omulețul ăsta, uitându-mă uluit la el cum doarme plin de bale. O privesc pe Alice care a adormit ca și el, de altfel și ea are bale, un mic firicel curge de la comisura buzelor până la soneria de urgență a infirmierelor. Această bală mă înduioșează mai puțin ca cea a fiului meu, desigur, dar nici ea nu mă dezgustă. Nimic nu m-a dezgustat vreodată la Alice. La mama fiului meu.

Incredibil cu câte trebuie să te dotezi ca să crești un bebeluș! Apartamentul este un adevărat șantier, vor fi aici în câteva minute, îmi promisesem să pun totul în ordine înainte ca taxiul să ajungă, dar nu voi reuși. Cu atât mai rău. În plus, am pierdut o groază de timp ca să scriu și să atârn banderola „Bine ai venit acasă, Leo!". Dacă mă gândesc bine, e complet aiurea: el nici măcar nu știe să citească, doar e un nou-născut... Fericirea mă prostește, dar, în fond, știu că lui Alice o să-i placă și asta e important.

Într-adevăr, când intră, ea admiră banderola, eu sunt mulțumit, iar când îmi spune că mă iubește, sunt foarte mulțumit. În schimb, Leo n-a avut nicio reacție. O scap pe Alice de geanta plină de haine și de eșantioane de scutece și de alte produse pentru bebeluși care ni s-au oferit la clinică – nu știam că ți se dau cadouri bonus pentru bebeluș, o noutate în plus. Ea se așază sau mai degrabă se prăbușește pe canapea și îl pune peste ea pe Leo care a adormit din nou. E bizar, un bebeluș doarme tot timpul.

– Ce facem acum?

– Cum adică ce facem? Păi, nu știu, ne ocupăm de el. Tu ești mama, tu trebuie să ai faimosul instinct, nu? Superputerea pe care bărbații nu o au, după cum se spune!

– Nu, vroiam să spun ce vom face în zilele, lunile, anii care vin?

– Înainte de toate, îi dăm să mănânce și îl punem să doarmă, apoi îl învățăm să meargă și să vorbească și, în cele din urmă, îl privim cum crește și încercăm să-l facem fericit.

– Da, dar noi? Cuplul nostru?

– Presupun că am devenit un cuplu format din trei. Și îți amintesc că și pentru mine e primul, așa că nu știu mai multe decât tine.

– Și dacă mă părăsești?

– Asta chiar că-i ceva nou! Dar e normal să fii așa bulversată. Un prieten mi-a spus cu nu prea mult timp în urmă, citând pe nu știu cine, că a avea un copil înseamnă a deplasa centrul lumii dinspre sine către altcineva. Așa că vom deplasa centrul lumii dinspre noi spre el și o să vedem ce se întâmplă.

– Sper că va fi fericit cu noi...

– Bineînțeles.

– Nu spune asta, nu poți fi sigur.

– Totuși, o știu, n-ai de ce să-ți faci griji. Mă cunoști, mă înșel destul de rar...

– Dar nu e același lucru, eu îți vorbesc despre viitor. Viața noastră e nemaipomenită, te iubesc ca o nebună, dar Leo o să schimbe totul, și apoi va avea propriile lui experiențe, poate să se îmbolnăvească grav, să fie răpit de un satir, să aibă un accident, tragedii se întâmplă în fiecare zi, n-ai decât să citești ziarele sau să te uiți la televizor... Sunt fapte, nu le poți nega.

– Nu neg nimic, ci doar îți spun că lucrurile astea nu ni se vor întâmpla nouă.

– Ești mereu aici ca să-mi calmezi neliniștile, dar cel mai rău este că te cred! Îți dai seama de responsabilitatea care îți revine?

– Da, sunt aici și pentru asta. Fiindcă știu, și când spun că știu, nu e o speranță nebunească, nicio dorință, este un fapt. Știu că nu o să ni se întâmple nimic.

– Te iubesc atât de mult...

– Și eu te iubesc. O să fim foarte fericiți și o să avem o viață frumoasă toți trei. N-ai niciun motiv să te îndoiești de asta.

Degeaba a trecut timpul, Alice este la fel de angoasată în privința viitorului nostru, și mai ales al lui Leo, asaltată de gânduri atât de negre că mă uimește de fiecare dată. De mii de ori îmi pune aceeași întrebare, de mii dc ori îi răspund să nu-i fie frică, fiindcă nu doar sper, ci știu. De mii de ori o liniștesc, îi dovedesc dragostea mea, de mii de ori îi citesc în ochi imperioasa dorință de a mă crede și de mii de ori descopăr în ei clipa de după această teribilă impresie. Incertitudinea, frica. Culmea ciudățeniei e că, deși psihanalist, ea m-a considerat întotdeauna persoana cea mai echilibrată pe care o cunoaște, mult mai echilibrată decât ea. Mi-e greu să cred așa ceva.

– Te asigur că nu spun asta fiindcă mi-am petrecut o parte din timp făcând terapie cu oameni dezechilibrați. Tu ești mereu calm, necazurile alunecă peste tine și nu te afectează peste măsură, nu te văd niciodată stresat sau anxios și am impresia că ești mereu fericit, nu?

– Este adevărat pentru acești ultimi ani, de când sunt cu tine. Înainte, nu știu. În orice caz, n-am fost niciodată cu adevărat nefericit, cred. Dar tu, tu ești fericită?

– Da, sunt fericită, datorită ție, dar mi-e frică.

– Frică de ce?

– Nu pot să spun, e greu de înțeles pentru tine, dar știi, majoritatea oamenilor își fac griji pentru orice, pentru viitor, pentru ceea ce nu poți prevedea...

– Nu e nimic de prevăzut, uite, noi doi, nu prevedem nimic, suntem bine și asta-i tot!

– Dar pentru mine nu e atât de simplu. Îmi imaginez mereu ce-i mai rău, fără să vreau, te asigur. Mai ales seara, în momentul în care adorm. Din cauza asta iau somnifere.

– A, da? Eu credeam că iei doar ca să adormi mai repede...

– Nu, iau ca să încetez să mă mai gândesc. Este destul de plăcut când un somnifer începe să-și facă efectul. Îți pierzi un pic controlul, te lași dus. În același timp, este un viciu afurisit. Mai rău ca țigara. Iau de atâta timp că nici nu mai știu când am început. În schimb, îmi amintesc foarte bine ultima noapte în care n-am luat. Un calvar, prea multe idei care se ciocneau unele de altele, prea multe imagini, prea multe închipuiri. Principala calitate a unui somnifer este să te moleșească pentru a te împiedica să te mai gândești. Dacă nu este destul de puternic, brainstormingul e în avantaj și în acel moment ești antrenat într-o vâltoare insuportabilă, cea a sinelui profund, acele fațete ale noastre pe care preferăm să nu le cunoaștem. Într-adevăr, numai când te culci vezi asta clar, este cel mai rău dintre toate momentele, cel mai periculos. Să hotărăsc cu bună știință să nu mă mai lupt cu eul meu de seară a fost o înfrângere teribilă. Dar când nu ai armele cu care să lupți, nu există altă soluție. Cred că toate somniferele pe care le înghițim

când suntem adulți sunt cântecele de leagăn care nu ne-au fost cântate când eram copii.

În ziua aceea, am înțeles de ce Alice îi cânta mereu un cântecel fiului nostru când îl culca. Nu era doar ca să-l adoarmă, ci și ca să-l protejeze. Un cântec de leagăn ca să-l protejeze de un viitor în care să nu se mai lupte cu gândurile. Un cântec de leagăn ca să aibă curajul să lupte cu el însuși. Un cântec de leagăn ca să devină bărbat.

Anul șase

De ceva timp, Dumnezeu a găsit un nou truc care mă face să mă prăpădesc de râs de fiecare dată: îi transformă capul lui Leo când mă duc la leagănul lui. Prima dată, am ridicat pânza care îi acoperea fața și am descoperit că fiul meu avea un rât de porc în locul nasului. După ce mi-am revenit din uimire, m-am amuzat într-adevăr și, de atunci, îmi face cu regularitate tot felul de farse. Ultima dată, am avut surpriza să-mi văd fiul cu o barbă mică, exact ca a mea. Era prea caraghios și, pe deasupra, prea mititel. Ai fi zis că sunt eu, dar în variantă drăgălașă.

Dacă Leo este cea mai mare fericire a mea, el este și cel mai mare chin al lui Alice. Fiindcă îl iubește prea mult, cred. Departe de a se potoli, neliniștile ei devin atât de profunde încât i se întâmplă să nu mai trăiască în prezența lui, să-l alinte, să-l dădăcească, să-l protejeze atât de mult încât e aproape îngrijorător. Părinții ei o consideră o mamă cam exagerată, e adevărat, dar nu zic nimic mai mult. Par să înțeleagă. Pe mine chestia asta mă deprimă, dar situația este uneori atât de excesivă încât devine rizibilă. De fiecare dată când iese afară cu el, fie și numai pentru câteva minute, ritualul este același: îl îmbracă prea gros, „mi-e frică să nu

răcească, un bebeluș este fragil, tu nu realizezi", ceea ce realizez eu mai ales este faptul că sub cincisprezece grade, fiul meu este transformat imediat în bebeluș eschimos, atât de încotoșmănat că nici nu se mai poate mișca. În acel moment, o întreb pe Alice dacă se duce să facă o plimbare cu fiul mumiei și ea îmi răspunde, de regulă, că nu sunt amuzant. Apoi ia cu ea o geantă enormă plină cu provizii și medicamente, „nu știi niciodată de ce ai nevoie, măcar pot să preîntâmpin orice eventualitate". Eu îi confirm că, efectiv, cu un asemenea echipament, sunt pregătiți să supraviețuiască mai bine de zece zile într-un mediu ostil, cum ar fi jungla birmaneză. Ea ridică atunci ochii la cer, cu strâmbătura aia care mă scoate din sărite. Ultima etapă are loc în mașină, unde stă minute în șir să verifice iar și iar dacă centura de siguranță nu are vreun defect care să fi scăpat vigilenței ei cu o zi înainte și dacă scaunul pentru bebeluș are hamurile destul de rezistente. Ca să facă asta, trage de ele atât de tare încât sunt sigur că într-o zi o să le rupă chiar ea și, atunci, o s-o aud zicând: „Ah! Vezi că nu era atât de solid?!". Evident.

Așa că mi-a venit o idee: să-i cer lui Dumnezeu să facă ceva pentru ea. Dacă eu nu reușesc să-i dau sfaturi, el trebuie să fie în stare.

– Spune-mi, vroiam să știu, ai putea vorbi cu Alice, te rog? Cred că s-ar simți ușurată să știe că Leo...

– Nu. Nici nu se pune problema.

– Dar poți foarte bine să faci un efort, nu? E foarte inteligentă, o știi, este în stare să te cunoască și ea.

– Nu, deloc. Nu este gata să mă cunoască. Faimosul atu de care ți-am vorbit, cel pe care îl vei ști mai târziu, ea nu-l are. Deci, e nu, nu te mai obosi să insiști.

– Foarte bine. În schimb, ai putea face ceva fără ca ea să știe, să-i schimbi comportamentul, de exemplu. Ai puterea s-o faci să fie mai puțin îngrijorată, nu?

– Bineînțeles, dar n-o voi face.

– De ce?

– Pentru că voi, Oamenii, aveți liber-arbitru. Eu n-o să vă influențez niciodată, nu sunteți jucăriile mele.

– Dar pe mine m-ai influențat!

– Nu chiar. Acestea fiind spuse, nu e cazul să abordăm subiectul ăsta deocamdată.

– De acord, dar când îmi spui că Leo o să fie bine, asta înseamnă că tu știi dinainte ce o să facem, deci n-avem liber-arbitru!

– N-are nimic de-a face cu asta, faptul că stăpânesc spațiul și timpul mă face să vă cunosc viitorul. Timpul care trece nu există pentru mine, nici pentru tine când suntem împreună, ai remarcat? Evident, în afară de cazul în care nu vreau asta, în acel moment trec la „modul omenesc" oarecum, ceea ce mi-e necesar ca să reușesc să vă înțeleg. Dar o fac rar, îți imaginezi cum ar fi dacă aș simți ca tine timpul care trece? Aș înnebuni, fiindcă eu sunt, în mod potențial, etern.

– Cum adică „în mod potențial"? Nu cunoști cu adevărat viitorul? Mă minți?

– N-am spus niciodată că aș cunoaște viitorul în mod absolut, am zis că vă cunosc întreaga viață din momentul în care v-ați născut, fiindcă eu merg de la un capăt la altul al timpului Oamenilor. Cunoașterea de către mine a viitorului este așadar în timp omenesc și, în secunda în care îți vorbesc, de o sută treizeci și patru de ani, adică până în ziua morții Omului care este deja născut și care va trăi cel mai mult. Ia-o încet și vei înțelege. Deci, eu știu

ceea ce se va întâmpla o sută treizeci și patru de ani de aici înainte, dar nu și după, până când un alt copil se va naște care va trăi mai mult decât precedentul. Uite, tocmai s-a născut, îl cheamă Shigeru. Este un japonez, viața lui va dura o sută treizeci și șase de ani, eu cunosc deci cei o sută treizeci și șase de ani care urmează, punct. Și asta poate evolua cu fiecare naștere.

– De acord, liberul arbitru înseamnă că tu nu decizi în locul nostru, dar, altfel, în ceea ce privește viețile noastre, știi deja totul.

– Absolut. Tot în afară de răspunsul vostru la Întrebare, care este singurul lucru pe care nu-l știu și nu-l pot ghici în ceea ce vă privește. Este libertatea voastră. Puterea voastră.

Foarte drăguț din partea lui că mă învață astfel de lucruri despre spațiu-timp, Întrebare și tot restul, dar, concret, la ce-mi ajută? Problema mea cu Alice este tot în același punct. Comportamentul ei nu este normal, dar, când i-o spun, îmi răspunde că normalitatea nu există și că ea e cea mai în măsură să vorbească despre așa ceva, ea care intră zilnic în mintea oamenilor așa-ziși normali, dacă aș ști eu ce-i acolo, aș fi îngrozit. Bine. Atunci, eu îi spun că toată chestia asta nu e sănătoasă și, cum nu vrea s-o audă, ea schimbă subiectul. E modul ei de a reacționa, noi doi nu intrăm niciodată în conflict, fiindcă ea trece la altceva imediat ce terenul devine alunecos. Deși această atitudine este benefică vieții noastre de cuplu, din nefericire, nu-i rezolvă problema.

M-am gândit așadar serios și decizia mea este luată: o să-i vorbesc despre Dumnezeu, fiindcă el nu vrea s-o facă.

Ea trebuie să știe adevărul despre viitorul copilului nostru, asta mi se pare a fi singura soluție pentru a înceta să-și mai facă atâtea griji, având în vedere că mi-am epuizat stocul de argumente raționale de luni de zile. O fac:

– Draga mea, trebuie să-ți vorbesc.

– O, ai un aer foarte serios. Să-mi vorbești despre ce?

– Ăăă, de ceva important. Foarte important. Tu crezi în Dumnezeu?

– De ce mă întrebi asta? Este prima dată că...

– Da, dar trebuie să știu.

– Ei bine, ascultă, depinde, opinia lui Marx, de exemplu, era că...

– Oprește-te, nu vreau să aud nici prelegeri, nici citate, vreau să știu ce gândești tu despre asta. Răspunde-mi pur si simplu: crezi în Dumnezeu?

– Nu.

– Nu?

– Nu.

– Dar când spui „nu", asta vrea să însemne că, din punct de vedere științific, te îndoiești de posibilitatea ca o formă de gândire superioară tuturor celorlalte să poată oarecum regiza lumea sau măcar să o observe în mod...

– Nu, vreau doar să spun că Dumnezeu nu există. Este o fantasmă, o alegorie. Altfel spus, nimic serios.

– Ei bine, uite, draga mea, e formidabil, Dumnezeu există.

– Poftim?

– Ai auzit bine, Dumnezeu există. Suntem, ca să zic așa, amici. Nu mai ai de ce să-ți faci griji.

– Nu mi-ai mai făcut niciodată figura asta!

– Am impresia că nu-ți dai seama exact de importanța a ceea ce sunt pe cale să-ți dezvălui: îl cunosc pe Dumnezeu.

– Hai, fii drăguț, mă lupt cu discursuri halucinante toată ziua, dacă chestia asta trebuie să continue și seara acasă, risc să mă cam satur.

– Vrei să lași un pic deoparte știința ta, studiile și tot restul? Dumnezeu există, sufletelul meu, și mi-a spus că totul o să fie bine pentru Leo, că vom avea o viață frumoasă, fără griji, fără drame, îți dai seama? Nu i se va întâmpla nimic fiului nostru.

– A! Deci aici vroiai să ajungi? Îmi servești povestea asta cu Dumnezeu ca să nu îmi mai fac griji pentru Leo? Fiindcă se pare că îmi fac prea multe, nu-i așa?

– Da, îți faci prea multe, îți faci mult prea multe. Ascultă, dacă te detașezi un pic, o să vezi că ceva nu merge...

– Ba da, merge, sunt o mamă care își face griji pentru fiul ei, în schimb, soțul meu pretinde că îl cunoaște bine pe Dumnezeu și asta mă neliniștește cu adevărat. Eu cred că tu ești cel care are o problemă.

– Îți repet: am aflat din gura lui Dumnezeu că viața noastră va fi frumoasă și că...

– Ascultă-mă bine: că mă găsești excesivă, mai treacă-meargă, dar că mă crezi destul de idioată ca să-mi servești o asemenea gogoașă... mă decepționezi. Nu numai că e mai grav, dar îmi faci rău. Asta e tot ce sunt eu pentru tine? O nebună? O nebună căreia îi spui că-l cunoști personal pe Dumnezeu pentru a încerca s-o calmezi, ca să o faci să asculte de glasul rațiunii? Asta e tot ce am devenit eu pentru tine? Atunci, știi ceva, poate că ar trebui să mă părăsești...

– Zău așa, Alice...

– Părăsește-mă!

– Alice!

A început să plângă și a plecat să se închidă în camera lui Leo. E prima oară când o văd plângând și e tot prima oară când ne certăm. Dumnezeu mă prevenise totuși, avea dreptate. Am fost prost, nimeni nu poate crede un asemenea lucru, nici măcar ea, în ciuda iubirii ei, nimeni. O aud plângând nervos în spatele ușii, n-am văzut-o niciodată într-o asemenea stare. Îi cer să-mi deschidă, dar refuză, așa că nu insist. După câteva minute de tăcere prea grea, îmi strigă să plec. Așa că plec.

M-am plimbat câteva ore și, când m-am întors, apartamentul era gol, tăcut. Pe măsuță, un bilet:

„Până la urmă, am plecat eu. Nebuna ta soție te lasă singur. Vei putea să-ți reiei viața «normală» fără mine.

PS: Leo este la mama. Ea e sănătoasă la cap, asta ar trebui să te liniștească."

Nu înțeleg ce mi se întâmplă. Cum poate să aibă o reacție atât de exagerată? Nu era decât o ceartă, prima, de acord, dar totuși... O sun pe mama ei care îmi spune că Leo e bine, dar că ea își face griji pentru fiica ei pe care n-a văzut-o niciodată în starea asta. Îi povestesc în amănunt ce s-a petrecut și, după o lungă tăcere, îmi zice: „Trebuie să știi acum". Și îmi povestește. Îmi spune mai întâi că m-a mințit, că nu e prima dată când își vede fiica în starea asta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Alice avea doisprezece ani. Aflu că a avut un frate, Theo, avea patru ani pe atunci. Alice era o fetiță foarte responsabilă, foarte matură pentru vârsta ei și își adora frățiorul. Atunci, din când în când, când părinții plecau la cumpărături, ei o lăsau pe Alice acasă să se ocupe de Theo, ei îi plăcea să fie mămică pentru fratele ei, se simțea mândră, mare, și totul

decurgea bine mereu. Uneori totuși, Theo se îmbufna când considera că părinții lui nu fuseseră plecați destul de mult timp și îi întreba când or să plece din nou pentru a rămâne cu Lilice. Și apoi, într-o zi, Theo n-a vrut ca sora lui să-i pregătească un sandviș cald, ca de obicei. El a insistat, a tot insistat și atunci bineînțeles că Alice a cedat. I-a făcut cartofi prăjiți. Părea simplu, iar Theo părea mulțumit, îi plăcea la nebunie să-și înmoaie cartofii în ketchup. Dar, în timp ce se prăjeau, ea a primit un telefon de la iubițelul ei din acea vreme și s-a dus în camera ei să vorbească pentru ca fratele ei să n-o deranjeze. Și apoi, a auzit țipătul. Acel țipăt care o mai trezește și acum noaptea. A coborât cât a putut de repede și a văzut ce se întâmplase. Friteuza era pe jos. Și corpul fratelui ei, întins lângă ea, de nerecunoscut. Ea a dispărut și vecinii au fost cei care au chemat salvarea. Numai că rănile erau prea grave și el a murit la spital câteva zile mai târziu. Alice a rămas mută mai bine de șase luni. A petrecut aproape trei ani într-un centru specializat. Și apoi a început să-și revină. Încet-încet, grație medicilor care se ocupau de ea zi după zi, s-a întors la viață. N-a mai fost niciodată aceeași, dar de acum înainte știa ce vroia să facă, își găsise calea. Așa cum copilașul salvat din flăcări vrea să devină pompier, ea a vrut să devină psihanalist pentru a-i ajuta pe ceilalți cum fusese și ea ajutată. Cum fusese și ea salvată.

N-am încercat să dau de ea, nici să aflu unde era. Am înțeles de ce reacționează în felul ăsta, de ce i-a fost foarte frică să creadă că o tratam ca pe o nebună, cum a fost probabil tratată în perioada aia. Și teama ei pentru Leo, acum totul îmi părea logic. Atunci am hotărât să nu fac nimic. Doar să aștept.

Este groaznic să aştepţi, nu e nimic mai rău. Aşezat pe canapea, mă învârt în cerc. Gândurile mi se rotesc în cap, din ce în ce mai negre, din ce în ce mai repede. Unde s-a dus? N-am chef să-l strig pe Dumnezeu, nu vreau să mă ajute sau să mă consoleze. Vreau să-mi asum greşelile şi să plătesc pentru ele, singur.

Îmi pun un pahar cu gin, alcoolul mă va ajuta poate să mă calmez. O să facă vreo prostie? Un alt pahar. Când o să se întoarcă? Al treilea. O să se mai întoarcă? Deja patru, sau poate cinci. Să nu ştii, doar să-ţi imaginezi, lucrul cel mai rău evident. O să mă mai iubească? Nu le mai număr.

Au trecut deja două zile de când beau. Două zile de disperare, fără nimic și fără nimeni, lăsând la o parte câteva telefoane la mama lui Alice ca să mă asigur că Leo e bine. Credeam că se va întoarce mai repede, o noapte mi se părea suficientă. E mai supărată decât credeam. Dar supărată pentru cât timp? La urma urmei, e greșeala mea, sunt prea tâmpit, ar fi trebuit să bănuiesc că e ceva la mijloc. Ceva serios. Nu pot să-i reproșez că a păstrat secretul pentru ea, nici eu nu-i vorbesc niciodată de părinții mei. Cu atât mai rău pentru mine. N-am ce să fac decât să beau în continuare.

– Dar ce faci?

– După cum vezi, beau.

– Și care-i scopul?

– Alcoolul mă liniștește. Ar trebui să încerci și tu. Să-ți construiești o mică distilerie personală în nori, ți-ar prinde bine din când în când...

– Crezi că asta îți face bine?

– Habar n-am. Spune, vrei să-mi faci morală, nu? Ai devenit popă sau ce?

– Văd că domnul e simpatic când bea! Și altfel, n-ai de gând să faci nimic?

– Ba da, după cum vezi, o aştept să se întoarcă.

– De acord. Dar, întâmplător, nu crezi c-ai mai avea şi o altă opţiune?

– Ce, ce vrei să fac?

– Păi, du-te şi caut-o! Linişteşte-o, arată-i că n-ai putut s-o înţelegi fiindcă n-aveai cum s-o înţelegi, dar acum ştii, accepţi şi o ajuţi.

– Vreau şi eu să fac asta, dar va accepta oare să se întoarcă?

– Bineînţeles. Dimpotrivă, dacă nu te duci la ea, povestea asta poate să dureze foarte mult!

– Nici nu ştiu măcar unde este!

– Ce lipsă de psihologie... Voi oamenii, şi acum vorbesc de tipi, ai crede uneori că sunteţi nişte handicapaţi când e vorba de sentimente. Femeile o spun mereu, dar nu e un clişeu! Ai auzit de empatie? Înseamnă să te pui în locul altuia. Aşa că, spune-mi, crezi că soţia ta, care îşi face atâtea griji pentru copilul ei, l-ar lăsa singur, fie şi numai pentru o noapte?

– Nu, ar rămâne cu el ca să se asigure că e bine.

– Aici suntem de acord. Şi spune-mi, unde e Leo în acest moment?

– La bunica lui...

– Deci, dacă Leo este acolo şi dacă Alice a rămas cu Leo, asta înseamnă că ea este?... ea este?...

– La mama ei. Mă duc acolo imediat!

– Nu, nu, mai întâi aruncă sticlele astea şi dormi o noapte. Refă-te. O să pleci mâine, ea o să fie tot acolo.

– Ai dreptate, mulţumesc. Spune, de ce faci toate astea pentru mine?

– Suntem prieteni, nu? N-am chef să văd cum vă pierdeţi timpul şi iubirea.

Când am sunat, mama ei mi-a deschis şi s-a dat la o parte în tăcere. Mi-a zâmbit şi mi-a arătat etajul din priviri. Alice era în camera ei, camera ei de dinainte de căsătorie. Am văzut-o, prin uşa întredeschisă, cu Leo care dormea în leagăn lângă ea. După o clipă, am intrat, ea m-a privit şi, înainte de a-mi vorbi, i-am zis că îmi părea rău, că povestea asta cu Dumnezeu era o prostie bineînţeles, o gafă din partea mea, nimic altceva, că ştiam ce se întâmplase cu fratele ei şi că, de acum înainte, putea să-l protejeze pe fiul nostru cât vroia, că înţelesesem că o făcea din dragoste, că era pentru binele lui. I-am promis că n-o să-mi mai bat niciodată joc de ea, de maniile ei, i-am promis că o s-o iubesc şi mai mult, că o să-i iubesc şi mai puternic pe amândoi, că o să-i iubesc întotdeauna. Ea a plâns în braţele mele şi mi-a spus că n-o să mă mai părăsească. Niciodată.

Anul șapte

În mod uimitor, de când i-am acceptat defectele, Alice s-a arătat din ce în ce mai puțin excesivă cu fiul nostru. Asta nu s-a întâmplat de pe o zi pe alta, dar, de câteva luni, a devenit cât se poate de rezonabilă. Ca o mamă normală, chiar dacă nu i-ar plăcea să mă audă că spun așa ceva. Și mereu o femeie minunată.

Sunt în fiecare zi tot mai surprins de faptul că ceea ce se numește de obicei *rutină* poate fi ceva atât de plăcut. Să mă întorc de la serviciu și să-mi găsesc mica mea familie acasă mă umple, fără doar și poate, de bucurie. Sau mai degrabă de calm, o liniște de care mă simt în mod constant locuit.

– Spune-mi, Doamne, când îmi imaginam viața ideală, înainte de a fi cu Alice, îmi spuneam că vreau să fiu un artist, știi, genul rock star care trăiește cu o sută la oră, făcând turul lumii, sau un om cu bani și putere, pentru ca numele și influența mea să strălucească mai peste tot, înțelegi ce vreau să spun?

– Da, cu atât mai mult cu cât este visul celor mai mulți dintre voi. Și ce-i cu asta?

– Și mi se pare ciudat să mă simt satisfăcut pe deplin cu ceea ce am astăzi. Crezi că este normal?

– Dacă este normal?

– Ei bine, da, dacă nu este ciudat să nu mai visezi la genul ăsta de absolut...

– Ascultă, n-am chef să-mi pierd o oră cu asta, așa că răspunde-mi doar la o întrebare: doi copii urmează să moară, unul este blond, altul roșcat, și tu ai puterea să salvezi doar unul din copiii ăștia. Pe care îl alegi: pe cel blond sau pe cel roșcat?

– Ce?

– Pe care îl salvezi?

– Dar e o întrebare idioată!

– Așa este. Și de ce e idioată?

– Pentru că nu poți să răspunzi la ea!

– Ei bine, iată, tocmai ți-am făcut o demonstrație apelând la absurd. Pur și simplu fiindcă există întrebări la care nu poți răspunde. Pentru că pur și simplu nu trebuie să ți le pui, în măsura în care ele n-au niciun sens. E același lucru și în cazul tău, ți se pare ciudat să fii fericit cu ceea ce ai, să nu mai vrei mai mult și te întrebi dacă este normal. Îți dai seama de ciudățenia reflecției tale? Ceea ce vreau să te fac să înțelegi este că trebuie doar să trăiești, să iei lucrurile așa cum vin. Fericirea nu este un proiect. Să fii foarte conștient de asta. Trăiește și nu-ți încărca mintea cu întrebări inutile.

Are dreptate. Întrebările astea sunt idioate. Problema nu este să știi cum îți imaginezi o altă fericire, ci să știi dacă ești fericit astăzi. Și eu sunt cu adevărat. Ca dovadă că i-am spus nu demult o propoziție de o incredibilă stupiditate, dar credeam cu intensitate în fiecare cuvânt: sunt cel mai fericit om. A părut emoționat, am văzut-o în ochii lui. De altfel, nu mi-a răspuns nimic. Probabil știa că era adevărat.

Anul nouă

Inima mi se sfâșie, mâinile îmi tremură și picioarele nu mă mai țin, mă așez ca să nu cad sub greutatea inimii mele pe care o simt pe măsură ce bate din ce în ce mai tare. Ochii îmi ard, stomacul îmi arde, capul îmi arde. Trebuie să fie o greșeală. O sosie. Nu e corpul ei ăsta, nu este ea, e imposibil. Nu Alice. Infirmiera mă privește cu o compasiune profesională.

– E soția dumneavoastră, domnule?

– Nu, îmi pare rău. Soția mea n-a avut niciodată tuburi înfipte în brațe, nici găuri prost cusute în trahee și soția mea n-a adormit niciodată în cearșafuri pline de sânge. Și apoi, buzele soției mele sunt calde când le sărut, femeia asta are buzele călduțe, aproape reci. Nu este soția mea.

– Domnule...

– Nu este soția mea!

– Vă las un moment cu ea, o să mă întorc mai târziu. Dar luați-vă rămas-bun.

Rămas-bun? Rămas-bun de la cine? De la ce? Sunt niște porcării toate poveștile astea, fiindcă ea nu mai este, nu există paradis, nu există nimic, ci doar o nenorocită de

gaură neagră, iată de la cine o să-mi iau rămas-bun, de la nimic, ea nu mă așteaptă în viața de apoi fiindcă nu există o viață de apoi, nu mai pot să fac asta fiindcă spiritul ei s-a stins, nu mai am nici măcar această speranță din cauza lui Dumnezeu care mi-a spus totul, și de altfel el ce naiba făcea în timp ce găozarul ăsta mi-a lovit soția, în timp ce tabla mașinii lui îi rupea oasele, unde era el, i-a făcut plăcere să se uite?

– Doamne? Doamne! Răspunde-mi!

– Domnule, nu strigați vă rog...

– Dumnezeule! Ce mi-ai făcut?

– Domnule, vă rog, sunt oameni bolnavi aici, calmați-vă...

– Taci, nu cu tine vorbesc! Doamneee! Vino aici! Mi-ai spus, mi-ai promis! Trebuia să avem o viață frumoasă! Vino, ticălosule, trădătorule, vino să mă vezi! Ai lăsat-o să crape, m-ai lăsat singur, vino să mă vezi imediat!

El n-a venit, nu m-a luat cu el. Dar au sosit doi bărbați pentru a încerca să mă calmeze, eu continuam să urlu, atunci au vrut să mă imobilizeze, dar l-am lovit pe unul din ei, au venit alții și i-am lovit și pe ei, revăd privirile acelea năucite în jurul meu, dar nu-mi aud decât urletele mele și insultele adresate celui care îmi era cel mai bun prieten. Apoi, am simțit o înțepătură și, foarte repede, n-am mai simțit nimic. M-am trezit într-o cameră cu miros de eter, singur și calm, preț de o clipă n-am mai știut dacă Alice era într-adevăr moartă, dar, foarte repede, am știut și, foarte repede, mi-a fost rău. Foarte. Rău de moarte. Apoi mama lui Alice a intrat în cameră, îl ținea pe Leo în brațe. Puștiul meu are patru ani și nu mai are mamă, nu

mă are decât pe mine, dar eu, eu nu mai am pe nimeni, am pierdut-o pe femeia vieții mele și singurul meu prieten nu-mi mai răspunde. Nimeni nu este aici pentru a mă ajuta, va trebui să mă descurc singur și să-l fac fericit, singur. El nu va putea fi fericit fără mămica lui. Cum o să-i spun?

– Leo, iubirea mea, mami a avut un accident și a murit.

– Ca buni?

– Da, ca buni. Mami ți-a explicat că tatăl ei s-a dus în cer și că nu mai putea să-l vadă, ei bine, mami s-a dus la el. Să știi că nu vroia să te abandoneze, dar n-a hotărât ea asta. Așa că, Leo, n-o s-o mai vedem niciodată pe mami. Dar ea o să rămână în cer și, când te vei gândi la ea, mami o să se aplece și, de acolo de sus, te va asculta și-ți va trimite sărutări.

– Vreau s-o văd pe mami...

– N-o s-o mai vedem. Nu vom mai putea s-o vedem niciodată...

Nu credeam că ar fi posibil să-mi fie și mai rău, dar, când îl strâng în brațe, adaug iubire durerii mele. E ca și cum mi-aș îmbrățișa nenorocirea. Sunt singur cu fiul meu. Suntem singuri fără ea.

Am impresia că eu sunt cel mort, că mie mi se spune adio. Plutesc pe deasupra unei asistențe care înconjoară un sicriu, centru al tuturor atențiilor, al tuturor suferințelor. Nu mai știu ce simt, dar văd, de deasupra. Niște siluete anonime, niște fețe neclare, niște oameni. Totuși, preț de o clipă, o față se luminează în această panoramă sordidă și anodină, o față pe care o cunosc, pe care o recunosc. René. Mă privește, cu ochii plini de lacrimi, și privirea lui trezește în mine toate suferințele din lume, căci revăd imaginile de la căsătorie, ultima dată când ne-am vorbit, emoția lui semnând în registru, timpul fericirii. Timpul acela s-a sfârșit. Nu mai am nicio secundă cu ea, nu mai am nimic. Se obișnuiește să se spună, în chip de consolare, că o înmormântare este un ultim rămas-bun. Nimic mai fals. Eu n-am chef să spun la revedere unui sicriu. Chiar dacă trupul soției mele este înăuntru, trupul acesta este gol. Soția mea nu mai există, și asta o văd bine în ochii lui René.

Recunosc o altă față bineînțeles, dar pe asta nu îndrăznesc să o privesc. Nu îndrăznesc să mă uit la fiul meu. Puștiul meu își îngroapă mama, mă ține de mână, dar nu reușesc să mă aplec spre el, de frică să nu mă

prăbuşesc, să nu fiu adus înapoi aici, pe pământul tare, într-o realitate pe care o refuz. Mi-e prea frică să-i văd lacrimile curgând pentru ca una dintre ele să nu mă ia cu ea în cădere. Prizonier într-o lacrimă a fiului meu, n-aş mai şti să aterizez. Ci doar m-aş zdrobi de sol, în bucăţi.

Mă întorc în corp fără să vreau, readus la realitate de aceşti oameni care mă ating. Trupurile trec prin faţa mea, unul câte unul, uneori mă îmbrăţişează, alteori mă strâng, spun „la revedere", „fii puternic", „suntem aici". Totuşi, nu văd pe nimeni. Privesc doar cerul. Ia te uită, e senin.

Aş fi preferat să rămân acolo sus, căci în interior durerea se umflă, riscând să devină insuportabilă. Nici măcar nu mai ştiu ce să fac cu mine, soacra mea îmi propune să-l ţin pe Leo câteva zile şi îi spun da, maşinal.

Nu ştiu cât timp a trecut, dar sunt singur acum. Singur în faţa nimicului, mort într-un cimitir. Rămân acolo şi, deodată, aproape fără să-mi dau seama, vomit. Aşa se manifestă disperarea mea, ieşind din mine. La capătul puterilor, am căzut în genunchi. Şi apoi, uşor, în spatele meu, nişte braţe mă apucă. Aceste braţe trec pe sub ale mele şi mă ridică. Asemenea unei marionete, nu mă împotrivesc. Aceste braţe mă întorc încet şi, în timp ce mă duc spre ieşire, văd faţa de deasupra lor, nu din curiozitate, nu din întâmplare. Privirea mea s-a încrucişat pur şi simplu cu faţa lui. René. El rămăsese, singurul. Dumnezeu m-a lăsat, dar René a rămas. Sau mai degrabă s-a întors.

Nu mi-aş fi imaginat niciodată c-o să mă ghemuiesc în braţele unui bărbat. C-o să mă ghemuiesc ca un copil în braţele mamei lui. René este aici, acasă la mine, şi nu spune nimic. Mi-e greu să-mi dau seama, dar cred că vine în fiecare seară. Intră în tăcere, mă caută prin apartament, mă ridică de pe podeaua unde zac de dimineaţă sau mă scoate de sub duşul pe care-l fac, nemişcat, de ore în şir. El îmi alege atunci câteva haine, mă ajută să mă îmbrac şi mă instalează pe canapea. Nu vorbeşte. Apoi se duce la bucătărie să pregătească ceva de mâncare şi vine iar la mine. Pune mereu farfuria şi tacâmurile în faţa mea, dar nu mă forţează niciodată să mănânc, nici măcar nu mi-o cere. Se mulţumeşte să fie acolo. Cred că aşteaptă pur şi simplu ziua în care voi mânca, aşa cum aşteaptă ziua în care îi voi vorbi. Până atunci, presupunând că ziua aia o să vină, el se mulţumeşte să-mi ofere prezenţa lui, o prietenie tăcută, ca un cadou pe care nu eşti obligat să-l deschizi. Când nu mai reuşesc să mă gândesc la nimic, îmi pun capul pe genunchii lui şi las somnul să mă cuprindă, în sfârşit.

Astăzi, când m-am trezit, el era tot aici. Mi-a pregătit un mic dejun şi s-a îndreptat spre uşă. Înainte de a pleca,

mi-a vorbit pentru prima oară: „Să știi că nu mai sunt supărat pe tine. Am fost egoist, ai avut dreptate să vrei să petreci mai mult timp cu ea. Dacă m-ai fi ascultat, aș fi fost vinovat. Ți-aș fi furat prea multe amintiri".

Am încercat să-i spun mulțumesc din priviri. Înainte de a închide ușa în urma lui, a zis: „O să mă întorc diseară".

În mod ciudat, astăzi l-am așteptat. Simțeam un fel de dorință de a-l vedea, am făcut un duș și m-am îmbrăcat înainte ca el să vină. Când a intrat, i-am spus „salut". Mi-a zâmbit, un pic, și m-a întrebat dacă mi-era foame. Am dat din cap că da și s-a dus în bucătărie.

– Îmi face plăcere să te văd că mănânci. În fine, că ciugulești ar trebui să spun, dar e bine. Trebuie să trăiești acum. O, nu-ți spun să ieși și să te distrezi, ci doar să trăiești, un pic.

– Să trăiesc fără Alice, știi...

– Nu știu ce înseamnă să trăiești fără soția ta, dar eu am trăit fără copil și asta știu ce înseamnă, o regret tot mai mult pe zi ce trece. Dar tu, tu ai un copil, ai această fericire, crede-mă. Nu-ți cer să fii fericit, îți cer să te gândești la fiul tău. Să nu te abandonezi în brațele morții, să nu faci din el un orfan. Este deja pe jumătate, aș că gândește-te la el.

– Nu pot să mă gândesc, René. Nu pot să fac nimic. Dacă ai ști cât de rău mă simt...

– Ascultă, nu te obosi să-mi vorbești de durerea ta, o văd de două săptămâni. De două săptămâni te îmbrac, încerc

să te fac să mănânci și aștept ca durerea ta să dispară. Așa că acum, cred că o să încep să-i dau șuturi în fund. Și, dacă nu-i convine, aia e.

– E ușor să vorbești, dar ia pune-te în locul meu...

– Nu, nu mă pun în locul tău. Mă pun în locul micuțului! Leo are nevoie de un tată așa cum eu am nevoie de un fiu, așa că eu știu ce înseamnă lipsa. Ascultă-mă bine acum: am vândut magazinul, ies la pensie. Marțea viitoare plec în Spania cu Josy, definitiv. Am cumpărat o casă acolo, vrem să ne pensionăm și să plecăm liniștiți pe pământul părinților mei. N-o să mă mai întorc, înțelegi? Marți se vor împlini douăzeci de zile de când ești în starea asta, douăzeci de zile de când fiul tău nu mai are nici mamă, nici tată. E prea mult pentru un copil. Așa că te previn, o să te scot din amorțeală fiindcă marți eu plec, iar Leo se întoarce să trăiască aici. La el acasă, cu tatăl lui.

Nu şi-a luat rămas-bun. Ştiam amândoi că era ultima lui seară aici, dar ne-am purtat ca şi cum nu se întâmpla nimic, am mâncat, am vorbit puţin... Şi apoi, el şi-a privit ceasul, nu o făcea de obicei:

– Bun, e timpul, trebuie să plec. O să fie bine?
– Nu ştiu.
– Puştiul când vine?
– Bunica lui îl aduce mâine, la prânz.
– O să faci un pic de curăţenie, nu?
– Da.
– Atunci sunt mulţumit.

A deschis uşa, m-a privit o clipă. A dat să se apropie de mine, dar s-a oprit brusc, apoi şi-a lăsat ochii în pământ preţ de o secundă. M-a privit din nou şi a schiţat un zâmbet. Un zâmbet trist.

N-a fost ușor să reiau viața alături de Leo. N-am știut ce să-i spun, n-am știut decât să-i pun întrebări. La grădiniță, au fost foarte drăguți cu el. Educatoarea l-a întrebat dacă vroia să vorbească despre ceea ce i s-a întâmplat și el s-a ridicat ca să le explice colegilor lui că un domn mergea prea repede cu mașina și că a lovit-o pe mama lui, trebuie să li se spună părinților să nu meargă prea repede cu mașina ca să nu omoare mămici, deci, mama lui a murit și acum el nu poate s-o mai vadă, dar ea îl privește din cer. Educatoarea m-a sfătuit să-l duc la un psihiatru pentru copii, așa că merge în fiecare miercuri la Elvire, n-o cunoșteam decât pe ea în domeniul ăsta, și apoi am încredere fiindcă Alice o aprecia mult. El pare să se descurce bine deocamdată. Dar eu nu. Când o văd pe bunica lui, care vine să-l ia în week-end, mă simt terminat. Nu mai am chef să mă duc la lucru, nu mai am chef de nimic. Nu mai sunt mare lucru fără ea. Casa noastră nu mai e aceeași. N-am aruncat nimic totuși, nici n-am cumpărat nimic, dar totul este apăsător, absența ei dă greutate lucrurilor, peste tot, în mod constant. Când deschid frigiderul, mă gândesc la Alice care deschidea frigiderul și îmi dau seama că acest gest banal nu era deloc banal. Când îi fac de mâncare lui Leo, mă

gândesc la Alice care îi făcea de mâncare lui Leo, dar, în felul ei, cu gesturile ei, cu zâmbetul ei sau cu aerul ei absent, în funcție de zile. Când nu fac nimic, mă gândesc la toate momentele când nu făceam nimic în timp ce ea era acolo, în cameră, în casă. Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple, n-aș fi făcut niciodată nimic singur, n-aș fi făcut nimic decât cu ea, cu brațul în jurul gâtului ei sau cu capul ei pe umărul meu. Să nu faci nimic împreună însemna mult mai mult decât să faci ceva singur. Dar René are dreptate, n-am de ales, trebuie să mă prefac pentru Leo. Dacă n-ar fi el aici, aș face ca tatăl meu, îl înțeleg acum, știu că avea dreptate. Numai că el a făcut asta pentru a o regăsi, deși nu regăsești nimic și pe nimeni. Eu, dacă n-ar fi fiul meu, aș face-o doar pentru a termina cu tot, aș înghiți câteva medicamente și hop, nu mai vorbești, gata cu suferința, aș vrea doar să-l mai văd o dată pe ticălosul ăla pentru întrebarea lui idioată, să-i spun verde-n față vreo două, ba chiar să-i cârpesc una, o merită, după care, nimic. Neantul cel puțin e sigur, măcar în privința asta nu m-a mințit așa cum a făcut-o cu promisiunea de viață frumoasă. Încerc să-l chem în fiecare zi, dar nu răspunde. Nu va mai răspunde. Probabil că îi e rușine pentru ce mi-a făcut.

Anul unsprezece

Elvire mi-a zis în seara asta că putem opri ședințele, că, după doi ani, Leo a evoluat foarte bine și că poate să se dispenseze de ea. Pentru a suta oară, mi-a cerut să mă duc să mă vadă în cadrul unei ședințe de psihanaliză. Ea se ocupă de copii, dar vroia să facă o excepție, pentru că ne cunoșteam. E drăguță că-și face griji pentru mine, într-adevăr, dar pentru a suta oară i-am zis nu.

– Ești sigur? Leo mi-a povestit ce se întâmplă acasă și ai nevoie să vorbești cu cineva. N-ai acceptat decesul lui Alice.

– Fiindcă este inacceptabil. Trebuia să trăim o viață frumoasă... în sfârșit...

– Un deces este întotdeauna nedrept. Dar o terapie, poate doar câteva ședințe, te-ar ajuta mult, să știi. Și apoi, nu ieși nicăieri, nu faci nimic în afara serviciului, de când l-ai reluat.

– N-am chef să ies sau să-mi refac viața, viața mea este oricum distrusă. Și, la slujbă, cel puțin sunt obligat să mă gândesc la altceva, am niște responsabilități, este odihnitor. Și dacă asta ar ține numai de mine, aș munci șaisprezece ore pe zi. Dar Leo, sărmanul...

– Nu mai spune „sărmanul" când vorbești despre el, a trecut foarte bine peste asta și n-are nevoie să-i amintești fără încetare că...

– Că mama lui a murit, știu. Dar eu nu vreau să fac terapie. În orice caz, îți mulțumesc pentru Leo, este adevărat că pare să se simtă mai bine.

– Nu mai bine, ci bine. Fiul tău se simte bine. Este un băiețel de șase ani care iubește viața, își iubește câinele, prietenii și pe tatăl său. Și vrea să fie fericit.

Este adevărat, el se simte bine. Uneori, mi-e ciudă pe el că e fericit, mi-e rușine de mine, dar e ca și cum mama lui nu i-ar lipsi prea tare, în timp ce mie îmi lipsește atât de mult. Elvire m-a sfătuit să-i fac cadou un cățeluș și bine a făcut, se ocupă de el fără încetare, se joacă cu el, îl plimbă, îi dă să mănânce. Mi-a zis într-o zi că este prietenul lui cel mai bun. Uneori, trec prin dreptul camerei lui, seara, și îl aud vorbindu-i câinelui: „Spune-mi Cactus, tu ai o mamă? Eu am avut una, dar a murit. Știi, mama mă iubește mult și veghează asupra mea de acolo de sus, din cer, și îmi trimite sărutări dacă sunt trist. Așa că, dacă ești trist, să-mi spui și o să-i cer mamei să-ți trimită și ție sărutări și o să vezi că o să fie mai bine."

Atunci mă întorc în camera mea, fără să fac zgomot, ca să nu mă audă. Și plâng în patul meu, încetișor, ca să nu mă audă.

Când mă gândesc la asta, este ciudat: cel mai bun prieten al fiului meu este un câine, în timp ce al meu era Dumnezeu. Paralela este uimitoare. Totuși, sunt sigur că acest câine nu-l va lăsa niciodată pe Leo să cadă, și-ar da viața pentru el. Dumnezeu nu mi-a dat-o pe-a lui, a preferat s-o ia pe cea a soției mele. Câinele dă, Dumnezeu ia. Așa ar trebui să sune un proverb. Mi s-a spus odată că „am prietenii pe

care îi merit". Și cu asta s-a spus totul. Totuși, înainte să mi-o ia, și eu mi-aș fi dat viața pentru el. Pe bune.

Dacă, de la moartea lui Alice, nu mă mai tentează nimic, în schimb am redescoperit gustul alcoolului, ca în perioada în care plecase. Beau numai când Leo nu este acasă, în acele clipe băutura îmi aduce liniștea de care am nevoie. N-aș ști cu adevărat cum să explic acest lucru, dar, bând în mod regulat, crescând dozele foarte precis, pahar după pahar, reușesc să uit totul. După șapte sau opt ore de alcool, sunt într-o stare vecină cu beatitudinea, abia dacă îmi mai simt trupul. Dobândind experiență, reușesc să fiu beat două zile la rând, fără să mă prăbușesc ori să fiu bolnav, ci doar anesteziat.

Elvire m-a sunat ieri. Aflase ultimele noutăți despre mine de la Leo și mi-a zis că îi venise o idee:

– Îți respect decizia de a nu face terapie, dar m-am gândit că am putea găsi o soluție intermediară.

– Adică?

– Ei bine, ne-am putea vedea din când în când, ca să vorbim un pic eu și cu tine. N-aș fi Elvire psihanalista, ci Elvire prietena. Pe care, în plus, o cunoști puțin.

– Cred că e același lucru.

– Nu, nu-ți voi cere să-mi vorbești despre subiecte pe care nu vrei să le abordezi, te asigur. Și apoi, știu că nu te vezi cu nimeni de mai bine de doi ani...

– Fiindcă n-am niciun chef să văd pe cineva.

– Ascultă, trebuie să faci un pas înainte. Vino la mine mâine seară, îți voi găti pizza de casă, Leo mi-a zis că erai înnebunit după așa ceva. Și o să-i facă bine și lui să te vadă că faci un efort, crede-mă.

După atâtea argumente, am zis da. Pentru el. Și iată-mă în lift, urcând spre apartamentul ei și întrebându-mă ce caut acolo. Când îmi deschide, îmi zice că e foarte mulțumită să mă vadă și mă sărută pe obraz.

– E într-adevăr bine că ai venit. Te servesc cu un pahar? Whisky?

– Da, te rog.

– Deci, ce ai frumos să-mi povestești?

Stă acolo, foarte bucuroasă, făcând conversație cu mine ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum ar trebui să negăm. Nu prea-mi place, dar înțeleg că-și joacă rolul, că încearcă să-mi schimbe ideile. Așa că, întrucât nu vorbesc, mă străduiesc s-o urmăresc cât mai atent posibil. Și să strecor câte-un comentariu din când în când.

Probabil i se pare că are o viață trepidantă, căci îmi vorbește întruna despre ea. Slujba care o pasionează fiindcă adoră copiii, ultimele ei aventuri care n-au mers fiindcă tipii sunt niște lași care nu știu să se implice. Îi spun că nu trebuie să exagereze, nu toți tipii sunt așa, ea îmi răspunde că bărbați ca mine nu găsești la orice colț de stradă. Încerc să glumesc, atrăgându-i atenția că poate nu la colț de stradă trebuie să-i caute, dar poanta nu prea o face să râdă. Păcat, o dată mă făcuse și pe mine alcoolul un pic mai vesel... Trebuie să spun că nu încetează să-mi tot umple paharul, asta mă ajută.

Pizza era foarte bună într-adevăr, dar după ce am stat cât am considerat eu că e destul de mult ca să nu par prea nepoliticos, o anunț că o să plec.

– Stai puțin, glumești, nu-i așa? Doar n-o să conduci în starea asta.

– Să știi că băusem și înainte de a veni.

– Cu atât mai mult. Ai băut toată sticla de whisky! Plus vinul, la masă!

– Nu-i nicio problemă, te asigur, sunt obișnuit...

– Nu, nu, nu, nu se pune problema să te las să pleci. Unde-ți sunt cheile?

– Sunt în buzunarul vestei, dar... stai, ce faci?

– Ți le iau! Nu vreau să fiu responsabilă de un accident!

– Elvire, mă obosești...

– Da, se vede că ești obosit. Ascultă, dormi în camera mea, eu mă culc pe canapea. În plus, Leo este în vacanță, nu e acasă, nu? N-ai niciun motiv să refuzi, este pentru binele tău, crede-mă. O să pleci mâine și eu voi fi ușurată.

– Nu sunt un puști, Elvire.

– Știu. Camera este acolo.

Mă simt ciudat, n-am dormit foarte bine. Aud nişte maşini care trec, un câine care latră, nu este normal în comparaţie cu liniştea obişnuită. Deschid ochii şi nu recunosc nimic în jurul meu. A, da, sunt la Elvire. Dar de ce-oi fi acceptat să dorm aici? Sunt contrariat, va trebui să trec prin living, să-i vorbesc, deşi nu-mi doresc decât un singur lucru, să mă întorc acasă la mine. Sau pot să mă îmbrac fără zgomot şi să plec în mod discret. Da, e mai bine aşa. Numai că lumina este agresivă şi mă doare puţin capul, o să mai stau întins o clipă. Mă întorc şi...

– La naiba, dar ce cauţi în patul meu?
– În patul *meu*. Bună.
– Ce bună? Ce faci aici?
– Tu mi-ai cerut să vin lângă tine în timpul nopţii.
– Stai puţin, eşti goală?
– Mă găseşti frumoasă?
– Nu e posibil... să nu-mi spui că am...
– Nu-ţi aminteşti nimic? De fapt...
– Nu, taci, nu vreau să ştiu! Unde-mi sunt lucrurile?
– Aşteaptă!
– Să aştept ce?

– Poți să mai rămâi un pic dacă vrei...

– Elvire, ce tot spui?

– Aș vrea să rămâi, nu înțelegi? Și de asemenea să mai revii din când în când. Știi, am putea s-o luăm încet. O să facem cum vrei tu. Chiar îmi doresc asta, voi face tot ce trebuie ca să fii fericit...

– Dar cum poți să-mi spui așa ceva când Alice a murit? Îți dai seama?

– Știi, eu te iubeam deja dinainte.

N-am vrut să aud mai mult. M-am îmbrăcat în viteză și am plecat. Cred că pusese la cale totul. Știa desigur că am o problemă cu alcoolul, Leo nu m-a văzut niciodată bând, dar uneori mai uit sticle goale prin casă și el e inteligent, copiii înțeleg atâtea lucruri. În același timp, era ușor, eu eram beat, obosit, ea juca rolul fetei care își face griji pentru mine... Am căzut în plasă. A fost cât pe ce s-o trădez pe Alice din cauza alcoolului. N-o să mai beau nici măcar un pahar. Gata, s-a terminat.

Nu pot să nu mă gândesc la Dumnezeu. Chiar dacă nu-l mai chem, mă obsedează. M-a mințit, e un fapt; m-a abandonat, ăsta e altul, fie. Dar de ce? Ce urmărea? Eu nu cerusem nimic, eram bine mersi în sex-shop-ul meu, practic eram chiar fericit, s-ar putea spune, dar a trebuit să vină el și să-mi vorbească, să mă aleagă. Dar care era treaba, fir-ar să fie? Îmi promisese să-mi dezvăluie motivul întâlnirii noastre, dar nu știu nimic. M-a bătut la cap cu faimoasa lui întrebare și totuși n-am avut nici măcar dreptul s-o aud. Deci, cu ce m-am ales în cele din urmă? Cu slujba, da, poate, dar oricum aș fi găsit alta. Acum, că mă gândesc la asta, mă întreb, oare Alice s-ar fi oprit la mine dacă n-aș fi știut toate acele lucruri pe care le-am învățat de la el? De fapt, poate că el a hotărât să o întâlnesc, apoi mi-a dat toată fericirea posibilă cu ea, pentru a mi-o lua înapoi fără să mă prevină. Am fost fără îndoială un subiect de experiment pentru el, un cobai căruia i-a observat reacțiile. Și apoi, dacă el cunoaște totul despre viețile noastre, știa de la început ce-o să se întâmple cu Alice. Ar fi fost suficient să-mi spună în prima seară: „Fata asta nu e pentru tine", l-aș fi ascultat și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. N-ar mai fi existat acest orfan de mamă care își revarsă

toată afecțiunea asupra unui câine cu care nu încetează să vorbească, eu aș fi găsit o altă femeie, sau poate nu, dar n-aş fi fost distrus. În cel mai bun caz, fostul meu prieten m-a privit cum mă scufund fără să facă nimic, deşi era la curent cu naufragiul, și, în cel mai rău, el a pus la cale totul. În ambele cazuri, nu mă merită.

Anul cincisprezece

– Hai suflă și pune-ți o dorință!

– Gata!

– Spune-mi, întâmplător, dorința ta nu era să ai cea mai nouă consolă de jocuri?

– Nu pot să-ți spun, tată, altfel n-o să mi se împlinească, e ca și cu secretele!

– În orice caz, dacă te gândeai la așa ceva, vom putea spune că a fost dorința cea mai rapid împlinită din lume...

– Nu pot să cred!

Abia dacă am timp să scot pachetul de sub masă că se și năpustește asupra lui și-i smulge ambalajul ca și cum viața lui ar depinde de asta.

– Mi-ai cumpărat-o? Eram sigur că nu vrei totuși, ți-o cerusem de sute de ori!

– Ce vrei, sunt un actor foarte bun, asta-i tot. Și apoi, nu sărbătorești zece ani decât o dată în viață...

– Mulțumesc tăticule, mulțumesc! Pot să mă duc s-o încerc?

– Nu, rămâi la masă până terminăm de mâncat!

– Bine, de acord...

– Ei hai că glumeam, du-te repede să te joci!

– Super!

Ar fi rămas dacă nu i-aș fi zis că glumesc. Ăsta-i fiul meu, gata mereu să-mi facă pe plac, să-și arate afecțiunea. Ca dovadă că pierde secunde prețioase de joc ca să mă îmbrățișeze și să-mi mulțumească iar și iar. Am mare noroc să-l am. Respiră fericire și sănătate și a moștenit inteligența mamei lui. Are totul pentru a reuși și a fi fericit.

Mă surprind, de ceva timp, că nu mă mai gândesc la Alice atât de des ca înainte. Totuși, n-au trecut decât șase ani. În unele seri, mi-e ciudă pe mine, când îmi dau seama că nu m-am gândit nici măcar o singură dată la ea toată ziua. Atunci, recuperez în pat și refac filmul vieții noastre. Altădată, mai rar, îmi spun că ar fi fără îndoială mai bine s-o uit o dată pentru totdeauna. Să încetez s-o mai iubesc. Aș putea atunci să reîncep să trăiesc, să găsesc pe altcineva. Colegii de la serviciu îmi spun că plac multor cliente și că noua secretară mă soarbe din priviri. Nici măcar nu sunt conștient de asta. Cel mai rău este că, de șase ani, n-am avut niciodată nicio dorință sexuală. Sexul meu se mulțumește din când în când cu erecțiile reflexe de dimineață, punct. Nu cere altceva. Îmi dau foarte bine seama că nu e normal, mai ales în comparație cu ce era înainte. Dar ce pot să fac?

Cred că nu mai sunt realmente nefericit acum. Sunt doar viu, activ și, în mod sporadic, fericit, atunci când sunt cu fiul meu. Ciudat, el nu uită niciodată de ziua mea de naștere, în vreme ce nici măcar eu nu mă gândesc la ea. Se descurcă mereu economisind bani cu mult timp înainte

și oferindu-mi un cadou. Eu, la vârsta lui, dacă mama nu-mi amintea că e aniversarea tatălui meu a doua zi, strecurându-mi o bancnotă în mână, nu mi-aș fi amintit niciodată. Dar Leo nu este deloc copilul care am fost eu. Și presimt că nu va fi deloc nici bărbatul care sunt. El este un lider, e foarte iubit de colegii lui. Este muncitor, temele sunt sfinte pentru el, eu nu i-am cerut niciodată să și le facă, ba chiar trebuie să-i spun să nu-și mai recite poezia pe de rost, după ce-a făcut-o deja de douăzeci de ori, și să se ducă să se joace. Se descurcă într-adevăr bine, căci timp de doi-trei ani n-am fost foarte prezent. Eram fizic cu el, dar mintea îmi era cu Alice, fie în trecut, fie într-un prezent alternativ în care ea n-ar fi fost accidentată de mașina aia. Din fericire, Leo are o adevărată forță de caracter, pe care nu i-am descoperit-o până acum. Are un psihic bun, e curajos. Nu ca mine, în ciuda a ceea ce îmi spun oamenii că am curaj să-mi cresc fiul singur, că e perfect educat și că trebuie că n-a fost ușor pentru un bărbat, ceea ce vrea să însemne că este ușor pentru o femeie – ce aberant. Altă aberație: ceea ce oamenii iau drept curaj este doar faptul de a nu avea de ales. Nici Leo n-a avut de ales. El s-a crescut practic singur. Eu m-am mulțumit să-l susțin ca să nu cadă, când ar fi trebuit să-l împing în sus. În locul lui, eu m-aș fi lăsat fără îndoială să cad fără să încerc să mă agăț. Cu cât ești mai puțin sus, cu atât mai puțin dură este căderea. Totuși, acum că întrevăd bărbatul care va fi, știu că nu va cădea. Va fi fericit, sunt convins de asta și asta chiar fără mama lui. La început, nu încercam să sper așa ceva, dar astăzi trebuie să cedez în fața evidenței: va avea o viață frumoasă.

O viaţă frumoasă. Propoziţia asta... este exact ce îmi spusese...

– Ai înţeles în sfârşit... Bună.

– Cred că da. Bună.

– Iartă-mă, dar nu puteam să-ţi vorbesc înainte. Înainte ca tu să fi înţeles asta. Reflecţia asta, trebuia s-o faci singur. Ţi-a trebuit ceva timp, dar ţi-ai amintit.

– Da.

– Eu nu v-am promis niciodată fericirea pentru toţi trei, nici măcar pentru tine singur de altfel. Totuşi, în entuziasmul tău, asta ai crezut că auzi în ziua în care el s-a născut. „Va avea o viaţă frumoasă." Şi tu ai înţeles „Veţi avea o viaţă frumoasă", fiindcă în acest copil vedeai familia care deveniserăţi. Astăzi ştii.

– Astăzi ştiu. Trebuia să-i văd fericirea pentru a înţelege. Înainte era prea devreme. Mi-ai lipsit.

– Să simt tot ceea ce simţeai tu... a fost greu pentru mine. Şi tu mi-ai lipsit.

Am vorbit ore în şir. Cu el am putut, ştiam că mă înţelege fiindcă a suferit odată cu mine. L-am întrebat dacă ştia de la început ce-o să se întâmple cu Alice şi mi-a răspuns că da. Când i-am zis că ar fi putut face ceva, să mă prevină ca să-mi iau rămas-bun sau, de ce nu, ca s-o salvez, el mi-a reamintit conversaţia noastră despre liberul-arbitru, când îmi spunea că el nu ne influenţează. Am avut aceeaşi obiecţie ca şi atunci, că pe mine mă influenţase de multe ori. Când a început să-mi explice, am înţeles. Toate lucrurile pe care le făcuse pentru mine erau legate de Alice. Culoarea cămăşii, barba, sărutul, el mi-a zis că şi fără astea tot ne-am fi îndrăgostit unul de altul. Dar ne-ar fi luat mai

mult timp, atâta tot. Apoi, când m-a îndemnat să mă duc s-o caut la mama ei după cearta noastră, era doar pentru a mai câştiga câteva zile, căci ea s-ar fi întors oricum. Şi slujba mea, faptul că era aproape de apartamentul nostru l-a motivat să mi-o găsească, pentru ca eu s-o văd pe Alice la prânz şi să mă întorc devreme seara. Fiindcă el ştia. Că zilele noastre erau numărate. El doar mi-a dat mai multe clipe cu ea, cele mai multe posibile, pentru ca eu să iau cât mai mult din iubirea ei. Fiindcă ea nu putea să mi-o ofere foarte mult timp.

Am plâns mult, fără niciun fel de reţinere, fără nici cea mai mică ruşine. După mai multe ore, m-am simţit mai bine, mai uşurat. Nu mai eram singur.

Când ațipisem, doborât probabil de emoții, am fost deranjat de un fel gemete neclare. Încă pe jumătate adormit, deschid cu greu un ochi, dar nu văd nimic. Mă concentrez asupra sunetului, dar tot nimic, niciun zgomot. Un vis fără îndoială. În momentul în care închid ochii, gemetele reîncep, mai puternice de data asta. Fără nicio îndoială, n-am visat. Mă trezesc brusc și înțeleg că aceste gâfâieli vin din spatele meu. În momentul în care mă întorc, un țipăt absolut terifiant îmi zburlește tot părul de pe corp, o văd, aici, în fața mea, o recunosc, ea este. Fetița din filmul *Exorcistul*. Sare pe mine și își întoarce capul strigând: „Mama ta suge cozi în infern!", fac pe mine de frică. Ea începe să râdă, nu mai înțeleg nimic, dar pe măsură ce râde tot mai tare, corpul i se transformă. Este tot el, nemernicul ăsta, mi-a făcut-o iar. Revine la forma obișnuită, râzând atât de tare că îi dau lacrimile, afurisitul! Își bate efectiv joc de mine, întrebându-mă dacă nu vreau să-mi pună un scutec. Frica mi-a trecut și m-am molipsit și eu de râsul lui și am rămas acolo hohotind nici nu știu cât timp.

– M-am lăsat păcălit ca un novice! Mi-a lipsit și asta...

– Și mie! E ceva într-adevăr benefic. Hai, pe marți!

Marți seara, ora unsprezece fără un minut. Aștept cu teamă reluarea ritualului nostru. M-am tot gândit de când ne-am revăzut, o întrebare mă chinuiește în cel mai înalt grad.

– Bună seara.

– Salut. Am luat-o de la capăt?

– Bineînțeles. Știu că ai o întrebare să-mi pui, așa că te ascult.

– Ei bine, uite: suntem de acord cu faptul că ai puteri imense, dar că practic ai ales să nu te servești niciodată de ele. E nobil, într-un sens, dar, dacă mă gândesc bine, nu faci nimic pentru umanitate, și asta cu bună știință. Brusc, și fără să vreau să te rănesc, m-am surprins punându-mi următoarea întrebare: Dumnezeu nu are noțiunea binelui și a răului?

– În primul rând: răul nu există. Există numai Nenorocirea. Răul este o noțiune, cum bine ai zis, și, ca orice noțiune, este interpretată foarte diferit în funcție de Oameni. Cât despre Nenorocire, ea este o suferință, și suferința o simțiți toți în același fel. Variază doar cauzele acestei suferințe.

– Deci, reformulez întrebarea: tu n-ai noțiunea binelui și a nenorocirii?

– În al doilea rând: binele nu există. Există doar...

– Bine, am înțeles șmecheria, o să termin eu în locul tău: „Există doar fericirea". Asta e opoziția, fericirea și nenorocirea? După care, o să-mi spui că binele este o noțiune înțeleasă diferit în funcție de oameni, în timp ce fericirea...

– Oprește-te, te înșeli. Nu e vorba de fericire, ci de Iubire. Este Iubirea împotriva Nenorocirii și nu binele împotriva răului. Și nu numai că sunt conștient de această înfruntare, ci iau parte la ea. Înțelege-mă bine pentru că îți spun asta la cincisprezece ani de la prima noastră întâlnire: eu sunt Iubirea.

– Stai așa, povestea asta cu iubirea e vax, ne-o repetă preoții tot timpul! De ce vii să mă bați la cap cu o asemenea chestie?

– Știam că n-o să fii de acord. Totuși, tu ești printre cei mai bine plasați pentru a înțelege... Singurul meu mesaj, esența existenței mele, nu este decât Iubirea. Dar cuvântul este atât de uzat, ai dreptate, chiar m-am gândit să-l schimb, totuși la ce bun... Iubirea e totul.

– Mărturisesc că sunt decepționat. Mulțumesc pentru mesajul transmis: „Iubirea este mai puternică decât orice, frații mei, așa că iubiți-vă!", este cam răsuflat. Și nu știu de ce spun *cam*, este chiar răsuflat.

– Asta e cea mai mare dramă a mea. Îți dai seama că, astăzi, să ții în public un discurs despre Iubire te face să treci drept un adevărat idiot, în timp ce să povestești despre o încăierare din care ai ieșit victorios este ceva glorios în ochii celorlalți? Ești conștient de asta? E ceva aproape irațional.

– Dar asta fiindcă iubirea e nulă ca noțiune, e...

– Te opresc iar: Iubirea nu este o noțiune. Este Absolutul. A iubi înseamnă să fii un Om, e simplu.

– Dar există foarte bine și oameni care nu iubesc, nu?

– Într-un sens, da, dar nu așa cum crezi tu. Să te naști uman nu înseamnă că ești un Om, dar... Ascultă, nu vrei să facem o pauză și să-ți vorbesc despre asta data viitoare? Ar fi prea mult dintr-o singură dată, mai gândește-te la Iubire, analizeaz-o fără prejudecăți. Iubirea nu este o farandolă[1] de iepurași și de inimioare roșii, este mult mai mult. Gândește-te la asta și marțea viitoare îți voi explica restul.

– De acord, foarte bine. Pe marți.

În ceea ce privește iubirea, cu timpul, înțeleg. Mi se pare chiar logic să fie el. Dar povestea cu oamenii care nu sunt oameni este o revelație. Enormă. Acum, mă întreb dacă există „non-oameni" la serviciu sau pe stradă. Sunt în mod inevitabil printre noi, probabil chiar îi cunosc pe unii! Este destul de înspăimântător. Sau poate că majoritatea sunt în închisoare. Ucigași în serie, violatori și alți barbari. E ca și cum ar exista două rase umane, oamenii și ceilalți. Dacă lumea ar ști, totul s-ar schimba, chestia asta ar avea repercusiuni colosale... mai ales asupra pedepsei cu moartea. Astăzi, abolirea pedepsei capitale este considerată un act de umanism, să ucizi un om fiind intolerabil și asta indiferent de greșelile lui. Dar când știi... La urma urmei, ăștia nu sunt oameni. Deci, argumentul nu mai ține. N-ai decât să te lepezi de el, să ai cugetul împăcat. Nu erau oameni, de aceea au acționat greșit, dar, dintr-odată, nu mai ai niciun motiv să fii preocupat de așa ceva. Poate s-ar putea chiar inventa un detector de non-oameni, cel puțin ai ști la ce să te aștepți...

---

[1] farandolă – dans provensal (n.trad.).

În dimineaţa asta, secretara cea nouă nu s-a mulţumit să mă soarbă din priviri, ci mi-a făcut cu ochiul. Am fost surprins. I-am spus o glumă, ea a râs şi mi-a făcut cu ochiul. Uimitor. E prea tânără pentru mine. N-are nici măcar treizeci de ani, cred. Pe ecusonul ei scrie „Marjorie". A fost o vreme, îndepărtată, când m-aş fi dat la ea.

Seara, Leo m-a anunţat, într-un mod foarte solemn după cum îi e obiceiul, că are o logodnică. L-am felicitat, e bine să ai o iubită, el a rectificat spunându-mi că iubită e atunci când iubeşti o fată şi nu i-o spui, în timp ce ei se iubesc şi şi-au spus-o, deci e o logodnică şi asta n-are nimic de-a face cu iubita. Nu ştiu dacă eu aveam o logodnică la zece ani. Eram cu siguranţă îndrăgostit în secret de o fetiţă din clasa mea, de mai multe chiar, dar nu i-am spus-o niciodată oficial nici ei, nici părinţilor mei, mai ales lor. L-am întrebat cum o chema, mi-a răspuns Chloe. I-am zis că e un nume drăguţ, el mi-a zis da. L-am întrebat dacă vroia s-o invităm sâmbătă la noi, mi-a zis da. L-am întrebat dacă avea numărul părinţilor ei ca să-i sun, mi-a zis da. I-am zis că, după cum se vede, se gândise la tot, mi-a zis da. L-am întrebat dacă avea de gând să-mi spună da toată ziua, el mi-a zis da. L-am întrebat dacă putea

să-mi împrumute bani ca să-mi cumpăr o nouă mașină, mi-a zis nu.

De trei zile am dreptul la câte o ocheadă în fiecare dimineață când trec pe la recepție. Este și greșeala mea, mă gândesc pe drum la o glumiță pe care să i-o spun când ajung și, brusc, îmi face cu ochiul. În dimineața asta nu mai aveam nicio glumă pe stoc așa că am încercat un compliment, n-a trebuit să-mi storc creierii fiindcă avea o coafură nouă. Râsul ei a fost mai reținut, dar ocheada și mai evidentă. Până la urmă, poate că are treizeci de ani, unele femei par mai tinere decât sunt.

Când Chloe, logodnica de-acum a fiului meu, a venit sâmbătă după-amiază, am conchis că el îmi moștenise bunul gust la femei. În fine, la fete în cazul lui. Când i-am spus-o, mi-a mărturisit nu fără mândrie că era cea mai drăguță fată din școală. Am adăugat că important era să o găsească plăcută, el mi-a zis că e și plăcută, aproape cea mai plăcută din clasă. Presupun că „cea mai drăguță din școală" compensează afirmația „aproape cea mai plăcută din clasă". Sau o echilibrează cel puțin. Abia venise că m-a și întrebat dacă Leo putea să doarmă la ea în week-end-ul următor. Am vrut să știu dacă părinții ei erau de acord și ea mi-a zis „da, domnule", urmau să vorbească cu mine când vor veni să o ia în seara asta și vor fi atenți la noi. Astea două funcționează pe același principiu, suntem-copii-dar-aranjăm-totul-fără-ajutorul-adulților. Când le spun că Chloe și Leo sunt nume care seamănă mult, cele trei litere din Leo regăsindu-se în Chloe, chestia asta le face foarte mare plăcere, după cum își zâmbesc. Îmi mărturisesc chiar că nu remarcaseră niciodată. Ei da, adultul sunt eu.

– Ah, ce lungă mi s-a părut săptămâna! N-am încetat să mă gândesc la povestea asta cu oamenii care nu sunt oameni! Așadar?

– Bună ziua totuși!

– Da, bună ziua. Scuze, dar am o idee și vreau să știu dacă am dreptate.

– Teoria ta despre criminalii care sunt non-oameni? Nu e bună de nimic. În plus, e periculoasă, chiar dacă nu te-ai gândit la rău.

– Îmi pare rău. Dar atunci, ce-i cu povestea asta?

– Bine, îți spun. De fapt, toți Oamenii la început nu sunt Oameni. Niciunul dintre voi nu este Om la naștere. Înainte de a fi Oameni, pentru o perioadă destul de variabilă, dar care în general durează câteva luni, voi sunteți o Viață. Înțelege-mă bine, o Viață e foarte prețioasă, fiindcă sunteți Oameni în devenire. Dar nu sunteți propriu-zis Oameni.

– Atunci, cum devenim oameni?

– Gândește-te un pic. Despre ce am discutat ultima oară?

– Ce, iubirea? Faptul că simțim iubirea face din noi oameni?

– Da. Și, în ciuda a ceea ce cred oamenii, prea tânăra Viață nu este capabilă de iubire. Sugarul are nevoi excesive și o enormă carență a mijloacelor de a și le satisface. Slabele lui mijloace sunt în totalitate puse în serviciul încercărilor de comunicare, ca să știm ce vrea el în orice moment. Abia după ce a fost liniștită în propensiunea ei de a se face înțeleasă, tânăra Viață poate să se deschidă către ceilalți și să înceapă să iubească.

– Lui Alice nu i-ar fi plăcut să te audă spunând asta...

– Majoritatea oamenilor cărora le-am spus-o nu prea au vrut să mă audă. Mai ales mamele. Le este greu să conceapă că bebelușul lor nu le iubește încă de la primul contact. Or nu este vorba de Iubire, ci de o nevoie. Și încă o nevoie cât se poate de legitimă, fiindcă este vitală.

– Le înțeleg pe aceste mame! Este complet nedrept ca tu să decizi „uite, nu-ți iubești mama, nu ești un om" și hop, într-o bună zi, „gata, ești un om".

– Acesta este totuși adevărul. Nu este deloc o chestie de justiție, pur și simplu așa se petrec lucrurile. Eu sunt Dumnezeu, sunt bine plasat pentru a spune ce anume dă esența unui Om fiindcă eu sunt această esență.

– Mda... Spune-mi, tu n-ai avut copii?

– Tehnic vorbind, nu.

– Atunci nu poți să știi. Pentru că eu, eu eram de față când moașa l-a pus pe Leo pe pântecul lui Alice și sunt sigur că el o iubea. A iubit-o din prima secundă.

– Știi bine că îți spun adevărul...

– Nu pretind că minți, dar pentru Leo și Alice era diferit. Poți să-mi dovedești contrariul?

– Ar fi dificil fiindcă tu nu ești eu.

– Atunci voi continua să cred lucrul ăsta fiindcă l-am trăit.

– Ei bine, te anunț solemn că ești ultimul căruia îi vorbesc despre asta, fiindcă mereu iese rău, de fiecare dată! Există probabil lucruri pe care Oamenii nu sunt pregătiți să le audă...

Nu știu ce m-a făcut să mă hotărăsc, dar, în cele din urmă, o să-mi încerc norocul. Exemplul fiului meu poate. N-am mare lucru de pierdut, dacă stau bine să mă gândesc, în afară de un pic de amor propriu în caz de refuz. Sunt gata să-mi asum riscul.

– Spune-mi, Marjorie, ne-am putea vedea mâine, ce ziceți?

– Da, cu plăcere.

– Aș fi preferat să nu fim decât noi doi, dar dacă vreți să veniți cu acest Plăcere... Este un prieten de-al dumneavoastră?

– Ce miștocăreală răsuflată!

– Ce-mi faci, oh, dar ești chiar grosolan, du-mă înapoi imediat! Deja nu mi-e ușor, așa că nu mai pune și tu paie pe foc!

– Vechea glumă „Plăcere este un prieten de-al dumneavoastră?" Dar chiar nu ți-e rușine?

– Oprește-te, nu, nu mi-e rușine, și du-mă înapoi imediat, o să am un aer foarte bizar acum și o să creadă că nu mă simt în largul meu!

– Ba da, cu umorul tău irezistibil, nu va putea să-ți refuze nimic, e inflamată rău!

– Dacă nu termini cu mișto-ul și nu mă trimiți înapoi imediat, îți jur că marți n-o să deschid gura! În plus, Leo este la colega lui în acest week-end și vreau să-mi încerc norocul! Haide, o să-mi strici totul!

– Dar nu te îngrijora atât, oricum o să-ți spună da, poți să te destinzi.

– Dacă spune într-adevăr da, te iert. E bine, mă duci înapoi?

– Da... cu plăcere!

– Hai, bate-ți joc în continuare... Grăbește-te!

– Ah, nu vă faceți griji, o să vin singură. Vă las numărul de telefon?

– Mersi. Vă sun mâine atunci? Bună seara!

Un restaurant, mi-am spus că, pentru o primă întâlnire, era bine. Sunt un pic nervos. O primă întâlnire, e ciudat să-mi spun asta...

Prima mea întâlnire în cincisprezece ani. Așteptând-o pe Marjorie, îmi însușesc această afirmație: astăzi este prima zi din restul vieții mele. Am ceva timp de recuperat. Sau mai degrabă timp de câștigat. Trebuie să câștig timpul care mi-a mai rămas, pur și simplu trăindu-l.

– Bună seara, ce faci? E mai bine să ne tutuim, nu?

– De acord.

– Ești încântătoare.

– Mersi. Dar, dacă vrei, putem să continuăm să ne vorbim cu dumneavoastră la serviciu.

– O să vedem cum merg lucrurile... Iei un aperitiv?

Uitasem explozia de senzații pe care o simți când faci dragoste. Precum un amnezic sexual, nu-mi aminteam dificultatea de a te dezbrăca în fața cuiva și de a încerca să-i afli părerea privindu-l în ochi, de a descoperi de asemenea trupul celuilalt, mirosul, gustul lui. Uitasem teama de a nu o da în bară, frica de a nu avea o erecție slabă, ba chiar de a nu avea erecție deloc, de a nu putea fi bărbat, de a nu satisface. Oare mă găsește bun la pat? Oare mimează pentru a-mi face plăcere? O s-o fac să juiseze, o s-o fac să juiseze de mai multe ori, trebuie să schimb poziția? De câte ori? O să reușesc să-mi dau drumul, să juisez cum trebuie, să juisez puternic și bine?

Memoria plăcerii mi-a revenit, așa cum recunoști, după zeci de ani, cărarea uitată a copilăriei. Crezi că n-ai păstrat nimic, dar, pe măsură ce înaintezi, îți amintești aici de un copac, colo de un ziduleț, la dreapta recunoști o micuță fântână și acolo în vale, chiar la capăt, piatra pe care stăteai când vroiai să plângi un pic. În acest pat, eu am recunoscut mângâierile, cuvintele șoptite la ureche, mușcăturile de gât, drumul plăcerii. Ca și cum aș fi mers pe el cu o zi înainte, m-am întrebat cum de putusem să-l uit. El era totuși acolo

şi nu se schimbase mult. Doar mirosul nu mai era acelaşi. Ca un miros de toamnă.

– Bun, o să plec, îţi mulţumesc pentru această seară extraordinară, ai fost nemaipomenit!

– Pleci? Nu poţi să dormi aici?

– Oh nu, nu-mi place să dorm în alt pat decât al meu.

– Când ne revedem?

– Păi, luni, la serviciu, ca de obicei!

– Nu, vroiam să spun...

– Ştii, n-am chef să-mi pun pirostriile, vreau să mă distrez, să mă simt bine, ca în seara asta! Eşti dezamăgit, ai crezut contrariul?

– Nu, deloc, ne-am făcut de cap fără să ne pierdem minţile, nicio supărare!

Ah, ce porcărie!

– Doamne?

– Da?

– Vroia doar... să facă dragoste.

– Poţi să spui *să şi-o tragă*, n-o să-mi zgârii urechile neprihănite!

– Vroia doar să şi-o tragă...

– Da, am văzut. Şi?

– Şi nimic, e ciudat, nu m-aşteptam la aşa ceva.

– Dar la ce te-aşteptai?

– Habar n-am de fapt, dar m-a lăsat ţintuit acolo, m-am simţit cam naşpa.

– Stai puţin, ea are treizeci de ani, tu mai mult cu cincisprezece, între adulţi, chestia asta n-ar trebui să-ţi pună nicio problemă! Ţi-a plăcut?

– Da, mai degrabă...

– Pluto[1] este un câine de desen animat, eu sunt Dumnezeu, te înșeli!

– Ha, ha, foarte amuzant, am murit de râs...

– Ei bine, iată, cu o poantă de nivelul ăsta ai agățat-o. Mai adaugă un compliment unsuros și trei ocheade și ai totalul conversațiilor voastre de dinainte de seara asta. La ce altceva te așteptai cu un asemenea trecut?

– La nimic. Chiar uitasem acest aspect al problemei, m-am gândit că vom încerca să ne mai vedem, că va fi vorba de... Dar asta n-are nicio importanță, ai dreptate. M-am urcat din nou în șa, am trăit câteva clipe pentru mine, pentru prima oară după ani de zile, asta îmi ajunge din plin ca rezultat.

– N-am nimic de adăugat. Bravo. E foarte bine pentru tine.

– Spune-mi, tu care le știi pe toate, ce părere a avut despre mine, vreau să zic din punct de vedere fizic...

– Ah! Dar e ceva intim, domnule!

– Nu-mi face asta, spune-mi.

– Ei bine, când ți-ai dat jos chiloții, a găsit că ai un punct în comun cu Freud! Un foarte mic punct în comun!

– Ești un tip haios...

Am rămas în pat mult timp. Să mă gândesc la ceea ce mi se întâmplase. Nu greșisem oare culcându-mă cu ea? În orice caz, mi-a făcut bine, simt un pic de tulburare dar numai într-o mică parte a minții. Mai am nevoie să fac

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia cuvintelor *plutôt* („mai degrabă") și *Pluto* (numele cunoscutului personaj de desen animat) (n.trad.).

dragoste. Mi-am reamintit ca de mersul pe bicicletă, numai că am chef să urc din nou în şa imediat. Totuşi, nu pot s-o sun pe Marjorie şi să-i spun că vreau să ne vedem mâine, aş părea idiot, sau şi mai rău, îndrăgostit. A avut dreptate să ne limităm la seara asta, oricum n-avem nimic în comun. Dar eu cu cine o să fac dragoste acum? Cu ea, a fost uşor, dar era singura femeie care îmi arunca ocheade. Trebuie să studiez problema. Aşteptând, dacă tot nu pot relua o activitate sexuală în doi, măcar s-o reiau de unul singur, chiar de-acum. Şi asta ar trebui să-mi reamintesc repede.

Trebuie să recunosc, să mergi într-un bar și să agăți femei ca să te culci cu ele, nu este o activitate chiar atât de complicată. Merge o dată din șapte-opt încercări, ceea ce găsesc că este o medie absolut onorabilă. M-am gândit mult dacă să-mi scot verigheta, dar până la urmă este un avantaj: o văd imediat, mă întreabă dacă sunt însurat, eu le răspund da și atunci ele știu la ce să nu se aștepte. Practic pentru mine, evit discursurile lungi. Ludic pentru ele, au impresia că mă fură din brațele altei femei timp de o noapte, o alta pe care se străduiesc cu atât mai mult s-o concureze cu cât le-o descriu ca fiind frumoasă, inteligentă și senzuală. Nu mint. Pur și simplu, ea nu mai există decât în jurul inelarului meu.

Leo îmi spune că probabil mi-am făcut mai mulți prieteni ca el ieșind atât de des, dar pare mulțumit pentru mine, în plus bona îl lasă să se uite la film când eu nu sunt acasă, deci toată lumea este satisfăcută de situație. E o situație nouă. Colegii spun că nu mă recunosc, cum apare o femeie în zonă, eu sunt gata de atac, ca un prădător. Mi-e foame de femei, îmi doresc să le am pe toate. Când am ajuns la cea de-a zecea, am început un fel de jurnal de

bord al cuceririlor mele, foarte precis, cu locurile de întâlnire, descrierea fizică, pozițiile, ceea ce spun ele în timpul sexului, dacă am dormit împreună sau nu, dacă au vrut să mă revadă. Nu accept niciodată. Nu sunt acolo, cu ele, pentru asta. Sunt acolo pentru a trăi din nou și trupurile lor mă ajută s-o fac. Mă simt viu.

În seara asta, ies în căutarea numărului douăzeci și doi. Începe să se lege. În fine, să zicem că este un început încurajator.

Anul şaptesprezece

N-am prevăzut nimic, a fost ca o lovitură în moalele capului. Cucerirea mea cu numărul șaptezeci și patru tocmai a plecat și lucrurile au scăpat de sub control, fără să înțeleg de ce. Am început să plâng. Nu din cauza ei bineînțeles, fără niciun motiv. Nu știu de ce am plâns în seara asta.

După câteva zile, am plâns la un film. Nu era un film emoționant, nu era, în principiu, o comedie. A treia oară, s-a întâmplat la toaletă, a patra oară la serviciu, a trebuit să mă ascund rapid. Apoi, n-am mai ținut socoteala, m-am mulțumit să o iau ca atare fără să înțeleg. În cele din urmă, i-am vorbit lui despre asta.

– Ce se întâmplă cu mine?
– Începi să plângi aparent fără motiv și pe neașteptate.
– Mersi, asta am văzut și eu, dar de ce?
– De ce, după părerea ta?
– Dacă te întreb, înseamnă că habar n-am, fir-ar să fie!
– Nu te enerva. Treci printr-o criză de depresie.
– Depresie, eu? La vârsta mea?
– Asta n-are nimic de-a face cu vârsta.
– Atunci cu ce are de-a face?

– Trebuie să afli tu însuți.

– Auzi, nu sunt un ramolit, n-o face pe filosoful cu mine, servindu-mi chestii de genul răspunsul este în tine, e suficient să-ți descoperi sentimentele...

– Chiar așa, să vorbim de sentimentele tale.

– Nu e nimic de spus.

– Cum așa?

– Eu n-am niște afurisite de sentimente decât pentru Leo, în rest... crezi că o să am acum sentimente pentru parașutele pe care le agăț?

– Printre cele pe care le agăți, cum spui tu, nu sunt multe parașute. Ba chiar erau unele foarte ca lumea care te-ar fi putut iubi mult.

– Mi se rupe că mă iubesc ele. Nu asta caut.

– Dar ce cauți? Vroiai să simți că trăiești din nou în brațele câtorva, asta ai făcut-o de mult. Și toate celelalte?

– Habar n-am. Problema nu e aici.

– Dacă spui tu...

– Bun, o să mă ajuți sau nu?

– Să te ajut să ce?

– Să nu mă mai smiorcăi ca o pișăcioasă! Îți imaginezi, dacă mi se întâmplă chiar în mijlocul unei întâlniri! Ce-o să fac?

Nu m-am oprit. A fost din ce în ce mai rău. Plângeam în fiecare zi și apoi de mai multe ori pe zi. Devenise un handicap, mi-am luat trei săptămâni de concediu și l-am lăsat pe Leo la bunica lui. Am rămas singur acasă. M-am întrebat dacă nu cumva aveam nevoie de un psihiatru, pe bune de data asta, așa că am făcut o încercare. Am ales unul la întâmplare – un bărbat, acum nu am încredere.

Dar n-a ieșit nimic, n-aveam chef să vorbesc, oricum nu reușesc să-i vorbesc decât lui.

– Doamne?

– Ceea ce o să mă întrebi n-o să-mi placă.

– Fă-o pentru mine, te rog, nu mai știu ce e cu mine, mi-e teamă cu porcăriile astea de crize de lacrimi.

– Pentru numele meu, doar n-o să fac terapie cu tine, nu?

– Și de ce nu? Cu tine, mă simt în largul meu și pot să vorbesc.

– Nu ăsta e rolul meu. Nu sunt psihanalist. Analizează-te un pic, hai, revino-ți!

– Dar nu vezi că sufăr, fir-ar! Mi-e rău și nici măcar nu știu de ce! Totul mergea mai bine și acum e mai rău! Ajută-mă, te rog, nu poți să mă lași singur acum, tu nu știi ce înseamnă să suferi...

– Nu spune asemenea absurdități...

– Nu spun nimic absurd! Tu ești atotputernic, ai putea să mă ajuți, dar nu, nu faci nimic și ți se rupe că mi-e rău fiindcă tu n-ai trăit niciodată așa ceva!

– Taci!

– Nu, nu tac! Tu nu mă înțelegi, n-ai inimă, habar n-ai ce înseamnă să suferi!

– Vrei să-ți vorbesc de suferință? VREI SĂ-ȚI VORBESC DE SUFERINȚĂ! Știi măcar de ce cunosc totul despre voi, ți-ai pus vreodată întrebarea? Știu totul pentru că trăiesc totul în același timp cu voi, înțelegi, eu sunt voi, eu sunt fiecare dintre voi! Eu am îndurat de unul singur toate suferințele Oamenilor, ale tuturor Oamenilor! Vrei să știi ce înseamnă să suferi? O să-ți explic eu ce e suferința; chiar în acest moment, în această secundă, mă

numesc Ratih, am unsprezece ani și sunt pe cale să mor de foame în satul meu unde i-am văzut pe atâția alții murind înaintea mea. Știu ce m-așteaptă și fac totul pentru a suporta, dar este prea greu, nu mai pot sta în picioare de mai multe săptămâni, sunt întins în pat și pielea mi-e plină de escare, mama nici măcar nu mă mai plânge, atât de mult a plâns pentru frații și surorile mele plecate înaintea mea. Știu ce mă așteaptă și mă simt rău. Chiar în acest moment, în această secundă, mă numesc François, am nouăzeci de ani și, de mai bine de opt ani, nu mă mai vizitează nimeni în afară de infirmieră, nu stomacul mi-e gol, ci inima, m-au uitat, nu mai exist pentru nimeni, mă auzi, pentru nimeni, propria mea familie, copiii mei, nu m-au detestat niciodată, am fost mereu bun cu ei, dar sunt bătrân și îi încurc, așa că au preferat să mă uite, să mă excludă din viața lor, îmi doresc să mor, dar moartea nu vine, nu vreau să mă sinucid căci cred în Dumnezeu, așa că aștept, mă simt rău și aștept. Dar ceea ce îmi face cel mai rău este că, în dimineața zilei mele de naștere sau în seara de Crăciun, întotdeauna am o speranță. Nu speranța unei vizite, ci doar pe aceea a unui telefon. Un telefon care nu vine niciodată. Și voi spera și dățile următoare, dacă mai sunt. Să continui să-ți vorbesc despre suferință? Chiar în acest moment, în această secundă, mă numesc Amber, am cinci ani și domnul care era cu mama i-a făcut imediat o injecție în braț și și-a făcut și el una, acum mama doarme pe jos vorbind ciudat și domnul mă duce în camera mea, îmi dă jos pantalonii, mă atinge peste tot, îmi face rău, își bagă degetele și eu plâng dar îmi spune că, dacă țip, o s-o ucidă pe mama, acum el mă întinde pe burtă și îmi bagă ceva, nu mă pot împiedica să nu țip pentru că simt că pielea mi se rupe și sângerează și el împinge pe la spate din ce în ce mai repede și din ce în

ce mai tare, cred că se rupe ceva și în interiorul meu și sângerează și mai mult și mă doare atât de tare încât vomit pe păpușa mea și îmi pierd cunoștința. Chiar în acest moment, în această secundă, mă numesc Timo, mergeam cu mașina pe o șosea și un camion m-a izbit în plină viteză. Șocul a fost îngrozitor. Sunt incapabil să mă mișc și nu mai aud nimic. Reușesc să-mi ridic un pic capul și nu-mi văd gambele, picioarele retezate de la glezne îmi sunt căzute lângă pedale și înțeleg că bucățile de carne împrăștiate peste tot sunt ale mele, sunt gambele mele, urlu dar nu mă aud urlând, îmi privesc pântecul și e deschis larg, îmi văd mațele atârnând, îmi spun că nu, este un coșmar, dar corpul meu se trezește și durerea la fel, sunetul revine și aud oameni care țipă în jur, văd o mașină care arde și niște mâini prizoniere care lovesc geamurile din interior printre flăcări, mă rog ca totul să se oprească și mă gândesc la soția mea și la părinții mei, la cât de mult îi iubesc. Mai vrei suferință? Chiar în acest moment, în această secundă, mă numesc Santos, am ieșit să cumpăr scutece pentru micuța mea Inaia dintr-un butic deschis noaptea, nu foarte departe. Sunt la câteva sute de metri de casa mea, dar o bandă de vagabonzi apare de nicăieri, mă înconjoară și îmi cere bani. Le dau tot mărunțișul care mi-a mai rămas, dar vor mai mult, unul dintre ei îmi dă un șut în fund, încerc să-i calmez, sunt prea numeroși, un al doilea mă lovește în față și începe să plouă cu lovituri, mă doare tot corpul, capul mi se învârte în toate părțile și mă prăbușesc la pământ. Se opresc. Dar unul dintre ei scoate din geantă niște tije de metal pentru frigărui și le distribuie celorlalți, le spune că trebuie să mă pună la frigare ca pe un porc bogat ce sunt și ceilalți râd, se apropie cu sulițele în mână, prima mi se înfige în stomac și durerea este îngrozitoare,

urlu după ajutor, dar luminile de la apartamente se sting când privesc în direcția lor iar puștii continuă să râdă, îmi înfig sulițe în spate, în coapse, chestia asta nu se oprește și mă doare la fel de rău, și mai rău, apoi mi le înfig în față, în obraji și asta îi face să râdă și mai și, unul dintre ei se apropie și îmi prinde capul cu o mână, îl implor, dar îmi spune să mă uit bine la el și înfige sulița în ochiul meu, apăsând cât poate de tare. Simt metalul cum pătrunde, durerea și frica sunt de nedescris, aud carnea cum mi se despică în cap și apoi nimic. Chiar în acest moment, în această secundă, mă numesc Safiya, am fost căsătorită cu forța cu mult timp în urmă, dar mi-am regăsit prima și singura dragoste acum câteva săptămâni, el devenise văduv și ne-am revăzut în secret. Dar am fost denunțați și iată-mă aici, legată strâns, cu cagulă pe cap, îngropată până la brâu și acoperită cu un cearșaf. Aud voci de bărbați în jurul meu, strigă, sunt nebuni, îi aud cum ciocnesc una de alta pietrele pe care le au în mâini, întârzie să le arunce în mine și mi-e atât de frică, mi-e frică de durere. Cea dintâi piatră mă lovește pe neașteptate în față, izbitura este atât de violentă încât îmi sparge dinții și falca, oasele cerului gurii îmi cad pe limbă și un șuvoi de sânge mă sufocă. A doua piatră ajunge deja, îmi rupe coastele și îmi perforează un plămân, nu mai reușesc să respir, dar totul se întâmplă atât de repede și atât de lent, mai multe pietre mă lovesc în același timp, atât de violent că nici nu reușesc să țip, aud zgomotul lor sec și rezonanța acestei ploi în capul meu în timp ce oasele mi se rup unul câte unul, în timp ce pielea și carnea mi se sfâșie, mă simt atât de rău încât aș vrea ca toți bărbații să moară, dar gata, durerea dispare, nu mai rămân decât strigătele acestor câini și zgomotul oaselor mele, se va sfârși în curând... Mai vrei? Chiar în acest

moment, în această secundă, sunt un copil care este ucis doar din simplă plăcere și nu înțeleg, nu înțeleg nimic, mi-e frică și mă doare, sunt un bărbat căruia i se taie mâna pentru că am furat un fruct dar mi-era prea foame și mă doare atât de tare, sunt o fetiță care se îneacă în piscina lui buni, nu reușesc să ies la suprafață și simt apa cum intră în mine și mă simt atât de rău, am impresia că o să explodez din interior, sunt o canceroasă în faza terminală care își vomită propriul rahat, sunt o mamă care naște un copil mort, sunt, sunt...

Nu-și mai găsește cuvintele, se oprește din vorbit, nu mai poate, nu mai poate. Ridică capul, mă privește și... începe să plângă. Îl văd pe Dumnezeu plângând. Atunci înaintez spre el și îl iau de mână. Este prima dată când îl ating. Mâna lui este caldă, ca a mea. Îmi trec brațul în jurul corpului său și îl strâng, așa cum plânge, cu toată puterea. Și în fața lumii care trăiește în el, în fața durerii și a suferinței, plâng și eu. Timpul trece, oamenii suferă, Dumnezeu plânge în brațele mele.

Anul optsprezece

N-am mai plâns după asta. El m-a readus pe drumul cel bun oarecum. N-am mai vorbit despre acest lucru, cred că şi în cazul lui era vorba de pudoare. Cu atât mai bine, căci oricum n-aş fi ştiut ce să-i spun. Când trăieşti astfel de momente, cuvintele mi se pare că nu mai au într-adevăr niciun sens, în orice caz, eu unul nu le-am găsit. Am încetat vânătoarea mea nesăbuită de femei, era ridicol, m-am minţit şi această minciună m-a îmbolnăvit. Totuşi, nu cred că sunt pregătit să întâlnesc o femeie, o femeie cu care să trăiesc lucruri puternice, să redescopăr sentimentele, să încerc să le stăpânesc din nou. Oamenii îmi spun că, dacă trebuie să se întâmple, se va întâmpla în mod firesc. „În mod firesc", chestia asta nu spune nimic, hazardul e cel care va decide, fiindcă nici măcar Dumnezeu nu are vreun amestec. De curând, soacra mea, în fine mama lui Alice, mi-a spus că ar fi bine pentru Leo ca o femeie să intre în viaţa noastră, să se mute în casă. N-am ştiut ce să-i răspund.

Viaţa şi-a reluat cursul normal. În fine, normal pentru mine. Paranteză neobişnuită a unui om obişnuit devenit pentru un timp vânător de femei. Dumnezeu m-a făcut s-o înţeleg bine, am rănit cu siguranţă multe din aceste femei care trebuie că aveau aşteptări în vreme ce eu nu mai

așteptam nimic. Aici era, de fapt, problema mea: nu mai așteptam nimic. Trebuia să găsesc un sens adevărat vieții mele. După ce am reflectat îndelung și am vorbit de numeroase ori cu Dumnezeu, am hotărât să mă dedic aproape exclusiv fericirii fiului meu, dezvoltării sale. Misiunea mea avea să fie simplă: să devin un tată model. După acești ani pierduți ca tată fantomă, apoi ca tată noctambul, îi datorez asta cu vârf și îndesat. Un tată bun. Cu atât mai mult cu cât el este adolescent acum, chiar dacă mi-e greu s-o accept sau cel puțin să-mi dau seama de asta. Îmi amintesc că eu, în adolescență, eram cam dezorientat. Pubertatea a venit ca o surpriză ciudată, dat fiind că tatăl meu nu-mi vorbise deloc de schimbările care ne tulbură la vârsta asta. Nu-l voi lăsa pe fiul meu să înoate în îndoială așa cum am făcut eu.

Am hotărât să am cu el o conversație serioasă în seara zilei în care împlinise treisprezece ani, o discuție „ca între bărbați". Aceste cuvinte au creat imediat în cameră o ambianță cum nu se poate mai tensionată, aproape apăsătoare. El m-a privit cu un aer interesat și m-a întrebat ce aveam să-i spun. Am improvizat atunci un discurs pe care, pentru siguranță, mi-l scrisesem cu grijă în zilele precedente.

– Fiule, ai treisprezece ani acum. Treisprezece ani este vârsta schimbărilor. Din băiat, o să devii bărbat. Vocea ți se va îngroșa, corpul ți se va schimba și mai ales o să ai, ăăă, erecții, știi ce e aia o erecție? Din cauza hormonilor, o să simți niște impulsuri față de fete, atenție, există și băieți care au impulsuri față de băieți, pe mine nu mă deranjează, sunt deschis, dacă e cazul, poți să mi-o spui,

nicio problemă, dar fetele sunt totuşi mai bune, ai să vezi. Şi apoi, te cunosc eu... În fine, pe scurt, aceste impulsuri sunt normale la vârsta ta şi, dacă ai întrebări despre sexualitate sau despre dragoste ori dacă ai probleme, să ştii că tatăl tău va fi mereu aici ca să-ţi răspundă la toate întrebările, să-ţi împărtăşească îndoielile. Să nu existe tabuuri între noi, până acum aveai un tată, de acum înainte ai un tată şi un prieten. Un prieten poate înţelege totul. Vreau să ai încredere în mine şi să nu eziţi să vii să-mi vorbeşti, în orice moment, n-o să mă deranjezi niciodată. Ce zici?

– De acord, tată!

Apoi m-a îmbrăţişat şi s-a dus în camera lui. Pentru a reflecta la conversaţia noastră probabil.

În dimineața asta, Leo mă trezește devreme și îmi aduce cafeaua la pat. Ceea ce îmi face plăcere.

– Mersi. Ești matinal, n-ai putut să dormi azi-noapte?

– Ba da. Dimpotrivă, hmm, să nu te miri când o să faci curat în camera mea, cearșafurile sunt toate pătate.

– Dar ce-ai făcut?

– ...

– Ai mâncat iar în pat, asta e?

– ...

– Hai, spune-mi, n-o să te cert!

– N-ai înțeles? Am pătat cearșafurile, și ce! În noaptea asta, am devenit bărbat, n-o să m-apuc să-ți fac un desen, nu?

– A, da, înțeleg! Ei bine, e bine, e... bine. Bravo.

– Mă duc la Jeremie. Ciao.

Bravo? Dar ce m-a apucat să-i spun „bravo"! E complet fără valoare ca răspuns. Rușine să-mi fie! Ar fi trebuit să fiu mai spontan, să-l întreb cum se simte, dacă totul e bine, nu știu, ceva liniștitor. Sau ar fi trebuit să joc cartea umorului. Când m-a întrebat dacă trebuia să-mi facă un desen, ar fi trebuit să-i răspund că precis îmi desenase harta Franței pe cearșafuri! Ah, era bună replica asta! Păcat, a plecat deja. Și el îmi spune vestea când abia m-am trezit, nu eram pregătit. Voi fi mai bun data viitoare.

Petrec maximum de timp cu fiul meu. Mi se pare aproape ciudat ca viaţa lui de adolescent să fie atât de simplă. M-am gândit să-i cer informaţii lui Dumnezeu, să-mi dezvăluie lucruri despre el, dar m-am răzgândit. În primul rând, fiindcă ar fi putut să mă refuze şi apoi fiindcă mi-a zis deja că, în mare, va fi bine, aşa că prefer să nu cunosc detaliile, ceea ce el nu vrea să-mi spună. Simplul fapt de a-mi imagina că părinţii mei ar fi putut cunoaşte fie şi numai o parte din grădina mea secretă, m-ar fi îngrozit cu totul. Aşa că nu vreau să-i fac asta fiului meu. El este bine aşa cum e, mereu împreună cu prietenii lui sau sporovăind la telefon, făcând sport... Nu pare niciodată trist sau foarte preocupat. Ne rezervăm timp pentru a fi împreună, pentru a face diverse lucruri în doi, pentru a discuta. Asta nu pare să-l plictisească, dovadă că probabil nu sunt un tată prea demodat. Vorbim liber despre multe lucruri, despre colegiu sau despre prietenii lui, despre prietene de asemenea, este uimitor, nu pare să-l deranjeze să-mi spună că o cutare fată îi place mult, că o alta îi face ochi dulci, dar că el n-o găseşte prea drăguţă, îmi povesteşte de asemenea năzbâtiile pe care le fac în clasă şi care îl amuză mult.

Miercuri ne-am dus la cimitir, fiindcă era ziua lui Alice.

– Spune-mi, cum era mama?

– Era... perfectă. O femeie și o mamă perfectă într-adevăr. Nu spun asta ca să-ți faci o imagine dintre cele mai frumoase despre ea, pur și simplu e adevărat. Ea era toată viața mea.

– Știi, nu-mi mai amintesc prea multe din ziua în care s-a întâmplat...

– Din nefericire, eu îmi amintesc foarte bine. Fiecare moment, fiecare imagine. A fost îngrozitor, un coșmar. Mama ta era femeia vieții mele. Ca în filme, dar de-adevăratelea. Nu ți-am povestit niciodată, dar când m-am dus s-o văd la spital, medicii au fost nevoiți să mă injecteze cu forța pentru că îi caftisem pe unii dintre ei.

– Adevărat?

– Adevărat. Și pe niște infirmiere de asemenea.

– Dar totuși eu nu te-am văzut niciodată bătându-te!

– Atunci era altceva, eram înnebunit de durere, știi, și eram supărat îngrozitor pe... toată lumea. Așa că durerea mea s-a manifestat în felul acesta. Suferința mi-a trecut prin pumni. Am fost distrus.

– Și acum ești mai bine?

– Da, se poate spune că e mai bine. Datorită ție mai ales.

– Atunci de ce nu-ți găsești o altă femeie?

– Nu știu.

– Nu crezi că mama ar vrea?

– Că ar vrea?

– Păi da, pentru binele tău, de când...

– Dacă ar fi atât de simplu. Dacă aș putea s-o aud spunându-mi-o... Dar nu știu.

– Eu cred că ar trebui s-o faci. În orice caz, eu aş fi mulţumit. Dacă ea e drăguţă, şi frumoasă pe deasupra. În fine, vreau să spun frumoasă pentru tine.

– Ce trebuie să înţeleg din asta? O bătrânică frumoasă, vrei să spui? O bătrână cu riduri frumoase pentru bătrânul tău tată?

– Nu, o, n-ai înţeles...

– Ştiu, glumesc. E drăguţ din partea ta.

I-am luat capul sub braţul meu şi l-am îmbrăţişat. El mi-a zâmbit şi s-a eliberat un pic din strânsoare.

Sunt îngrijorat, chiar foarte îngrijorat. Dumnezeu mi-a zis că în seara asta o să-mi facă un cadou. Pe moment, eram chiar mulțumit, dar fiindcă am insistat să știu mai mult, mi-a zis că acest cadou era o revelație. Că era timpul să știu. Stresul meu a ajuns la paroxism. Ceva legat de umanitate poate? Un alt secret divin? Sau o revelație despre viitorul meu, nu știu. Uneori, îmi spun că nu este conștient de efectul pe care-l poate produce asupra mea, mai ales anunțându-mi asemenea lucruri. Culmea suspansului, este unsprezece și zece și el tot nu m-a luat. E prima dată când se întâmplă.

– Bună seara!

– Spune-mi, când e ziua ta de naștere?

– Eu n-am zi de naștere.

– Ah, păcat fiindcă ți-aș fi făcut cadou un ceas, ai întârziat zece minute!

– Am făcut-o dinadins. Îmi place când îți storci creierii!

– Drăguț, mersi. Bun, așadar, ce-i cu revelația mea?

– E simplu: o să-ți dezvălui motivul pentru care nu puteam să aleg pe nimeni altcineva decât pe tine.

– Ah, în sfârșit, faimosul motiv! Ți-a trebuit ceva timp!

– Dar, atenţie, ca orice cadou, trebuie să-l meriţi. O să-ţi cer deci să-mi răspunzi la două întrebări.

– De acord, haide, repede!

– Prima întrebare: care a fost întâlnirea cea mai importantă din viaţa ta?

– Alice, o ştii bine.

– A doua întrebare: poţi să-mi aminteşti Lecţia numărul Patru?

– Evident, m-ai pus s-o învăţ pe de rost! Mi-ai spus cuvânt cu cuvânt: „Nu trebuie să acorzi întâlnirii noastre mai multă importanţă decât are ea în realitate."

– Ei bine, iată. Cu aceste două răspunsuri, ştii de ce te-am ales.

– Nu, zău nu ştiu, nu e foarte clar.

– Gândeşte-te! Mi-ai spus în mod spontan că întâlnirea cea mai importantă din viaţa ta e Alice. Oricine altcineva în locul tău ar fi răspuns că cel mai important sunt eu! Să-l întâlneşti pe Dumnezeu, dă-ţi seama!

– Îmi pare rău dacă te-am vexat...

– Dar nu te scuza, dimpotrivă, este formidabil fiindcă tocmai datorită acestui lucru noi ne-am întâlnit! Tu erai singurul în stare să integreze Lecţia numărul Patru, deci singurul căruia puteam să-i vorbesc. Ştii preferinţa mea pentru liberul-arbitru în viaţa voastră? Ei bine, faptul că m-ai întâlnit nu ţi-a dat viaţa peste cap, nu te-a făcut să iei decizii diferite. Eu nu te-am făcut mai puţin liber. Iată de ce ne-am întâlnit.

– Aşa deci... De fapt, eu n-am niciun amestec, fiindcă nu eram conştient de lucrul acesta...

– Într-adevăr.

– Deci, în concluzie, dacă te-am întâlnit, asta i se datorează lui Alice?

– Da. Pentru că ea a fost mai importantă decât mine.

Alice, din nou. Ea mi-a adus cu siguranță totul. Dar de ce, când el mi-a pus această întrebare, am ales-o pe ea și nu pe el? Nu știu. Poate că cel mai important lucru nu este iubirea, ci persoana care ne învață să iubim.

Anul douăzeci şi unu

Leo mi-a zis că vrea să-mi vorbească de lucruri serioase în seara asta. Mi-a anunţat-o într-un mod atât de solemn chiar de dimineaţă, încât nu încetez să-mi pun întrebări. Ce poate avea să-mi spună care să necesite o atât de lungă pregătire psihologică din partea mea? Am totuşi impresia că totul merge bine pentru el, aşa cum mi s-a părut mereu. Mi se întâmplă să mă gândesc uneori – chiar dacă Dumnezeu m-a prevenit în legătură cu fericirea lui sau în orice caz cu viaţa lui frumoasă – că fiul meu trebuie neapărat să-mi ascundă unele lucruri. Lucruri care nu merg, care îl frământă, în fine, nu ştiu, dar, la şaisprezece ani ai probleme, în principiu. Şi chiar dacă nu ai o adevărată problemă, îţi faci, plus un sentiment de melancolie, nişte crize de depresie, mici necazuri în dragoste, lucruri pe care le regreţi. Bineînţeles că e frumos şi, orice s-ar spune, asta ajută. Mai ales la vârsta asta. El este inteligent, place fetelor, totul merge ca pe roate. Cred chiar că, dacă aş fi fost unul din camarazii lui de şcoală, m-ar fi cam enervat să fie atât de dezinvolt, cool cum se spunea pe vremea mea. Ia te uită, nici măcar nu ştiu cum se spune astăzi. În plus, nu-mi câştig existenţa prea rău, nu-i lipseşte nimic, e mai degrabă răsfăţat deşi nu abuzează nicidecum de generozitatea mea. În fine, aştept să aflu ce are să-mi spună.

– Știi, e cam ciudat ceea ce am să-ți spun. De fapt, îmi pun niște întrebări. Ăăă, nu prea știu cum să-ți explic...

– Despre ce e vorba?

– Despre dragoste.

– Vast subiect!

– Nu, dar asta este o întrebare precisă. Bun, o să-ți povestesc. În fond, vezi tu, sunt câte, trei luni de când sunt cu Sabrina?

– Da, poate un pic mai mult.

– Ei bine, ieri mi-a dat papucii. Mi-a zis că n-am timp pentru ea, că-i prefer pe colegii mei, că nu e de ajuns să-i spun c-o iubesc, că trebuie să i-o și arăt, și tot așa.

– Știi, la șaisprezece ani, e normal să ai necazuri în dragoste. Și eu am avut.

– Dar, dar nu e chiar asta problema!

– Aha, și care e problema?

– Păi problema e tocmai invers, că nu sunt nefericit. Sau mai deloc.

– Cu atât mai bine! Înseamnă că nu era făcută pentru tine!

– Nu e cu atât mai bine! Am avut ceva prietene, colege, pe unele le-ai văzut acasă, plus cele pe care nu ți le-am prezentat.

– E bine să fii Don Juan, dar nu exagera totuși!

– Nu, dar asta îți spun, am ieșit cu multe fete și iată care e problema mea – de câte ori am terminat-o cu ele, n-am fost trist. Niciodată. Unele au plâns, erau nefericite, dar eu niciodată.

– Ei și? Nu prea văd...

– Tu, când s-a întâmplat cu mama, ai fost foarte nefericit. Fiindcă tu o iubeai foarte mult. Deci, dacă eu nu sunt nefericit înseamnă că nu iubesc mult sau că nu iubesc deloc. Și asta-i grav.

– Stai puțin, băiete, asta nu are nimic de-a face!

– Ba da! Am impresia că sunt un handicapat sentimental! Este super-important să fii îndrăgostit ca să fii fericit, nu? Deci, am o problemă.

– Nu-i adevărat...

– Știi, sper că n-o să te superi pe mine, dar într-o zi am scotocit prin lucrurile vechi pe care le păstrezi de la mama și, într-o cutiuță, am găsit scrisorile pe care ți le scria.

– Și le-ai citit?

– Da. Nu te superi, nu?

– Nu știu.

– Vroiam s-o cunosc, să știu mai multe lucruri despre ea, așa că...

– Înțeleg.

– Ei bine, când am citit aceste scrisori, am văzut că mama era super-îndrăgostită. Era prea frumos, ai fi zis că e o carte.

– Da, i-am zis adesea că trebuia să scrie un roman.

– Numai că ea, ea trăia totul de-adevăratelea. E incredibil, era mult prea îndrăgostită, o mărturisea adesea în scris, cu excepția perioadei de început, dar chiar și când nu era scris, înțelegi, se vede în mod evident că era fericită să fie îndrăgostită. Tu ai avut noroc și ea la fel, fiindcă eu n-am simțit niciodată ceea ce îți spunea ea. Ba chiar o dată am încercat să-i scriu o scrisoare Sabrinei în genul celor ale mamei și era lamentabilă...

– Asta fiindcă nu simțeai ceea ce spuneai!

– Exact. Tocmai asta e problema. Iubirea gen mama eu nu o simt.

– Ascultă, tinere, iubirea gen mama e ceva ce nu întâlnești decât o dată în viață. Pentru că femei care iubesc ca mama eu n-am mai întâlnit altele, sunt la fel de rare

precum diamantele. Iubirea gen mama nu cred că poate veni la șaisprezece ani, știi, eu aveam treizeci de ani, aproape de două ori vârsta ta, și încă am avut într-adevăr noroc. Iubirea gen mama este atât de rară încât eu nu mi-am revenit niciodată. Așa că nu fi grăbit. Șansa pe care o ai, imensa șansă, este că știi ce înseamnă o iubire gen mama. Așa că, atunci când va veni, vei ști s-o recunoști și acesta e un lucru și mai prețios. Fiindcă o vei aprecia în fiecare clipă. Iubirea gen mama o vei trăi într-o zi, te asigur.

– Crezi?

– Sunt sigur. Deci, până atunci, continuă să fii fericit și mai ales nu uita să iubești așa cum se iubește la șaisprezece ani. Chiar dacă e puțin. Poate că toate aceste „puțin"-uri te vor ajuta cu timpul și te vor face să poți iubi mult într-o bună zi, ca o rezervă de dragoste pe care o păstrezi pentru persoana potrivită. Va ieși la iveală singură atunci când o vei întâlni și nu se va mai opri.

– E bună ideea asta cu rezerva de dragoste. Mi-o însușesc.

Pare să fi înțeles. Pleacă afișând un zâmbet absent, o să încerce cu siguranță să și-o imagineze pe cea pe care o va iubi atât de puternic. Iubirea gen mama, amuzantă expresie. O s-o țin minte, ca sinonim pentru iubirea absolută, perfectă. În definitiv, eu am avut șansa s-o trăiesc, chiar dacă n-a durat mult. Eu am trăit această iubire. Iubirea gen Alice.

Anul douăzeci și cinci

– Totul va fi bine pentru mine, nu-ți face griji. Și tu vei putea poate să-ți refaci în sfârșit viața...

Mi-o spune cu un zâmbet larg, dar cu multă emoție în glas. Mă îmbrățișează, verifică dacă salteaua este destul de strâns legată ca să nu se desprindă pe drum și demarează. Marion îmi face cu mâna, este în mod vizibil foarte fericită că Leo se mută la ea, la fel de fericită ca el. Au douăzeci și unu de ani și viața lor abia începe. Cât despre a mi-o reface pe a mea, așa cum ar vrea atât de mult Leo... Trebuie să fiu lucid: am cincizeci și cinci de ani, n-am trăit în cuplu de mai bine de șaisprezece ani, am obiceiuri de domn în vârstă de care nu știu dacă voi fi în stare să mă debarasez, asta presupunând că mi-aș dori, ceea ce nu pare să fie cazul. De altfel, în ultima vreme, vedeam bine că Leo se săturase să trăiască cu mine, nu mi-a arătat-o realmente niciodată, dar eu simțeam că maniile mele îl plictiseau. Mi-e din ce în ce mai greu să suport zgomotul, agitația, cumpăr mereu aceleași lucruri din același loc, mă uit la aceleași emisiuni, în cele din urmă am găsit un echilibru în rutina mea și lucrurile merg mai degrabă bine.

M-am simțit adesea singur, dar până cu puțin timp în urmă, nu simțisem niciodată că îmbătrânesc. Totuși, am

fost nevoit să accept evidenţa: astăzi sunt bătrân. Nu un moşneag, bineînţeles, sunt chiar în formă mai degrabă. Dar... sunt tratat în general cu respect şi, de ani de zile, până şi oamenii din generaţia mea nu mă mai tutuiesc la prima întâlnire. Este un semn care nu înşală. Şi apoi, corpul meu. Nici pe el nu l-am văzut îmbătrânind. În dimineaţa asta, m-am privit în oglindă pe toate părţile şi am făcut această constatare îngrozitoare: nu mă recunosc. În fine, da, mă recunosc, dar imaginea pe care încă o mai am despre mine în mintea mea nu mai seamănă în realitate cu cea pe care o văd în oglindă. E ca şi cum aş fi ascuns sub ea. Sub învelişul bătrânului eu.

Mă tem să fiu singur de acum înainte, îmi iubesc atât de mult fiul, îmi devenise şi prieten de când se făcuse mare, aşa încât să fii lipsit în viaţa de zi cu zi şi de fiul tău, şi de prietenul tău:..Nu ştiu. Cred că va trebui să-mi recreez o viaţă socială cu riscul de a o vedea limitată la câteva telefoane de la fiul meu şi la întâlnirile de marţi seara cu Dumnezeu. Mi-e teamă să nu fie ceva cam meschin, pentru că, prefăcându-mă că nu-mi dau seama, devin din ce în ce mai flecar, dacă e ceva ce-mi place e să vorbesc. Şi de asemenea să citesc. Dar, dacă o să continui aşa, o să am atât de mult timp liber încât va trebui să transform camera lui Leo în bibliotecă.

Nu ştiu cum să fac. Unde să întâlnesc oameni? Colegii de serviciu s-au străduit din răsputeri să mă invite în trecut şi i-am refuzat mereu în mod politicos, în consecinţă de multă vreme nu mă mai invită. Nu mă văd venind numai zâmbet într-o dimineaţă şi invitând pe toată lumea la o fiesta la mine acasă! Şi apoi n-aş şti cum să mă descurc, şi

dacă oamenii nu vin, ar fi cel mai rău lucru dintre toate. M-aş duce în club, dar ultima oară când fiul meu a reuşit să mă târască într-unul, de ziua lui, nu mi-a plăcut deloc, sunt în mod definitiv prea depăşit, nu sunt pentru mine astfel de locuri. În plus, în timpul petrecerii s-au iscat nişte încăierări și eu am oroare în mod visceral de așa ceva. Leo mi-a zis să nu-mi fac griji, că asta se întâmpla adesea, că trebuia doar să fiu atent. Când l-am văzut pe băiatul ăla tânăr trecând prin faţa mea, cu faţa plină de sânge, am fost atât de impresionat încât am plecat imediat, bulversat de atâta violenţă.

Violenţa. Nu auzi vorbindu-se decât despre asta. Dimineaţa, la prânz, seara, agresiuni, explozii, conflicte, războaie, morţi, şi iar morţi. Am impresia că este din ce în ce mai rău, dar Dumnezeu mă asigură că întotdeauna a fost aşa: se întâmplă ciclic, violenţa şi barbaria cresc în intensitate şi apoi revin, întocmai ca un sufleu, la nivelul lor normal. Vorbele astea mi-au sunat aiurea, dar el zice că violenţa este inerentă oamenilor. Chiar dacă speră într-o conştientizare colectivă care s-o facă să dispară, pare aproape resemnat.

– Ştii, în timpurile din urmă, violenţa a atins un grad foarte ridicat, recunosc, dar în trecut s-au întâmplat lucruri şi mai rele, zău. Bineînţeles că milioane de persoane au murit recent și continuă să moară, este enorm, totuşi, în comparaţie cu populaţiile de dinainte, nu e ceva ieşit din comun. Echilibrul o să se restabilească în curând, o să vezi. În toate locurile care au fost devastate, peste tot, viaţa îşi reia cursul, oamenii reclădesc, fac copii, vor să trăiască. Istoria se reconstruieşte în viitor, mereu a fost aşa. Înţelege-mă bine, îţi ţin acest discurs fiindcă privesc

înapoi în timp, știi ce mult am suferit în ultima vreme, dar astăzi voi vedeți totul, știți totul în timp real. Îți amintești de tinerețea ta? Când aveai zece ani, când nu existau decât televiziunea și ziarele, știai mult mai puține despre așa ceva, deci simțeai mai puțin violența. Și bunicii tăi care nu aveau decât ziarele apărute pe hârtie! Putem să mergem și mai departe, imaginează-ți că în Evul Mediu nimeni nu era la curent cu nimic. Dacă oamenii ar fi știut ce se întâmplă în epoca aia, ar fi înnebunit de teroare, fiindcă cele mai cumplite atrocități s-au produs atunci...

– Dacă este atât de îngrozitor, cum de suporți? În locul tău, eu ne-aș fi omorât pe toți și gata. Pentru că nenorocirea nu încetează să câștige teren, iubirea ta a luat-o rău în barbă!

– Nu este atât de simplu, nu eu decid dacă voi trebuie toți să muriți sau nu, sunteți liberi. Îți amintesc că eu sunt Iubirea. Iubirea pentru Oameni dar și Iubirea Oamenilor, pe lângă Iubirea voastră, a tuturor, pe care o simt, am în egală măsură și o Iubire infinită pentru voi. Iar Iubirea este și speranță. Speranța că toate astea se vor opri într-o bună zi.

– Dar există și multe momente în care nenorocirea a ieșit triumfătoare, nu?

– N-o să te mint, uneori Nenorocirea o învinge. Pe moment, nimic nu rezistă în fața atâtor suferințe. Dar foarte repede oamenii vor să iubească din nou, și mai puternic decât înainte. Și reușesc.

– Dar spune-mi, nu reușesc să înțeleg: de ce oamenii au fost mereu violenți?

– Din nefericire, violența a fost indispensabilă dezvoltării Vieții. Pentru a se dezvolta, Viața a trebuit să se lupte, asta e sigur, iar Viața implica supraviețuirea, deci violența, deci în parte Nenorocirea.

– Nu vreau să te jignesc, dar ai făcut totuşi o mare greşeală la început. Când ai creat viaţa, ar fi trebuit să faci în aşa fel încât ea să se poată dezvolta fără violenţă!

– Dar nu eu am creat Viaţa! Eu n-am creat nimic!

– Ce? Nici măcar pe noi?

– Nu, nu eu am creat Oamenii. De altfel, nu m-ai întrebat niciodată asta într-atât ţi se părea de evident, într-atât acest clişeu a prins rădăcini în tine, în voi. Adevărul este că Oamenii şi eu am apărut în aceeaşi clipă. Înţelege bine, asta înseamnă că niciunul n-a existat înaintea celuilalt. Naşterea Iubirii m-a făcut să exist, iar existenţa mea a făcut să se nască Iubirea. N-am hotărât aşadar nimic din tot ceea ce vă priveşte. Bănuiesc că trebuie să-ţi fie greu s-o concepi, totuşi eu nu sunt creatorul pe care vi l-aţi imaginat întotdeauna. Nu există creator. În privinţa acestui punct, ştiinţa are dreptate.

– Sunt într-adevăr, cum se zice...

– Decepţionat? Înţeleg, dar toate poveştile astea cu cele şase zile ale creaţiei plus ziua de odihnă – ca şi cum n-aş fi fost în stare să trudesc şapte zile la rând – sunt o tentativă de explicaţie dintr-o epocă în care eraţi dezarmaţi în faţa misterului vieţii. Dar Viaţa nu e un mister, ea nu este, oarecum, decât o logică a materiei.

– Atunci poate că există un dumnezeu deasupra ta, care v-ar fi creat în acelaşi timp pe tine şi Iubirea?

– Ai citit prea multe cărţi, din nefericire nu există niciun alt Dumnezeu în univers, nici deasupra, nici sub mine. Îţi dai seama că am căutat, mi-ar fi plăcut atât de mult să pot împărţi ceea ce sunt cu altcineva, dar nu e cazul. Sunt Singur, căci voi sunteţi singurii sortiţi Iubirii. Aşa stau lucrurile.

Refuzând să mă mulţumesc cu puţin, sun la uşa ei. Îmi deschide rapid şi mă răsplăteşte cu un zâmbet larg, pe care i-l înapoiez pe un model un pic mai crispat bineînţeles. Îmi propune să mă instalez pe canapea. În faţa mea, două pahare şi numeroase boluri din porţelan cu chifteluţe din diverse legume şi câteva sosuri. Ea se aşază lângă mine, nici prea aproape, nici prea departe. Nu ştiu ce să-i spun. Ne-am cunoscut întâmplător la supermarket: ea mi-a cerut să-i dau o sticlă care era prea sus pentru ea şi, când i-am întins-o, am remarcat filmul vechi pe care-l avea în coş. I-am zis atunci că îl văzusem de vreo zece ori şi că adoram filmele astea clasice. Restul nu ştiu cum s-a întâmplat, am vorbit câteva minute şi iată, după două zile, eram invitat la ea acasă, pe această canapea în care mă afund pe măsură ce îmi dau seama de incapacitatea mea de a face conversaţie, în vreme ce alaltăieri totul mersese de la sine. Ea nu pare să-şi facă griji din pricina asta, o chifteluţă, câteva înghiţituri de apă, totul agrementat cu zâmbete la adresa mea părând să-i fie de ajuns deocamdată. Este mai degrabă plăcută, drăguţă. Dar şi dacă n-ar fi fost aşa, tot aş fi acceptat invitaţia ei, am într-adevăr chef, nevoie de companie. De unde iritarea mea că nu pot să profit pentru

a vorbi aşa cum ştiu eu s-o fac. Cu atât mai rău... Îi cer să-mi povestească viaţa ei, timp în care îmi stabilesc reperele. O cheamă Lise, are treizeci şi opt de ani şi este istoric. Soţul ei a murit în urmă cu aproape cinci ani, a căzut de pe un scaun într-o seară când, prea beat fiind, începuse să danseze în faţa întregului restaurant pentru a-şi distra prietenii. La final, a vrut să le ofere ca bonus o săritură care a fost fatală echilibrului său. Gât rupt când s-a lovit de masă, atmosferă sinistră la restaurant. Eu nu i-am spus despre Alice, mi-ar fi fost prea greu să par la fel de detaşat ca ea evocând amintirea soţiei mele. I-am spus doar că sunt singur şi că fiul meu şi-a luat zborul de puţin timp, cu bocceaua pe capota maşinii. Ia te uită, vorbesc. Fără să mă gândesc, spontan. Îmi revin.

„Eşti un animal când e vorba de sex", iată ce mi-a zis. Întrucât am auzit rar aceste cuvinte în gura unei femei, simt o oarecare mândrie. Trebuie să deduc din asta că devin mai bun odată cu vârsta? Sau că ea n-a cunoscut decât bărbaţi decepţionanţi înaintea mea? În orice caz, mă simt bine, aici, transpirat tot, privind-o cum îşi fumează ţigara, absentă şi încântată în acelaşi timp. Hotărât lucru, femeile sunt surprinzătoare, eu venisem la această întâlnire pentru a face cunoştinţă, aproape cu toată naivitatea, dar, după masă, ea m-a sărutat destul de repede după care m-a tras în camera ei. Cred că pentru ea era clar de la început şi că, exceptând cazul unei greşeli majore, mi-era scris să ajung în patul ei. Zău aşa.

Mi-a propus să rămân să dorm la ea, n-am avut nicio obiecţie. Pe neaşteptate, am rămas până duminică seara şi, în momentul plecării, ea m-a întrebat când o să mă întorc. Din asta am dedus cât se poate de logic că suntem împreună. Asta e, am făcut pasul efectiv fără să-mi dau seama. Am din nou pe cineva.

În viaţa de zi cu zi, Lise se dovedeşte a fi fermecătoare. Nu-i găsesc niciun defect, în afară de faptul că îi e greu să

se lipsească de mine. Când îi spun la telefon că sunt prea obosit ca să iau mașina și să mă duc la ea, nu înțelege „Am chef să fiu singur în seara asta", ci realmente „Sunt obosit". Atunci vine ea la mine. Când a venit a treia oară, și-a lăsat trusa de toaletă. Am crezut că o uitase, dar scotocind un pic prin ea, am remarcat că toate produsele erau noi. Așa că am eliberat jumătate din locul de pe chiuvetă și am golit un sertar. Nu mi-a spus nimic când a venit, dar lucrurile ei și-au găsit foarte repede locul.

Am făcut și eu la fel, evident. Mi-am lăsat la ea câteva haine tot noi. Cine la restaurant cu prietenii ei cărora m-a prezentat foarte repede, seri de film la ea sau la mine în funcție de dispoziție, nu ne mai părăsim. Așa că, după o lună, a vrut să locuim împreună, pentru a împărți totul. Am acceptat, cu condiția să fie la mine.

Anul douăzeci și șapte

Am făcut-o de oaie. Căci nu pot să spun altfel. Totul mergea totuși bine între noi până atunci. Prostia pe care am făcut-o a fost că, la aniversarea celor doi ani ai relației noastre, i-am făcut cadou un inel. Pentru mine, nu era decât un inel frumos, desigur, din aur cu un diamant deasupra, dar nu știam că, în limbaj feminin, așa ceva se numea solitar și semnifica logodnă, deci o cerere în căsătorie. Ar fi trebuit să suspectez ceva când femeia de la magazinul de bijuterii mi-a zis că era o bijuterie de excepție, care însemna mult. Dar nu, m-am gândit doar că, bună vânzătoare fiind, le spunea același lucru tuturor clienților care lăsau o sumă rotunjoară în prăvălia ei. În plus, cel al lui Alice era simplu. Cel mai rău este că, prost cum sunt, i l-am oferit la restaurant și, când ea a strigat „da" și s-a ridicat ca să mă sărute cu înflăcărare de față cu toată lumea, n-am avut curajul să-i spun că nu, era doar un inel frumos fiindcă sunt mulțumit să fim împreună.

Așa că, de câteva zile, a devenit isterică încercând să organizeze totul cât e ziua de lungă. „O ceremonie se pregătește din timp", nu încetează să-mi repete și o cred având în vedere defilarea prin casă a prietenelor ei nu mai puțin isterice, care au fiecare câte o părere, diferită bineînțeles, despre culoarea fețelor de masă sau numărul de prăjiturele de persoană. După toate aparențele, părerea mea nu contează.

– Tu ce crezi despre povestea asta?

– Eu nu cred nimic, tu ești cel care te însori!

– Nu, vreau să spun crezi că fac o prostie dacă accept?

– O rectificare: nu accepți, lași să se întâmple. Apoi, zău așa, o să vezi cum evoluează lucrurile...

– Îmi ascunzi ceva...

– Ei da, surpriza șefului!

– Ce surpriză?

– N-o să-ți spun nimic. Numai că se va întâmpla în seara de marțea viitoare. Curaj!

Marți deja, e înnebunitor cât de repede trece timpul. Lise mi-a pregătit o masă bună cu lumânări pentru ambianță, iar eu mă tem sincer de ce e mai rău.

– Dragul meu, am ceva să te întreb.

– Te ascult.

– După căsătorie, când vom fi liniștiți, ca soț și soție, tu ce ți-ai dori?

– Ce mi-aș dori?

– Ca sex, vreau să zic!

– Mă simt bine cu al meu, mersi, n-am de gând să-l schimb!

– Ei hai, fii serios măcar o dată, te rog! Ai deja un băiat, nu ți-ar plăcea să ai o fată?

– Ce-i cu povestea asta?

– Știu foarte bine că nu ai de ales, dar dorința ta care ar fi? Fiindcă eu m-am gândit deja la nume și...

– Tu vorbești serios? Vrei să faci un copil după ce ne căsătorim?

– Dar bineînțeles! E în firea lucrurilor, te îndrăgostești, te căsătorești, faci un copil!

– Mi-ar fi plăcut să-mi vorbești înainte despre asta. Dacă e să-ți spun părerea mea...

– Dar credeam că ți-e clar!

– Problema ta, Lise, este că ai cam prea mult tendința să gândești în locul meu.

– Dar o să te gândești totuși la copilul acesta?

– Acum, spontan, ți-aș spune că nu-l vreau. Fiindcă sunt prea bătrân, una la mână, și mai ales fiindcă nu mi-l doresc.

Așa că, atunci când ea a început să plângă, i-am spus că o să mă gândesc la asta. Nu pentru că aveam să mă gândesc, nu, ci doar pentru ca ea să se oprească din plâns. O lașitate de moment, dintre acelea care fac și mai multe pagube cu timpul. O lașitate de bărbat.

– Îți jur, mă agasează cu poveștile ei!

– Știu, dar ce vrei să-ți spun?

– Nu spune nimic dacă vrei, am doar chef să mă plâng, așa că ascultă-mă!

– Nu fac decât asta, să te ascult...

– Înțelege-mă, mă pisează zi și noapte cu dorința ei de a avea un copil, mă obosește. Fără a mai pune la socoteală pregătirile de nuntă... Înnebunesc.

– Și?

– Și nimic! Îi spun neîncetat că nu vreau! Știi ce vârstă am, totuși! Dar ei nu-i pasă, se face că nu mă aude. Îmi vorbește despre asta de zece ori, de o sută de ori pe zi, o spălare de creier în regulă! Adineauri, îi zic: „Ascultă, Lise, povestea asta te obsedează, privește-o mai cu detașare!" și știi ce-mi răspunde?

– Da, ți-a zis: „Tu ești cel care o va privi mai cu detașare dacă continui să nu vrei să construiești nimic cu mine."

– Poftim, după aia îi zic că n-avem decât să construim o casă dacă ține atât de mult să construiască ceva și ea îmi spune că sunt un idiot bătrân care nu se gândește decât la el. Ce mă sfătuiești?

– Nimic. În schimb, pot să-ţi spun ceea ce tu nu îndrăzneşti să recunoşti.

– Adică?

– Adică nu există nicio soluţie. Tu nu vei accepta niciodată acest copil, iar ea îl vrea neapărat.

– Exact. Şi deci?

– Şi deci, nu mai e nimic de spus.

Anul douăzeci și opt

Mă felicit adesea că am părăsit-o pe Lise. Nu cu inima împăcată, recunosc, mă întrista să-i fac asta, dar trebuie să fii cinstit cu tine însuți și eu știam că n-o iubeam destul. La limită, m-aș fi lăsat angajat în această poveste cu căsătoria, dar copilul nu, e prea important. Poți desface o căsătorie, dar nu un copil. Îmi plăcea compania ei, este adevărat, dar nu era destul. Mă felicit cu atât mai mult pentru decizia mea cu cât astăzi o cunosc pe Ivoire. Nepoțica mea. Este urâtă și zbârcită bineînțeles, doar e un nou-născut, dar nu mă pot stăpâni să n-o găsesc mai puțin urâtă și zbârcită decât alți nou-născuți. Dacă aș fi urmat-o pe Lise în delirul ei, aș fi putut să mă trezesc tată și bunic aproape în aceeași zi... Nu mai contează. Fericirea de a fi bunic îmi ajunge, este diferită de cea a unui tată, mai puțin violentă, dar totuși foarte emoționantă. Leo trăiește în acest moment ceea ce am trăit eu în urmă cu douăzeci și trei de ani, pare că plutește și zâmbetul lui nu vrea să se îndepărteze de urechi.

– Îți dai seama, sunt tată!

– Îți dai seama, sunt bunic!

– E frumoasă, nu?

– Nu, nu e frumoasă, e magnifică.

– Sunt tată... Ce mutră caraghioasă ar fi făcut mama!

Faptul că nu și-a cunoscut mama decât foarte puțin timp nu-l împiedică să se gândească la ea foarte des. A rămas cu viziunea lui de copil față de ea, convins că-l privește, că-i urmărește viața zi după zi. Că veghează asupra lui. Nu mi-a dat niciodată prin cap să-i mărturisesc ceea ce știam. Trebuie să spun că unica mea tentativă de a împărți secretul meu cu Alice a fost un fiasco absolut. Bineînțeles, mă mai tentează uneori, dar sunt realist, ceea ce pentru mine este o certitudine pentru ceilalți n-ar fi decât o ipoteză în cel mai bun caz, un semn de nebunie în cel mai rău, cu siguranță obiectul a tot felul de critici și mișto-uri. Așa că la ce bun. Voi păstra asta pentru mine.

Bunic, eu! Dacă mi-ar fi spus cineva că acest lucru mă va face atât de fericit, n-aș fi crezut. Mă înduioșez în fața acestei mici ființe care, după Dumnezeu, nu este în măsură să mă iubească... Puțin îmi pasă, eu o iubesc deja nespus. Asta e important.

Anul treizeci

Mă agit de două ore să pregătesc totul bine, să fac curat lună. Trebuie să spun că, în mod normal, nu sunt prea exigent, un pic de praf nu m-a împiedicat niciodată să mă simt bine la mine în casă. Dar Leo vine să petreacă o săptămână aici cu familia lui, așa că fac ceea ce trebuie pentru ca locuința mea să nu semene cu cea a unui bătrân celibatar. Căci dacă fiul meu vede că ceva nu merge, o să mi-o iau iar: o să-mi spună să-mi găsesc o femeie să se ocupe de mine și de casă, fiindcă n-am schimbat cearșafurile, fiindcă frigiderul meu e gol, fiindcă nu mai am aproape deloc veselă în afară de două farfurii amărâte și câteva pahare... Vesela! Știam eu c-am uitat ceva. Vroiam să-mi acord o mică siestă dar atâta pagubă, am două ore la dispoziție până sosesc, o să ies să cumpăr ce trebuie.

În timp ce-mi căutam cheile, vederea a început să mi se tulbure dintr-o dată. Mi s-a părut ciudat, dar mi-am zis că o să treacă și am continuat să mă agit. Totuși, foarte repede, am simțit furnicături pe toată fața și imediat mi-a devenit imposibil să-mi mișc brațul, era ca paralizat, atârnat de corpul meu. Apoi, mi-am pierdut brusc vederea, negru complet, și am început cu adevărat să mă panichez. M-am

împiedicat de nu știu ce, de un scaun poate, și mi-am pierdut echilibrul, cred chiar că am căzut. Și apoi, nimic.

Când am înțeles ce mi s-a întâmplat, imediat am devenit furios, foarte furios, revoltat. Și apoi, foarte repede, m-am calmat, aproape fără să vreau. Moartea trebuie că ne liniștește fără îndoială. Sunt mort. Este incredibil să spui aceste cuvinte, conștient fiind. Sigur, nu credeam că se va întâmpla atât de devreme, dar ar fi putut fi mai rău, deci nu prea mă plâng. Evident, la șaizeci de ani, ești cam tânăr, mi-ar fi plăcut să mă bucur mai mult de nepoțica mea, iar Leo va fi atât de trist, el care n-a avut-o pe mama lui decât foarte puțin timp. Dar îmi zic că, astăzi sau peste zece ani, suferința lui ar fi fost aceeași. În orice caz, să-ți pierzi părinții este în firea lucrurilor... Și apoi, acum, el o are pe soția și fiica lui, nu e ca și cum l-aș lăsa singur. Își va trăi viața fără mine iar eu sunt ușurat să nu mai stau cu frica de a fi, într-o bună zi, o povară pentru el. Mi-ar fi displăcut să fiu în grija lui, bolnav, dependent. Să ajungi cu adevărat bătrân, să te doară peste tot, tot timpul, să-ți pierzi mințile și să-ți dai seama de asta la început, sau și mai rău, să nu-ți mai dai seama de asta la sfârșit, toate astea mă speriau într-adevăr. Acum sunt sigur că nu se va întâmpla. În plus, sunt foarte mulțumit, căci atunci când Leo m-a sunat ieri ca să-mi spună la ce oră vor sosi, i-am spus că îl iubesc chiar înainte de a închide telefonul. Poți visa la ceva mai frumos decât ca ultimele cuvinte pe care i le spui fiului tău să fie *te iubesc*?

Singurul lucru pe care îl regret este că o să mă găsească așa, zăcând chiar pe jos. Așezat, aș fi fost mai prezentabil.

– Iată-ne ajunși aici.

– Ei da! Cred că ăsta e momentul.

– Nu ți-e frică?

– Bineînțeles că nu, trebuie s-o știi.

– Nu, tocmai, acum că nu mai exiști, nu mai fac parte din tine, deci nu mai știu nici ce gândești, nici ce simți. De unde imposibilitatea mea de a cunoaște răspunsul tău dinainte.

– Înainte de a vorbi de răspuns, pune-mi întrebarea. Hai, te ascult. Sunt gata.

– Mai întâi, să știi că țin în mod sistematic un mic discurs, de care nu poți scăpa, îți mulțumesc dacă-l asculți și nu mă întrerupi.

– Bineînțeles.

În timp ce spuneam acest cuvânt, am conștientizat că inima nu-mi mai bătea. Ciudată senzație, cu cât nu-mi dădusem niciodată seama că inima mea bătea, cu atât mai mult absența pulsațiilor este foarte puternică, prezentă oarecum. Dar nu doare, asta-i important.

– Omule, copilul meu, parte din mine, frate, ți-ai trăit viața. Este așadar momentul să-ți pun Întrebarea. Înainte de toate, trebuie să știi că nu există nimic după moarte. Spiritul nu supraviețuiește niciodată trupului, așa stau lucrurile. Odată ce vei fi răspuns, te vei stinge de-a binelea, dar asta nu trebuie să te împiedice să te gândești la consecințele răspunsului tău, dimpotrivă. O să-ți pun Întrebarea și o să dispar cât timp te vei gândi la ea, apoi nu va trebui decât să mă chemi și să-mi spui care e ultimul tău cuvânt. Acesta nu va fi doar un cuvânt, va fi un mesaj, este capital. Iată Întrebarea: „Vrei să se continue?"

– Cum așa: „Vrei să se continue"? Ce vrea să însemne asta? Este o întrebare despre viitor, deși noi nu avem așa ceva, deși o să dispărem și n-o să știm nimic din ceea ce o să se întâmple?

– Exact, ai înțeles totul. Și acesta e motivul pentru care nu sunteți în măsură să răspundeți decât în momentul morții voastre. Astfel propria voastră soartă, existențele voastre sau interesele nu intră în discuție.

– Înțeleg, dar m-așteptam la ceva mai puternic, mai direct, un fel de revelație, nu știu. Întrebarea ta mi se pare prea vagă.

– În mod intenționat e așa. Totuși, o să-ți dai seama când vei începe să te gândești la ea, aceste câteva cuvinte spun totul. Umanitatea trebuie să continue sau să moară? Voi decideți. Ți-am spus cu mult timp în urmă că am puterea să fac să dispară toți Oamenii, dar că n-aș lua niciodată o asemenea decizie. Acum știi de ce, această decizie e a voastră. În ziua în care o majoritate de oameni vor răspunde prin negație, umanitatea va dispărea. Și eu odată cu ea, cred c-ai înțeles asta. E simplu.

– Stai, vrei să spui că poți fi ucis?

– Da, dacă Oamenii dispar, atunci va dispărea și Iubirea, și eu odată cu ea. Suntem născuți în aceeași clipă, vom muri în aceeași clipă dacă e cazul.

– Este ciudat, tu refuzi să iei decizia de a ne ucide și noi putem decide să te ucidem pe tine.

– Voi aveți mai ales puterea de a vă ucide pe voi. Toți, fiecare dintre voi, contribuie cu răspunsul lui, cu piatra lui la edificiu. Într-o bună zi, un Om va avea cheia de boltă în mâinile lui, n-o să i-o spun evident, dar, dacă el refuză să pună această piatră, dacă spune nu, atunci noi vom înceta să existăm într-o clipă. Acest Om ești poate tu, fii conștient de asta, este posibil ca înaintea ta exact jumătate din Oameni să fi răspuns „da" și exact cealaltă jumătate să fi răspuns „nu". Totul poate depinde de tine. Este responsabilitatea ta. Este alegerea ta. Te las să reflectezi.

Să se continue? Habar n-am. Să se continue?... Aş fi tentat să spun „da" pentru că mereu a fost aşa, unii mor şi alţii continuă să trăiască, dar e slab ca argument. În acelaşi timp, eu mor, oamenii se descurcă cum vor, n-o să fiu acolo ca să-i văd. Să spun „da" mi se pare mai puţin riscant.

Sau să spun „nu" pentru că trebuie să cedezi în faţa evidenţei, în definitiv Oamenii nu servesc la mare lucru. Dacă vom înceta să existăm, nimic nu se va schimba, doar pentru animale care vor fi cu siguranţă un pic mai liniştite. În orice caz, dacă murim toţi în acelaşi timp, nimeni nu-şi va da seama de nimic; într-un fel, nu vom face rău nimănui fiindcă nu va mai exista nimeni care să ne plângă, va fi mai puţină nenorocire. Un pocnet din degete şi totul e terminat. Nu mai vorbim. Suntem liniştiţi.

Dar dacă, din nefericire, asta depinde de mine, dacă eu sunt cel care am în mâini cheia de boltă? Afurisită responsabilitate, nu sunt sigur că vreau aşa ceva! Şi apoi, în definitiv, este nedrept: dacă cel sau cea care trebuie să ia decizia este un imbecil, un idiot veritabil sau chiar unul sărac cu duhul, trebuie să i se încredinţeze lui soarta omenirii, „da"-ul sau „nu"-ul lui trebuie să fie decisive

pentru toţi? Cu atât mai rău dacă este un copil! Nu cred ca fiinţa umană să fie cea mai bine plasată pentru a-şi decide soarta. Nu sunt nici măcar sigur că o merită, nici că are umerii destul de largi. Nu-mi place acest sistem, este o regulă prea aleatorie. Să bazezi totul pe oameni înseamnă să te bazezi pe nimic.

– Doamne?

– Gata, ai luat deja decizia?

– Nu, doar vroiam să ştiu: am dreptul să nu răspund?

– Categoric nu. Înţelege bine, ăsta nu e un sondaj, nu există categoria „abţineri". Viitorul Omului depinde de asta, trebuie să-ţi asumi responsabilităţile. Poţi evita deciziile în viaţă, dar nu aici. Nu mai eşti viu, nu există scăpare: îţi pui în joc puterea, îţi exerciţi judecata pentru ultima dată...

– Stai, dar... asta-i judecata de apoi!

– Da, oarecum. Expresia asta este valabilă, dar, după cum vezi, nu Dumnezeu e cel care judecă. Omul e cel care judecă Omul.

Este într-adevăr dificil. În momentul în care un argument mă face să gândesc „da", apare altul şi mă face să-mi doresc să răspund prin negaţie. Este prea greu, nu sunt la înălţimea unei asemenea responsabilităţi.

Până la urmă, dacă faptul de a spune că oamenii se nasc și rămân egali este o minciună sfruntată deghizată în promisiune pioasă, se poate spune dimpotrivă că ei mor egali. Fiecare răspuns apasă la fel de mult ca altul, pentru prima oară cel mai neînsemnat om este cu adevărat egalul celui mai puternic. Este bine. Dar este poate puțin cam târziu.

Da, nu, da, nu... O să înnebunesc cu povestea asta. Îmi schimb părerea tot timpul. Aș avea nevoie de cineva cu care să vorbesc, asta m-ar ajuta. Ce-ar fi zis Alice?

Alice... N-am putut niciodată s-o uit. Și totuși, am trăit împreună doar nouă ani și ceva... Cum poți fi tulburat în asemenea hal? Cum poți iubi atât de mult o absență? Înaintea ei, am iubit un pic bineînțeles, dar nimic asemănător, aventuri trecătoare. După ea, nimic, am iubit trupuri, multe, și am apreciat o companie, una singură, pentru o perioadă. Nimic altceva. Dacă ea ar fi rămas alături de mine, aș fi zis „da" cu siguranță... Dar în situația asta, nu. Nu așa. Și apoi, tot răul ăsta, ziua în care Dumnezeu a plâns în brațele mele... Totul s-ar putea opri. Să se termine cu nebunii, torturile, suferințele, singurătatea, speranța

deşartă, iubirea pentru celălalt, iubirea deşartă, grijile, boala, bătrânețea, depresia, disperarea, moartea, viața deşartă, viețile de nimic... Toate astea mă fac să gândesc „nu".

Şi Alice probabil a spus „nu". Ea a îndurat supliciul când maşina i-a izbit trupul, ştia ce înseamnă asta, sigur a spus „nu, ne oprim". Pentru ea şi pentru toți ceilalți, pentru mine şi pentru Leo.

Deşi, pentru Leo...Ar fi vrut ea ca el să moară la patru ani? Cunoscând-o, aşa ceva mi se pare până la urmă de neconceput... Mica ei iubire, cum îl numea. Eu eram marea ei iubire. Adesea, îmi spunea: „Ştii, el este mica mea iubire şi tu marea mea iubire, dar asta nu vrea să însemne că te iubesc mai mult ca pe el! Este doar o chestiune de mărime, dar îl iubesc la fel de mult cum te iubesc pe tine. Nu eşti gelos, nu?" şi îşi arcuia sprâncenele, muşcându-şi buza, cu aerul poznaş al unei fetițe. Ştia bine că nu, nu eram gelos. Îl iubeam la fel de mult ca ea pe Leo al nostru, mica noastră iubire. Leo al meu, care mi-a fost prieten şi fiu deopotrivă de-a lungul timpului, şi apoi Ivoire pe care mi-ar fi plăcut atât de mult s-o văd crescând... Nu mai ştiu. Ştiu că ei sunt fericiți, sunt chiar sigur. Nu vreau să le fac asta...

Îi iubesc. Vreau să mai trăiască şi să iubească şi mai mult, mereu mai mult, aşa cum m-au iubit pe mine. Iubirea. Am înțeles în sfârşit. Dumnezeu mi-a spus într-o zi că, dintre toate credințele noastre, singurul adevăr în ceea ce-l priveşte e că el este Iubirea. Este adevărat. Atâta vreme cât vom iubi, o să vrem ca asta să continue, pentru ceilalți, pentru cei pe care îi iubim. Astfel, totul va continua să existe: noi, el, Iubirea.

– Doamne?

– Da?

– Am o ultimă întrebare înainte de a-ți răspunde.

– Te ascult.

– Ce a spus Alice? Care a fost răspunsul ei la întrebare?

– A spus „da". Pentru tine și pentru Leo. Dar o bănuiai.

– Vroiam să fiu sigur. Ei bine, cred că sunt gata.

– Mai întâi, lasă-mă să-ți spun cât de prețios ești pentru mine, cât de prețios ai fost. Sunt trist că n-o să te mai revăd niciodată decât în amintire. Acum, te las să vorbești, dar să știi că răspunsul va fi ultimul tău cuvânt, apoi pentru tine va fi sfârșitul.

– Mulțumesc, n-o să-ți mai spun nimic în plus, căci, chiar dacă nu mai poți citi în mine, tu știi, prietene.

– Da, eu știu, Prietene.

– Atunci, vreau să se continue. Adio. Răspunsul meu este „Da".